

อภินันทนาการ

สำนักหอสมุด

การออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น
ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน

คุ้มครอง ใจงาม

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยนเรศวร

วันลงทะเบียน..... 11 ต.ค. 2555

เลขทะเบียน..... 1.60.005125

เลขเรียกหนังสือ..... 1. Tr

๕๐7

1691ก

๒๕๕๕

ศิลปนิพนธ์เสนอคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของ

การศึกษาหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์

มีนาคม พ.ศ.2555

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

**THE FASHION DESIGN FOR LADIES, CONCEPT BY
LEE ALEXANDER MCQUEEN**

**Arts Thesis Submitted to the Faculty of Architecture of Naresuan University
in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Bachelor of Fine and Applied Arts Degree in Product and Package Design
March 2012**

คณะกรรมการสอบได้พิจารณาศิลปนิพนธ์ เรื่องการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี
ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน ของ นายคัมครอง ใจงาม
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา
ออกแบบผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ ของมหาวิทยาลัยนเรศวร

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.นิรัช สุตสังข์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.จิระวัฒน์ พิระสันต์)

.....กรรมการ
(อาจารย์ชโลธรณ์ ทิพย์อุปถัมภ์)

.....กรรมการ
(อาจารย์จัญญา พหลเทพ)

อนุมัติ

...../wmmw.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลิมชัย เงารังษี)

คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

มีนาคม พ.ศ. 2555

ประกาศคุณูปการ

ศิลปินพรณ์ฉบับนี้ สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี เพราะได้รับความอนุเคราะห์ช่วยเหลือจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิรัช สุตสังข์ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาในการทำศิลปะนิพนธ์ในครั้งนี้ และคณาจารย์ท่านอื่นๆ ที่คอยสนับสนุน ให้คำปรึกษา และตรวจสอบความบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดีมาตลอดการทำศิลปะนิพนธ์เป็นอย่างดีมาตลอดตั้งแต่ต้นจนสำเร็จเรียบร้อย

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างท่านแม่ที่เป็นกำลังใจที่ตีเสมอมาแก่ผู้วิจัย และยังเป็นคนที่คอยสนับสนุนทั้งด้านทุนทรัพย์ และความช่วยเหลือต่างๆนานาในสิ่งที่ผู้วิจัยไม่สามารถทำด้วยตัวของ ผู้วิจัยเองได้ อยากจะพูดว่า รักพอกับแม่มากจริงๆ

ขอขอบคุณช่างฝีมือทุกคน ที่คอยช่วยเหลือผู้วิจัยในด้านการเนรมิตสร้างสรรค์ผลงานให้ เกิดเป็นรูปธรรม จากเพียงรูปภาพ sketches แบบๆ ทั้งลุงช่างไม้ คุณพี่ร้านตัดชุด รวมถึงร้านฮะหลี่ฮวด ร้านใจรัก ที่สนับสนุนเรื่องการซื้ออุปกรณ์ต่างๆ ที่ต้องใช้งานออกแบบ

ขอขอบคุณเพื่อนๆที่น่ารักทุกท่าน โดยเฉพาะ แก๊งชะนี ศรีตัวเย็น ทั้งหลาย ที่คอยอยู่เป็น กำลังใจให้กันและกันมาโดยตลอด ทั้งกิน เล่น เทียว นอน ทำให้มีเวลาน่าประทับใจหลายๆ โอกาสเกิดขึ้นมาตลอดการใช้ชีวิตร่วมมหาวิทยาลัย ขอขอบคุณมากจริงๆ

ขอขอบคุณน้องๆที่ร่วมชะตากรรม โดยเฉพาะ น้องต๋อยนุ้ย สาวชุย ศรีวิชา ชั้นปีที่ 3 ที่ ช่วยปักดินทองมหาโหดให้เสร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี และช่วยแต่งหน้านางแบบในหลายๆงาน และน้อง แบนค์ บายศรี มณีสีอ่อนวัตรกรรม ชั้นปีที่ 3 ที่พาไปซื้อของในการทำงานวิจัยและสนับสนุนผู้วิจัยมา เป็นอย่างดีเสมอ และที่ขาดไม่ได้ ธานาบัด ตัวสั้นจิว ไอเอ็มดี เพื่อนร่วมชั้นปีของผู้วิจัยเอง ที่คอย ช่วยเหลือเรื่องการถ่ายภาพที่สวยงาม แก่ผู้วิจัยเสมอมา

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณทุกๆท่านที่แม่ผู้วิจัยจะรู้หรือไม่รู้ว่าคุณค่าเหล่านี้ คอยสนใจ ใส่ใจ และให้กำลังใจ ทั้งต่อหน้า และลับหลัง ขอขอบคุณกำลังใจเหล่านี้ ผู้วิจัยขอเรียกว่ากำลังใจที่สาม ขอขอบพระคุณมากๆเช่นกันคะ

ท้ายที่สุด ผู้วิจัยมีความประสงค์ให้ ศิลปินพรณ์ฉบับนี้ได้เป็นใบเบิกทางให้น้องๆรุ่นหลังๆที่ ต้องการศิลปะนิพนธ์หรือศึกษาเกี่ยวกับข้อมูลต่างๆในวิจัย หวังว่าศิลปินพรณ์ฉบับนี้จะมีประโยชน์ ในภายภาคหน้าตามที่คุณผู้วิจัยประสงค์นะคะ

คุ่มครอง ใจงาม

ชื่อเรื่อง	การออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน
ผู้วิจัย	นายคุ้มครอง ใจงาม
สถานที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.นิรัช สุดสังข์
กรรมการที่ปรึกษา	อาจารย์ชโลธร ทิพย์อุปลัมภ์
ประเภทสารนิพนธ์	ศิลปนิพนธ์ ศป.บ. สาขาวิชาออกแบบผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์, มหาวิทยาลัยนเรศวร, พ.ศ. 2555
คำสำคัญ	เครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ,ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน ,การออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน

บทคัดย่อ

โครงการการศึกษาวิจัยออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน โดยผู้วิจัยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบและแนวคิดเครื่องแต่งกายในแต่ละคอลเลกชันของนักออกแบบแฟชั่น ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีนและเพื่อสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน

ซึ่งการวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้การวิเคราะห์จากเอกสาร เพื่อให้ได้มาซึ่งกระบวนการออกแบบ

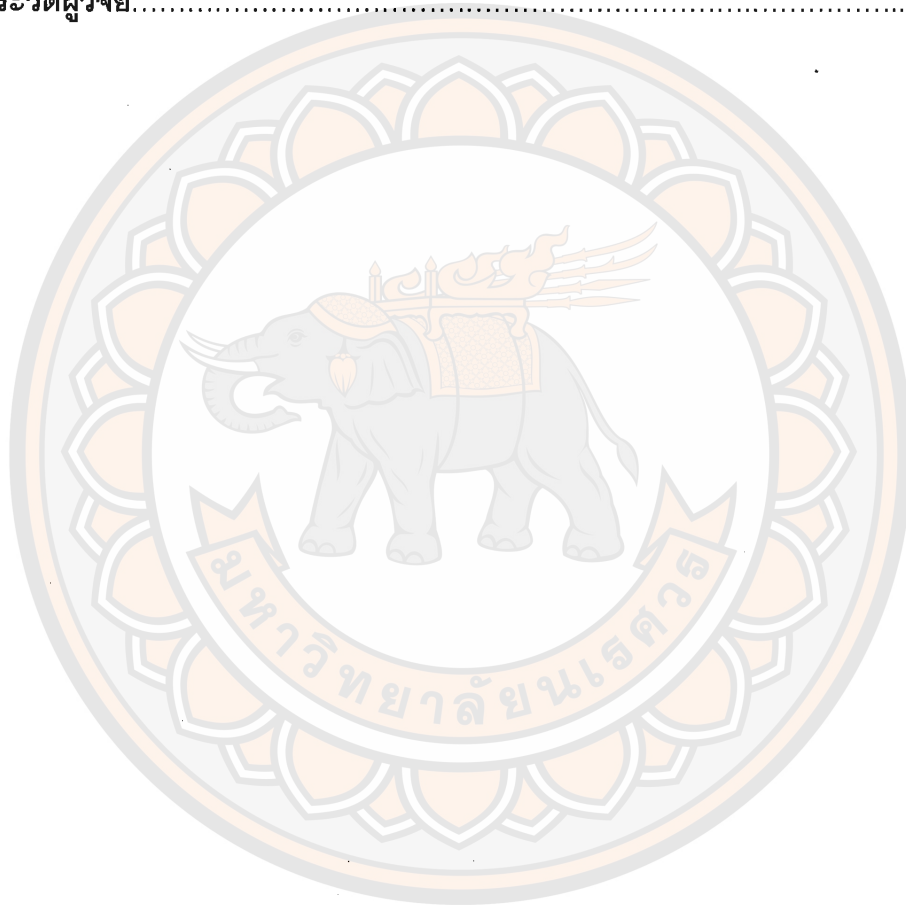
จากการศึกษาพบว่านักออกแบบแฟชั่น ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน เป็นนักออกแบบแฟชั่นที่นำแนวคิดของศิลปะยุคโรแมนติกมาใช้ในการออกแบบโดยวิเคราะห์จากผลงานของเขามีการผสมผสานธรรมชาติสมัยใหม่ ส่วนประกอบสำคัญในงานของ ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน คือ การเปรียบเทียบระหว่างวัสดุที่ตรงข้ามกัน เช่น ความเปราะบางและความแข็งแรง วัฒนธรรมและความทันสมัย ความยืดหยุ่นและความเข้มงวด รวมไปถึงการทำแบบตัดเย็บที่เป็นการตัดเย็บชั้นสูงและวัสดุที่สร้างความประหลาดใจแก่ผู้พบเห็น

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบเครื่องแต่งกาย.....	5
ข้อมูลที่เกี่ยวข้องเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี.....	45
ข้อมูลเกี่ยวกับนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน.....	53
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	79
ขั้นตอนดำเนินงานวิจัย.....	79
4 ผลการวิจัย.....	83
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
ดำเนินการออกแบบ.....	88
5 บทสรุป.....	93
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	93
สรุปผลและอภิปราย.....	93
ข้อเสนอแนะ.....	94

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	96
ประวัติผู้วิจัย.....	97

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
2.1 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดลายเส้นนอน.....	6
2.2 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดลายเส้นตั้ง.....	7
2.3 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดลายเส้นโค้ง.....	7
2.4 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดลายเส้นซิกแซก.....	8
2.5 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดลายเส้นทแยง.....	8
2.6 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดสัดส่วน 1:1 ส่วน.....	9
2.7 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดสัดส่วน 3:5 ส่วน.....	9
2.8 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดสัดส่วน 2:8 ส่วน.....	10
2.9 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดผสมกลมกลืน.....	10
2.10 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดสมดุลแท้.....	11
2.11 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดสมดุลเทียม.....	11
2.12 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดจังหวะ.....	12
2.13 แสดงภาพตัวอย่างผ้าลินิน.....	12
2.14 แสดงภาพตัวอย่างผ้าฝ้าย.....	12
2.15 แสดงภาพตัวอย่างผ้าไหม.....	13
2.16 แสดงภาพตัวอย่างผ้าอออกแทนซา.....	13
2.17 แสดงภาพตัวอย่างผ้าชีพอง.....	13
2.18 แสดงภาพตัวอย่างผ้ากำมะหยี่.....	13
2.19 แสดงภาพตัวอย่างผ้าขน.....	13
2.20 แสดงภาพตัวอย่างชุดสีคู่ตรงข้าม.....	16
2.21 แสดงภาพตัวอย่างชุดสีข้างเคียง.....	16
2.22 แสดงภาพตัวอย่างชุดสีสามสี.....	17
2.23 แสดงภาพตัวอย่างชุดสีเอกนรงค์.....	17
2.24 แสดงภาพตัวอย่างชุดสีกลาง.....	18
2.25 แสดงภาพการจำแนกเทรนด์.....	23
2.26 แสดงภาพ Mood and Tone ของเทรนด์ที่ 1.....	25

สารบัญภาพ(ต่อ)

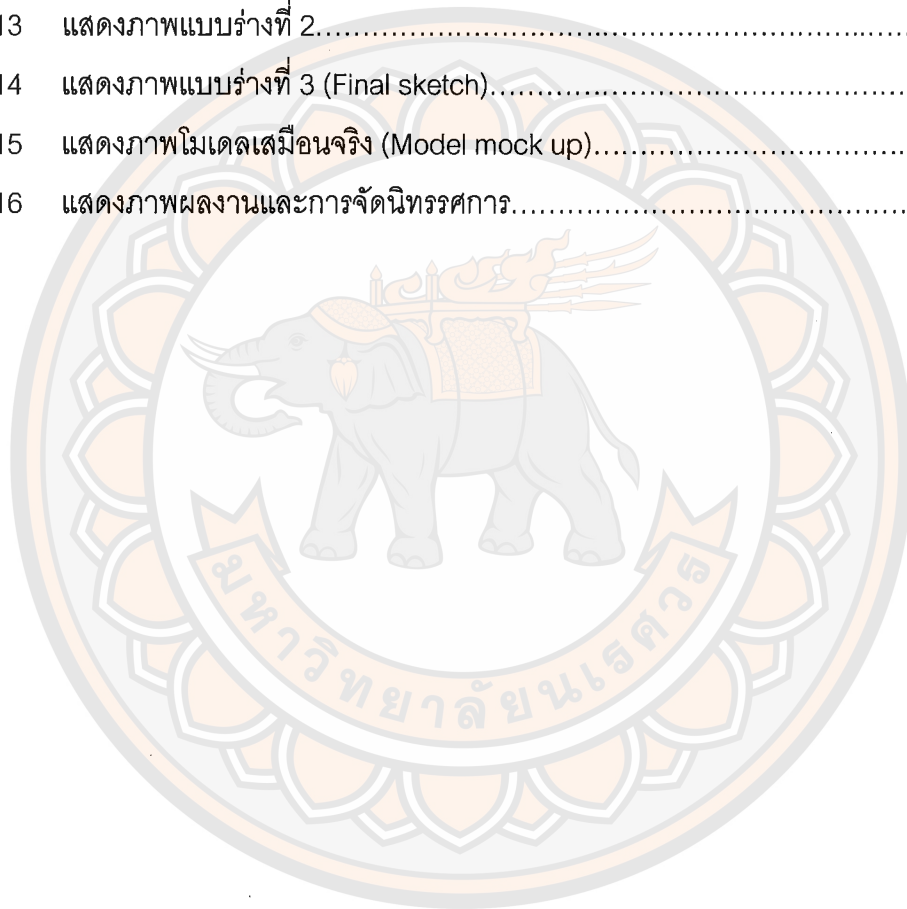
ภาพ	หน้า
2.27 แสดงภาพโทนสีของเทรนด์ที่ 1.....	25
2.28 แสดงภาพแนวความคิดด้านองค์ประกอบของเทรนด์ที่ 1.....	26
2.29 แสดงภาพภาพรวมของเทรนด์ที่ 1.....	27
2.30 แสดงภาพ Mood and Tone ของเทรนด์ที่ 2.....	29
2.31 แสดงภาพโทนสีของเทรนด์ที่ 2.....	29
2.32 แสดงภาพแนวความคิดด้านองค์ประกอบของเทรนด์ที่ 2.....	30
2.33 แสดงภาพภาพรวมของเทรนด์ที่ 2.....	31
2.34 แสดงภาพ Mood and Tone ของเทรนด์ที่ 3.....	33
2.35 แสดงภาพโทนสีของเทรนด์ที่ 3.....	33
2.36 แสดงภาพแนวความคิดของเทรนด์ที่ 3.....	34
2.37 แสดงภาพภาพรวมของเทรนด์ที่ 3.....	35
2.38 แสดงภาพ Mood and Tone ของเทรนด์ที่ 4.....	37
2.39 แสดงภาพ โทนสีของเทรนด์ที่ 4.....	37
2.40 แสดงภาพ แนวความคิดด้านองค์ประกอบของเทรนด์ที่ 4.....	38
2.41 แสดงภาพ ภาพรวมของเทรนด์ที่ 4.....	39
2.42 แสดงภาพ Mood and Tone ของเทรนด์ที่ 5.....	41
2.43 แสดงภาพโทนสีของเทรนด์ที่ 5.....	41
2.44 แสดงภาพแนวความคิดด้านองค์ประกอบของเทรนด์ที่ 5.....	42
2.45 แสดงภาพภาพรวมของเทรนด์ที่ 5.....	43
2.46 แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2001.....	55
2.47 แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2001.....	56
2.48 แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2002.....	57
2.49 แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2002.....	58
2.50 แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2003.....	59
2.51 แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2003.....	60
2.52 แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2004.....	61

สารบัญภาพ(ต่อ)

ภาพ		หน้า
2.53	แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2004.....	62
2.54	แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2005.....	63
2.55	แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2005.....	64
2.56	แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2006.....	65
2.57	แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2006.....	66
2.58	แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2007.....	67
2.59	แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2007.....	68
2.60	แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2008.....	69
2.61	แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2008.....	70
2.62	แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2009.....	71
2.63	แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2009.....	72
2.64	แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2010.....	73
2.65	แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2010.....	74
2.66	แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2011.....	75
2.67	แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2011.....	76
2.68	แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2012.....	77
2.69	แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2012.....	78
4.1	แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์ 1.....	83
4.2	แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์ 2.....	84
4.3	แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์ 3.....	84
4.4	แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์เทคนิคที่ 1.....	85
4.5	แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์เทคนิคที่ 2.....	85
4.6	แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์เทคนิคที่ 3.....	86
4.7	แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์เทคนิคที่ 4.....	86
4.8	แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์เทคนิคที่ 5.....	87
4.9	แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์เทคนิคที่ 6.....	87

สารบัญภาพ(ต่อ)

ภาพ	หน้า
4.10 แสดงภาพแรงบันดาลใจของผลงาน.....	88
4.11 แสดงภาพ Mood and Tone และโทนสี.....	88
4.12 แสดงภาพแบบร่างที่ 1.....	89
4.13 แสดงภาพแบบร่างที่ 2.....	89
4.14 แสดงภาพแบบร่างที่ 3 (Final sketch).....	90
4.15 แสดงภาพโมเดลเสมือนจริง (Model mock up).....	91
4.16 แสดงภาพผลงานและการจัดนิทรรศการ.....	92

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มเป็น 1 ในปัจจัย 4 ที่มนุษย์ต้องการในการดำรงชีวิตเพื่อปกปิดร่างกายและให้ความอบอุ่น ความเจริญของมนุษย์ทำให้เสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย เสื้อผ้ายังปกป้องถึงลักษณะของผู้สวมใส่ได้ด้วย เช่น ฐานะ เชื้อชาติ เป็นต้น

ในยุคก่อนประวัติศาสตร์ มนุษย์ใช้เครื่องนุ่งห่มร่างกายจากสิ่งที่ได้มาจากธรรมชาติ เช่น ใบไม้ ใบหญ้า หนังสัตว์ ขนนก ดิน สีต่างๆ ฯลฯ มนุษย์บางเผ่าพันธุ์รู้จักการใช้สีที่ทำมาจากต้นพืช โดยนำมาเขียนหรือสีกตามร่างกายเพื่อใช้เป็นเครื่องตกแต่งแทนการใช้เครื่องนุ่งห่มร่างกาย ต่อมา มนุษย์มีการเรียนรู้ ถึงวิธีที่จะดัดแปลงการใช้เครื่องนุ่งห่มร่างกายจากธรรมชาติให้มีความเหมาะสมและสะดวกต่อการแต่งกาย เช่น มีการผูก มัด สาน ถัก ทอ อัด ฯลฯ และมีการวิวัฒนาการเรื่อยมา จนถึงการรู้จักใช้วิธีตัดและเย็บ จนในที่สุดได้กลายมาเป็นเทคโนโลยี จนกระทั่งถึงทุกวันนี้

มีคนเคยพูดไว้ว่า “แฟชั่น คือ ศิลปะบนเรือนร่างของมนุษย์ เปรียบว่านางแบบเป็นเหมือนกับผืนผ้าใบว่างเปล่าที่รอศิลปินแต่งแต้มสีสันลงไป และเปรียบดีไซเนอร์เป็นศิลปินผู้ที่จะเนรมิตผลงานขึ้นเอกกลงไปในผืนผ้าว่างเปล่าผืนนั้นด้วยสีสันเปรียบเป็นผืนผ้าและบรรเลงด้วยพู่กันที่เปรียบกับเข็มและด้าย” คำพูดประโยคนี้นี้ทั้งหมด เป็นคำอธิบายถึงนักออกแบบแฟชั่นได้เห็นภาพอย่างมากเลยทีเดียว ทั้งที่เปรียบนางแบบเป็นผ้าใบ ดีไซเนอร์เป็นศิลปิน รวมทั้งเข็มกับด้ายเป็นพู่กัน นักออกแบบแฟชั่นนั้นเหมือนบุคคลที่กำหนดการเปลี่ยนแปลงของสังคมยุคสมัยก็ได้ ซึ่งพวกเขาเหล่านี้สร้างสรรค์เครื่องแต่งกายที่นำมาสร้างเป็นเทรนด์ที่ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้น นักออกแบบแฟชั่นที่มีชื่อเสียงนั้น จะต้องเป็นบุคคลที่ต้องสร้างสรรค์งานที่เป็นที่ยอมรับของสังคมส่วนมากและสร้างความประทับใจแก่ผู้คนเมื่อได้เห็นผลงานของพวกเขา ดังนั้นนักออกแบบแฟชั่นจึงเป็นอาชีพอีกอาชีพหนึ่งที่ใครๆหลายคนนั้นใฝ่ฝันที่จะเป็น

ลี อเล็กซานเดอร์ แม็กควีน เป็นแฟชั่นดีไซเนอร์ชาวอังกฤษ เป็นที่รู้จักในการออกแบบที่แหวกแนวและชั้นเชิงสุดขีด แม็กควีนทำงานเป็นหัวหน้าดีไซเนอร์ที่จีวองซึ่งเป็นเวลา 5 ปี ก่อนที่จะก่อตั้งแบรนด์ อเล็กซานเดอร์แม็กควีนและแม็กควีน ผลงานการออกแบบของเขายังมีผู้ที่มีชื่อเสียงที่

สวมใส่ เช่น ริฮานน่า, ปียอร์ก, เลดี้ กาก้า เขายังได้รับเสียงวิจารณ์ตอบรับมากมายและยังได้รับรางวัลแฟชั่นดีไซเนอร์อังกฤษแห่งปี ในหลายๆครั้ง

ย้อนกลับไปหลังจากวันที่เขาเรียนจบไฮสกูล หากเขาไม่ตัดสินใจตามหาความฝันในอาชีพดีไซเนอร์และขอเข้าฝึกงานกับ Anderson & Sheppard แปรนด์แฟชั่นสุดเก๋แก่ของประเทศอังกฤษซึ่งชำนานญเรื่องการตัดเย็บชุดพิธีพิถัน หรือแม้กระทั่งการร่วมงานกับห้องเสื้อ Gieves & Hawkes เพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์การทำชุดคอสมูมสำหรับละครเวที วันนี้ชาวแฟชั่นคงไม่ได้เห็นแนวคิดในการทำเสื้อผ้าที่แหวกแนว เน้นเบ และมีเอกลักษณ์ จากจอมขบถ หรืออีกฉายา “เด็กนรกแห่งวงการแฟชั่น” เป็นแน่

เกือบ 30 ปีในวงการแฟชั่น แม้ความคิดสุดโต่งที่ถ่ายทอดผ่านเสื้อผ้าจะถูกวิพากษ์วิจารณ์ตลอดมา แต่ชื่อของเขาก็ยังคงได้รับคำสรรเสริญไม่น้อย จากผลงานที่ถูกจัดอยู่ในหมวดหมู่ไม่ธรรมดา โดยเฉพาะการสร้างขอบเขตใหม่ของการตัดเย็บ ทำสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้ด้วยรูปทรงหรือโครงสร้างใหม่ๆ รวมถึงการประณีตกับลายละเอียดและไอเดียราวกับชุดนั้นถูกแกะสลักจากช่างฝีมือชั้นเยี่ยม

ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน ยังได้สร้างบริบทใหม่ของการตัดเย็บด้วยการใช้วัสดุที่ยากจะใช้ในงานแฟชั่น ไม่ว่าจะเป็นดอกไม้ ขนเป็ด ท่ออลูมิเนียมที่แข็งแกร่งถูกนำมาทำให้อ่อนนุ่มในชุดสุดอลังการ ในขณะที่ผ้าไหมหรือผ้าเนื้อบางเบากลับถูกสร้างสรรคให้มีโครงสร้างพองโตและแข็งแรง เขาทำเสื้อผ้าให้เป็นมากกว่ามิติที่เราสวมใส่ พร้อมสรรคสร้างไอเดียเล็กๆ อยู่เสมอโดยไม่กลัวว่าสิ่งที่ทำจะเป็นเทรนด์หรือไม่ แต่ทำให้คนพูดถึงจนกลายเป็นเทรนด์เสียมากกว่า

ด้วยความโดดเด่นของแนวคิด และการเป็น “เด็กนรกแห่งวงการแฟชั่น” ทำให้มีความน่าสนใจกับการที่จะนำความเป็น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน มาใช้เป็นแนวคิดในการทำศิลปนิพนธ์ฉบับนี้ เพื่อที่จะให้ผู้คนที่สนใจได้ศึกษาหาความรู้ที่เกี่ยวข้องกับตัวนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน ได้มาศึกษาในวิจัยฉบับนี้ เนื่องจาก ข้อมูลของเขาในประเทศไทยเรายังมีอยู่น้อยมาก ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้จึงจะช่วยในการศึกษาข้อมูลของเขาได้บ้าง และการศึกษาวิจัยครั้งนี้ก็ได้สร้างสรรค์เครื่องแต่งกายสำหรับสตรีที่นำแนวคิดของ นักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน เพื่อเป็นการเผยแพร่ผลงาน จากข้อมูลวิจัยให้เป็นรูปธรรม และ ให้ผู้คนทั่วไปได้สัมผัส พบเห็นได้ง่ายยิ่งขึ้น

1.2 ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบและแนวคิดเครื่องแต่งกายในแต่ละคอลเลกชันของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน
2. เพื่อสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน
2. ได้รูปแบบแนวทางการส่งเสริมเผยแพร่และพัฒนา เพื่อสืบสานและพัฒนาอย่างต่อเนื่องในวงกว้างต่อไป

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ออกแบบและพัฒนา นักวิจัยได้ศึกษาข้อมูลในส่วนต่างๆรวบรวมข้อมูล ในส่วนต่างๆ และสามารถปฏิบัติการออกแบบได้ดังนี้

1. ค้นหาข้อมูลและเก็บรวบรวมเพื่อนำมาเป็นแรงบันดาลใจ
2. สร้างแบบร่าง

ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยออกแบบผลิตภัณฑ์ต้นแบบประกอบด้วย

1. ชุดแขนกระบอกสีแดงปกสีดำ กางเกงขาสั้นสีดำ
2. ชุดสีดำ กางเกงขายาวสีดำ
3. ชุดกระโปรงสั้นสีขาว ผ้าคลุมไหล่สีทอง

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การออกแบบ คือ การรวบรวมหรือการจัดองค์ประกอบทั้งที่เป็น 2 มิติ และ 3 มิติ เข้าด้วยกันอย่างมีหลักเกณฑ์ ผู้ออกแบบจะต้องคำนึงถึงประโยชน์ใช้สอยและความสวยงาม อันเป็นคุณลักษณะสำคัญของการออกแบบ เป็นศิลปะของมนุษย์เนื่องจากการสร้างค่านิยมทางความงาม และสนองคุณประโยชน์ทางกายภาพให้แก่มนุษย์

เครื่องแต่งกาย คือ สิ่งที่มีมนุษย์นำมาใช้เป็นเครื่องห่อหุ้มร่างกาย การแต่งกายของมนุษย์แต่ละเผ่าพันธุ์สามารถค้นคว้าได้จาก หลักฐานทางวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เพื่อให้เป็น

เครื่องช่วยชี้นำให้รู้และเข้าใจถึงแนวทางการแต่งกาย ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงสภาพของการดำรงชีวิตของมนุษย์ในยุคสมัยนั้นๆ

ลี อเล็กซานเดอร์ แม็กควีน เป็นนักออกแบบชาวอังกฤษ เป็นที่รู้จักในการออกแบบที่แหวกแนว ชั้นเชิงสุดขีด เนียบ และมีเอกลักษณ์ หรืออีกฉายา "เด็กนรกแห่งวงการแฟชั่น"

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้จะเป็นการค้นคว้าและศึกษาข้อมูลในด้านต่างๆ ที่เป็นแนวทางและมีผลต่อการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของ ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คคีน โดยการรวบรวมข้อมูลแล้วทำการวิจัย วิเคราะห์ อภิปราย เพื่อหาบทสรุปในแต่ละหัวข้อ ก่อนจะนำไปประมวลผลร่วมกับการทดสอบจากแบบร่าง โดยแบ่งข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

- 2.1 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบเครื่องแต่งกาย
- 2.2 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี
- 2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับนักร้องแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คคีน

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบเครื่องแต่งกาย

2.1.1 หลักการออกแบบเสื้อผ้า

การออกแบบเสื้อผ้าต้องอาศัยพื้นฐานการออกแบบ ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ (Element of design) ต่างๆ คือ

- 2.1.1.1 เส้น(line)
- 2.1.1.2 สัดส่วน(proportion)
- 2.1.1.3 ความกลมกลืน(harmony)
- 2.1.1.4 สมดุล(balance)
- 2.1.1.5 จังหวะ(rhythm)
- 2.1.1.6 พื้นผิว(texture)
- 2.1.1.7 สี(color)
- 2.1.1.8 รูปแบบและรูปร่าง(form and shape)

2.1.1.1 เส้น (line) เส้นมีความสำคัญต่อการออกแบบ เพราะรูปร่างต่างๆที่ปรากฏต่อ สายตา อาศัยเส้นเป็นตัวนำรูปแบบ เส้นเกิดจากการต่อจุด 2 จุดหรือเกิดจากจุดเดียว เป็นจุดเริ่มต้นของเส้น เกิดจากจุดหลายร้อย หลายพัน หลายหมื่น หลายล้าน จุดที่ต่อๆกันไป จนแสดงเป็นเส้นตั้ง เส้นนอน เส้นโค้ง เส้นหัก แสดงทิศทางให้เกิดรูปร่าง ทำให้เกิดมีเนื้อที่ มี

ขนาด น้ำหนัก เกิดลักษณะพื้นผิว เส้นสามารถแสดงให้เห็นความเคลื่อนไหว แสดงความเร็วได้ เส้นในลักษณะต่างๆ เมื่อนำมาบรรจบกันก็จะทำให้เกิดรูปร่างได้

เส้นจะต้องมีความสัมพันธ์กับขนาด รูปร่างและทิศทาง เช่น เส้นตรงในแนวราบแสดงอาการเงียบสงบ แต่เส้นในแนวตั้งแสดงความมั่นคง เส้นในลักษณะต่างๆ มีอิทธิพลต่ออารมณ์ เช่น เส้นโค้งเป็นเส้นที่คุ้นตา ถ้าจะเขียนภาพใบหน้าคนในลักษณะง่ายๆ ให้มีตาและปากเป็นเส้นโค้งที่หงายขึ้น มีลักษณะการยิ้มถ้าเขียนใบหน้าคนให้มีตาและปากเป็นเส้นโค้งที่คว่ำจะมีลักษณะเป็นคนที่มีความทุกข์

ในการออกแบบเสื้อผ้า เส้นเป็นสิ่งที่ใช้วาดเป็นรูปร่างหรือเส้นกรอบนอกและใช้วาดส่วนที่ตกแต่ง เช่น ลูกไม้ ยางยืด การกุด ฯลฯ

เส้นที่มีลักษณะต่างๆ กันมีความหมายและคุณค่าของเส้นแต่ละลักษณะไม่เหมือนกัน นักออกแบบ จึงแยกลักษณะคุณค่าของเส้นแต่ละชนิด ดังนี้

- เส้นนอน (Horizontal lines)
- เส้นตั้ง (Vertical line)
- เส้นโค้ง (Curved line)
- เส้นซิกแซก (Zigzag lines)
- เส้นทแยง (Diagonal lines)

เส้นนอน(Horizontal lines) เป็นเส้นที่ให้ความรู้สึกแสดงถึงความกว้างสงบนิ่ง

ภาพที่ 2.1 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดลายเส้นนอน

เส้นตั้ง (Vertical line) เป็นเส้นที่ให้ความรู้สึกแสดงถึงความสูง ความแข็งแรง ความสง่า
ความมีระเบียบ

ภาพที่ 2.2 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดลายเส้นตั้ง

www.alexandermcqueen.com

เส้นโค้ง (Curved line) เป็นเส้นที่ให้ความรู้สึกอ่อนหวาน หุหุระ อ่อนช้อย นุ่มนวล ราวเรียง
บางครั้งทิศทางการเคลื่อนไหวที่นุ่มนวลละมุนละไม ให้ความรู้สึกเศร้าซึม ลักษณะของเส้นที่มีการ
เลี้ยวพันซ้ายพันขวาให้ความรู้สึกอ่อนหวานสวยงาม แต่ถ้าใช้มากเกินไปบางครั้งทำให้ความรู้สึก
ดูนวยไม่เป็นระเบียบ

ภาพที่ 2.3 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดลายเส้นโค้ง

www.alexandermcqueen.com

เส้นซิกแซก(Zigzag lines) เป็นเส้นตรงที่เลี้ยวไปมาและทำให้เกิดมุม หักขึ้นที่จุดเลี้ยว ให้ความรู้สึกแปลกตา ตื่นเต้น ควรใช้เนื้อที่เล็กๆ จะดูมีเสน่ห์ ไม่น่าเบื่อ แต่ถ้าใช้มากเกินไปจะทำให้เสียรูป เสียทรงได้

ภาพที่ 2.4 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดลายเส้นซิก

เส้นทแยง(Diagonal lines)เป็นเส้นที่ให้ความรู้สึกเคลื่อนไหวหรือไม่อยู่นิ่ง ไม่แน่นอน

ภาพที่ 2.5 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดลายเส้นทแยง

2.1.1.2 สัดส่วน ในการออกแบบเครื่องแต่งกายนั้น สัดส่วนใช้ในการแบ่งเส้นของช่วงตัวด้านบน และด้านล่าง ถือว่ามีความสำคัญที่ ใช้นำเสนอรูปร่างหรือใช้แก้ไขความสูงของผู้สวมใส่ โดยส่วนใหญ่วิธีแบบสัดส่วนได้ดังต่อไปนี้

สัดส่วน 1: 1 ส่วนที่เป็นเสื้อจะมีสัดส่วนความยาวเท่ากับ 1 ส่วน ในขณะที่กระโปรงจะอยู่ที่ 1 ส่วน จึงมีสัดส่วนที่ค่อนข้างจะเท่ากันทั้งบนและล่าง

ภาพที่ 2.6 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดสัดส่วน 1:1 ส่วน

สัดส่วน 3: 5 ในส่วนของเสื้ออยู่ที่ 3 ส่วน ในช่วงบน และกระโปรงจะยาวประมาณ 5 ส่วน ซึ่งสัดส่วนนี้จะเหมาะกับผู้มีเอวยาวหรือต้องการให้ร่างกายดูสูง

ภาพที่ 2.7 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดสัดส่วน 3:5 ส่วน

สัดส่วน 2: 8 สัดส่วนนี้จะมีช่วงบนที่สั้นกว่าช่วงล่างค่อนข้างมาก เป็นการเพิ่มส่วนล่างค่อนข้างมาก เป็นการเพิ่มส่วนล่างซึ่งมี 8 ส่วน ทำให้ดูสูงมากขึ้น นิยมใช้สัดส่วนนี้กับชุดราตรีเป็นส่วนใหญ่

ภาพที่ 2.8 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดสัดส่วน 2:8 ส่วน

2.1.1.3 การผสมกลมกลืน ซึ่งงานทุกชิ้นจะต้องมีความกลมกลืนเป็นหลักเพื่อให้ชิ้นงานไม่ได้ดูแตกต่างกันมากนัก ความสมดุล เช่น การใช้ โทนสี เดียวกันทั้งชุด ดูสวยงามแบบเรียบง่าย

ภาพที่ 2.9 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดผสมกลมกลืน

2.1.1.4 ความสมดุล คือ การจัดองค์ประกอบสองข้างเท่ากัน ซึ่งแบ่งเป็น สองประเภท คือ

- สมดุลแท้ ซึ่งมีการวางองค์ประกอบสองข้างเท่ากัน ทำให้ภาพลักษณะที่ได้ดูมั่นคง แข็งแกร่ง ซึ่งมักจะใช้ในการออกแบบเสื้อผ้าที่ใช้ในการทำงาน ที่ต้องการความน่าเชื่อถือ เช่น สูท หรือกระโปรงบางทรง ที่เสื้อผ้าชั้นบนและล่างมีรายละเอียดที่เหมือนกัน

ภาพที่ 2.10 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดสมดุลแท้

- สมดุลเทียม ซึ่งเป็นการสมดุลโดยไม่จำเป็นจะต้ององค์ประกอบที่เท่ากันทั้งสองข้าง หรือไม่เหมือนกันทั้ง 2 ข้าง แต่เมื่อมองโดยรวมแล้วมีความลงตัวสวยงาม มักจะเห็นในงานที่สนุกสนาน หรือเป็นงานที่สะดุดตา เช่น ชุดราตรี หรือชุดที่ใช้ในโอกาสพิเศษ ต่างๆ แม้แต่เสื้อผ้าชั้นสูง

ภาพที่ 2.11 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายชุดสมดุลเทียม

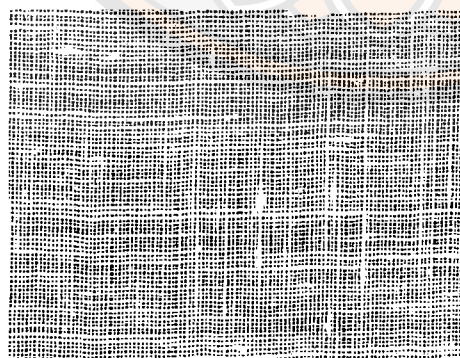
2.1.1.5 **จังหวะ** การใช้จังหวะในการออกแบบเสื้อผ้า เพื่อให้เสื้อผ้ามีความน่าสนใจมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันจังหวะจะทำให้รายละเอียดต่าง ๆ นั้นมีความลงตัวอีกด้วย ซึ่งจังหวะในการออกแบบมีทั้ง จังหวะที่เท่ากันเสมอ และจังหวะที่ไม่เท่ากัน

ภาพที่ 2.12 แสดงภาพตัวอย่างประกอบคำอธิบายจังหวะ

2.1.1.6 **พื้นผิว** พูดถึงผิวสัมผัสของผ้า ซึ่งเกิดจากการสัมผัสผิวผ้า โดยอาจใช้หลังมือในการสัมผัส เช่น กรอบ แห้ง นุ่ม เป็นต้น ผิวหยาบกระด้าง หรือเบาบาง โดยหลักแล้วผิวสัมผัสของผ้าที่ใช้ได้แก่

- ผิวสัมผัสแห้ง เช่น ผ้าลินิน หรือผ้าฝ้าย

ภาพที่ 2.13 แสดงภาพตัวอย่างผ้าลินิน

ภาพที่ 2.14 แสดงภาพตัวอย่างผ้าฝ้าย

- ผิวล้อมผัสกรอบ เช่น ผ้าไหม ออแกนซ่า

ภาพที่ 2.15 แสดงภาพตัวอย่างผ้าไหม

ภาพที่ 2.16 แสดงภาพตัวอย่างผ้าออแกนซ่า

- ผิวล้อมผัสเบา ต้องการเน้นรูปร่าง เช่น ผ้าชีฟอง

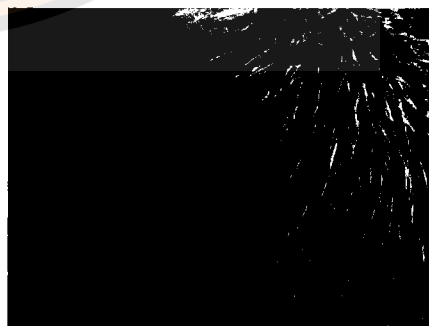

ภาพที่ 2.17 แสดงภาพตัวอย่างผ้าชีฟอง

- ผิวล้อมผัสขนฟู เช่น ผ้าขน และผ้ากำมะหยี่

ภาพที่ 2.18 แสดงภาพตัวอย่างผ้ากำมะหยี่

ภาพที่ 2.19 แสดงภาพตัวอย่างผ้าขน

ผิวสัมผัสของผ้านั้นเป็นหัวใจสำคัญในการเลือกผ้าให้เหมาะกับรูปแบบเสื้อผ้าที่ ออกแบบมา อย่างเช่น ในการออกแบบเสื้อผ้าที่ต้องการความแนบตัว เน้นรูปทรง จำเป็นต้อง เลือกเนื้อผ้าที่มีผิวสัมผัสนุ่มนวล ส่วนผ้าที่มีผิวสัมผัสแข็ง ควรใช้ตัดเสื้อสูท หรือเสื้อที่ต้องการ โครงร่างให้กับร่างกาย แม้กระทั่งความหนาของผ้า ที่ใช้ในการซับในหรือรองปก จำเป็นต้องเลือก เนื้อผ้าให้เหมาะสมทำให้การผลิตเป็นไปตามรูปแบบที่ออกแบบไว้

2.1.1.7 สี เป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างหนึ่งในการดำรงชีวิต ซึ่งมนุษย์ รู้จัก สามารถ นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันมาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์ ในอดีต กาลมนุษย์ได้ค้นพบสีจากแหล่งต่าง ๆ จากพืช สัตว์ ดิน และแร่ธาตุนานาชนิด จากการค้นพบสี ต่าง ๆ เหล่านั้น มนุษย์ได้นำเอาสีต่าง ๆ มาใช้ประโยชน์อย่างกว้างขวางโดยนำมาระบายลงไป บนสิ่งของ ภาชนะเครื่องใช้ หรือระบายลงไปบนรูปปั้นรูปแกะสลัก เพื่อให้รูปเด่นชัดขึ้น มี ความเหมือนจริงมากขึ้น รวมไปถึงการใช้สีวาดลงไปบนผนังถ้ำ หน้าผา ก้อนหิน เพื่อใช้ ถ่ายทอดเรื่องราว และทำให้เกิดความรู้สึกถึงพลังอำนาจที่มีอยู่เหนือสิ่งต่าง ๆ ทั้งปวง การใช้สีทา ตามร่างกายเพื่อกระตุ้นให้เกิดความฮึกเหิม เกิดพลังอำนาจ หรือใช้สีเป็นสัญลักษณ์ในการ ถ่ายทอดความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง

สีเป็นส่วนหนึ่งของแฟชั่น เป็นส่วนประกอบของแฟชั่นเสื้อผ้า แม้กระทั่งผมและ เครื่องประดับยังคงต้องใช้สีให้เข้ากับเสื้อผ้าที่ใส่อาจเป็นสิ่งสำคัญสำหรับ High fashion ของ ฤดูกาลหนึ่งและไปสู่อีกยุคต่อไป เป็นเพราะว่าสีนั้น เป็น factor อย่างหนึ่ง ที่ถือว่ารากาแพง ที่สุดก็ได้ของการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์เสื้อผ้า เสื้อผ้าสำเร็จรูปหรือเสื้อผ้าอุตสาหกรรม ที่มีการ เปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว ส่วนมากจะเปลี่ยนในเรื่องของสีก่อนที่จะเปลี่ยนในเรื่องของรูปแบบ แฟชั่น แต่ละสมัย ออกมาในลักษณะที่หลากหลาย สีสิ้นใหม่ๆ ซึ่ง แตกต่างจากสมัยที่ผ่านมา สีที่เป็น แฟชั่นที่ออกมาเป็นสีแท้ๆ จะน้อย ส่วนมากจะออกมาเป็น shade ของสีที่หลากหลายในตัวของแต่ละ สี (เป็นสีที่ผสมสีดำเข้าไปในแต่ละสี)

ในการเลือกสีเสื้อผ้าสำหรับผู้สวมใส่ จึงจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องสีที่ผู้สวม ใส่ชอบและเหมาะกับลักษณะผิว ผม ของผู้สวมใส่ เมื่อรู้ถึงพื้นฐานของสีแล้ว นอกจากจะเลือกสี ที่ใช้แล้ว ยังสามารถนำไปประยุกต์หรือผสมกับสีต่างๆได้อย่างเหมาะสมด้วย

- ความสำคัญของสี

สี คือลักษณะของแสงที่ปรากฏแก่สายตาให้เห็นเป็นสี (พจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน) ในทางวิทยาศาสตร์ให้คำจำกัดความของสีว่า เป็นคลื่นแสงหรือความเข้มของ

แสงที่สายตาสสามารถมองเห็น ในทางศิลปะ สี คือ ทัศนธาตุอย่างหนึ่งที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของงานศิลปะ และใช้ในการสร้างงานศิลปะโดยจะทำให้ผลงานมีความสวยงาม ช่วยสร้างบรรยากาศ มีความสมจริง เด่นชัดและน่าสนใจมากขึ้น

สีเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของงานศิลปะ และเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึก อารมณ์ และจิตใจ ได้มากกว่าองค์ประกอบอื่น ๆ ในชีวิตของมนุษย์มีความเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับสีต่าง ๆ อย่างแยกไม่ออก โดยที่สีจะให้ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ เช่น

1. ใช้ในการจำแนกสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้เห็นชัดเจน
2. ใช้ในการจัดองค์ประกอบของสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความสวยงาม กลมกลืน เช่น การแต่งกาย การจัดตกแต่งบ้าน
3. ใช้ในการจัดกลุ่ม พวก คณะ ด้วยการใช้สีต่าง ๆ เช่น คณะสี เครื่องแบบต่าง ๆ
4. ใช้ในการสื่อความหมาย เป็นสัญลักษณ์ หรือใช้บอกเล่าเรื่องราว
5. ใช้ในการสร้างสรรค์งานศิลปะ เพื่อให้เกิดความสวยงาม สร้างบรรยากาศ สมจริงและน่าสนใจ
6. เป็นองค์ประกอบในการมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ของมนุษย์

- หลักการนำสีมาใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย

ในการแต่งกายนั้น สีเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากสีทำให้สะดุดตา และจะเป็นสิ่งแรกที่ผู้คนจะมองเห็นและจดจำเราได้ หากเรารู้จักเลือกใช้สีให้ถูกต้องเหมาะสมกับบุคลิก กาลเทศะและสภาพแวดล้อม และจะยังช่วยให้เราเกิดความรู้สึกที่ดีต่อตัวเองอีกด้วย

ผู้ที่ประสบความสำเร็จในเรื่องการนำสีมาใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกายนั้น จะต้องมีความรู้ความเข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับพื้นฐานของสีข้างต้นแล้ว ยังจะต้องรู้เกี่ยวกับหลักการนำสีมาใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย ดังนี้

1. การใช้สีคู่ตรงข้าม คือ การนำสีคู่ประกอบซึ่งเป็นสีที่อยู่ตรงข้ามกันในวงจรสี เช่นเดียวกับสีแดง หรือน้ำเงินกับสีส้ม หรือสีเหลืองกับสีม่วง มาใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย เราต้องทำความเข้าใจว่า สีเหล่านี้เป็นสีที่ตัดกันอย่างรุนแรง ทำให้ประสาทสัมผัสเกิดตื่นตัวอย่างเฉียบพลัน ในขณะที่เดียวกันก็ช่วยให้แลดูมีชีวิตชีวา แต่ผู้ที่ใช้สีคู่ประกอบต้องมีความชำนาญในการใช้สี เพราะหากใช้สีได้ไม่ถูกวิธี จะลดคุณค่าความสวยงามของแบบเสื้อทั้งหมด

ภาพที่ 2.20 แสดงภาพตัวอย่างชุดสีคู่ตรงข้าม

2. การใช้สีข้างเคียง คือ การนำสีข้างเคียงซึ่งเป็นสีที่อยู่ใกล้กันในวงจรสี เช่น สีเขียว เขียวน้ำเงิน และน้ำเงิน หรือสีแดง ม่วงแดง และม่วง มาใช้ในงานออกแบบเสื้อผ้าทำให้เกิดความรู้สึกกลมกลืนของสี

ภาพที่ 2.21 แสดงภาพตัวอย่างชุดสีข้างเคียง

3. การใช้สี 3 สี คือ การใช้สี 3 สี ในกรอบสามเหลี่ยมของวงจรกิจกรรมชาติ เช่น สีม่วง สีส้มและสีเขียว มาใช้ร่วมกัน เมื่อมองดูครั้งแรกอาจจะแลดูไม่เข้ากัน แต่ในความจริง กลับเข้ากันได้อย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากเรารู้จักเลือกสีให้มีสัดส่วนที่เหมาะสมในการ ออกแบบ

ภาพที่ 2.22 แสดงภาพตัวอย่างชุดสีสามสี

4. การใช้สีเอกรงค์ คือ การใช้สีเอกรงค์เป็นการใช้สีแท้สีเดียวในการแต่งกาย ซึ่งสามารถทำให้แลดูน่าสนใจได้ โดยการทำให้สีเดียวนั้นให้มีความเข้มของสีหลากหลาย เช่น สีน้ำเงิน ก็ใช้สีน้ำเงินปานกลาง น้ำเงินเข้ม หรือสีน้ำเงินอ่อนมาช่วยในงานออกแบบ จริงอยู่สีน้ำเงินอ่อน อาจเป็นสีที่แลดูเรียบร้อย แต่ก็อาจกลายเป็นสีที่สามารถดึงดูดความสนใจได้หากรู้จักดัดแปลง

ภาพที่ 2.23 แสดงภาพตัวอย่างชุดสีเอกรงค์

5. การใช้สีกลาง คือ อย่างสีดำกับขาว สีขาวกับครีม เป็นการแต่งกายยอดนิยมของคนที่ชอบแนวมินิมอล เรียบๆ น้อยๆ เทรนด์ฮิตประมาณ ยุค 90's นี้ก็ถึงเสื้อผ้าของอาร์มานี่ (Armani) จิล แซนเดอร์ (Jil Sander) สองแบรนด์ที่นิยมในยุคการแต่งตัวเรียบง่าย

ภาพที่ 2.24 แสดงภาพตัวอย่างชุดสีกลาง

- สีกับขนาดรูปร่าง

สีของเสื้อผ้าที่เราสวมใส่มีอิทธิพลต่อรูปร่างของผู้สวมใส่ได้ สามารถทำให้รูปร่างใหญ่ขึ้นหรือเล็กลงได้ สีร้อนจะทำให้ดูตัวอ้วนหรือใหญ่ขึ้น มากกว่าสีเย็น หรือสีสว่าง (Bright color) จะทำให้รูปร่างใหญ่กว่าสีมืดๆ (dull color) เช่น ถ้าคุณใส่เสื้อผ้าสีแดงสดสว่างจะดูตัวใหญ่กว่าถ้าใส่เสื้อผ้าสีแดงเข้มๆ ฉะนั้นคนที่รูปร่างใหญ่หรืออ้วนควรพยายามหลีกเลี่ยงสีที่สว่างๆ เพราะจะได้ไม่ดึงดูดความสนใจและจะทำให้รูปร่างไม่ดูอ้วนมากขึ้น ควรจะสวมเสื้อผ้าที่มีสีอ่อนนุ่ม และถึงว่าสีสดสว่างจะทำให้รูปร่างใหญ่ขึ้น แต่ผู้หญิงที่มีรูปร่างเล็ก ๆ ก็ไม่สวมใส่ เพราะสีดูเด่นมากกว่าตัวผู้สวมใส่เอง

ถึงแม้ว่าสีขาวจะทำให้ทุกสิ่งดูใหญ่มากเกินจริงมากกว่าสีดำก็ตามแต่บางเวลาสีขาวหรือสีอ่อน จะเหมาะกับผู้หญิงที่มีรูปร่างอ้วนล้าแต่ก็มากกว่าสีที่มืดๆหรือเข้มมากได้ ดังนั้นในการแต่งกายควรเลือกเสื้อผ้าที่เหมาะสมกับรูปร่างของผู้สวมใส่และควรใช้สีที่เราชอบแล้วเหมาะกับใบหน้าตกแต่งในส่วนของปกเสื้อ หรือตะเข็บในส่วนที่ใกล้กับใบหน้า

- **พื้นที่** เป็นส่วนพื้นที่ ที่อยู่ในโครงร่างของเสื้อผ้า หรือเหมือนกับอยู่ในเส้นกรอบของเสื้อผ้า เส้นจึงเป็นส่วนที่จะสร้างสิ่งต่างๆ เข้าไปใน space ต่างๆที่อยู่ในโครงร่างของเสื้อผ้าหรือโครงกรอบนอกนี้ จะโดยการทำเป็นตะเข็บต่างๆ และการตกแต่งด้วยโบว์ ลูกไม้ ชิป

ต่างๆ ที่อยู่บนพื้นที่ของเสื้อผ้า เส้นตกแต่งต่างๆ ในพื้นที่ภายใน space นี้มีทั้ง structural line หรือ decoration line

structural line เป็นเส้นที่เกิดจากการตัดเย็บตกแต่งขึ้นภายในโครงร่าง รอบนอกของเสื้อผ้า เป็นการทำให้เกิดตะเข็บต่างๆ เช่น dart คือพวกเกล็ดที่ช่วยทรงต่างๆ ไม่ว่าจะย้ายเกล็ดไปอยู่ตรงส่วนใดของตัวเสื้อ การพับเย็บริมต่างๆ เช่น พับชายเสื้อ ชายกระโปรง แขนเสื้อ ไม่ว่าจะเป็นครองแขนเสื้ออะไรในแต่ละแบบ ขากางเกง ไม่ว่าจะเป็นครองเดรป ขากระบอก ขาบานแล้วแต่รูปทรงของทรงนั้น กระโปรงพลีท รูปลักษณะของแนวคอเสื้อ หรือลักษณะของปกเสื้อ แต่ละแบบ ช่องแขนเสื้อ แนวของเอว การเย็บขลิบริมผ้าหรือการกันลู่ย ตะเข็บบางตะเข็บ เช่น การต่อ yoke หรือการตัดชิ้นผ้าที่เป็นการออกแบบของเสื้อผ้าชุดนั้น ซึ่งเป็นการที่อยู่ในโครงเสื้อของชุดนั้น เช่น การต่อตะเข็บของเสื้อเจ็ต ต่อไหล่ ซึ่งยังคงรักษาการเป็น structural line อยู่

decoration line เป็นการตกแต่งเสื้อผ้าให้สวยงามเก๋ไก๋ด้วยการติดโบว์ ลูกไม้ หรือมีการใช้ไหมหรือผ้าแพรมาถักเปียตกแต่งหือใช้มาสานเป็นเปียตกแต่งเข้าไป มีการตกแต่งของริมผ้า เช่นการกั้นผ้าสีต่างๆ การเดินเส้นตามปก ขอบแขน หรือเดินเส้นติดแถบตามขากางเกงหรือชายกระโปรง ขอบแขน ติดลูกไม้ระบายตามสาบคอ ชายกระโปรง หรือตกแต่งตามบริเวณในตัวเสื้อหรือกระโปรง หรือการใช้กระดุมสีต่างๆ มาตกแต่งตามเสื้อและกระโปรงเพื่อให้กระโปรงหรือเส้นนั้นไม่ดูเรียบจนเกินไป หรือการใช้ซิปที่มีสีตัดกันกับเนื้อผ้าที่นำมาตัด มาติดตกแต่งให้ดูเก๋ในเสื้อผ้าสตรี แต่การตกแต่งนั้นจะต้องไม่มากจนเกินไปเบียดเสียดกันจนเกินไป ดูไม่งาม แต่จะดูยุ่งเหยิง บางทีสายตาของคนเราก็ชอบที่จะมองดูอะไรที่มันโล่งๆ หรือให้สะดุดสายตาเป็นจุดๆ ก็จะถูกใจ ทำให้เสื้อผ้าไม่เรียบจนเกินไป การตกแต่งบนพื้นที่ของเสื้อผ้าควรจะอยู่ใน style ของเสื้อผ้านั้นด้วย

การใช้ structural line และ decoration line ในการตกแต่งเสื้อผ้านั้น ก็สามารถใช้ในการลงตาหรือปักปิดสัดส่วนที่มีปัญหาของร่างกายได้ เช่น การย้ายเกล็ดหรือ dart มาอยู่ตรงแนวโค้งข้าง ของเอว จะช่วยทำให้เอวเล็กลงได้หรือการตัดต่อผ้าหรือตะเข็บ เพื่อตกแต่งหรือลงตาให้ดูหน้าอกใหญ่ขึ้นหรือต่อผ้าฝ้ายหรือตะเข็บโดยการให้เส้นลงตาขึ้นไปเหนือเอวเล็กน้อย ทำให้ดูตัวสูงขึ้น ในการที่จะเลือกแบบของเสื้อผ้าควรจะดูลักษณะการตกแต่งของเส้นต่างๆ ภายในเสื้อผ้านั้น เพื่อให้สามารถเน้นให้ดูกลมแล้วช่วยทำให้รูปร่างดีขึ้น เช่น กางเกงหรือกระโปรงต่อ yoke เพื่อจะเน้นให้เห็นแนวสะโพก เราต้องการจะเน้นหรือต้องการจะลงตา โดยการให้เส้นตกแต่งตามรูปร่างของเสื้อผ้าหรือโครงร่างของเสื้อผ้า หรือจะตกแต่งเสื้อผ้าตรงส่วนไหนมากน้อยแค่ไหนแล้วแต่ ที่เราต้องการ การออกแบบคอเสื้อ เมื่อได้คอเสื้อแล้วควรจะตักถึง

silhouette ที่ตามมา form ของแขน รูปทรงควรจะไปด้วยกัน เช่น ปกคอจีน silhouette ควรจะเข้ารูป แขนล้า

2.1.1.8 รูปแบบและรูปร่าง

เป็นลักษณะรูปร่างที่แสดงได้ 3 มิติ คือ หน้า หลัง ด้านข้าง ความลึก ความสูง รูปร่างของคนจะเป็นตัวอย่างของ form ได้ดี ซึ่งแต่ละคนจะมีรูปร่างที่แตกต่างกันออกไป ลักษณะรูปร่างของแต่ละคน ก็จะทำให้เกิดเป็น shape ของเสื้อผ้า designer แต่ละคนจะออกแบบรายละเอียดต่างๆของเสื้อผ้า หรือจะต้องมีการออกแบบที่ต้องการให้ลวดตาหรืออำพรางรูปร่างที่แตกต่างกัน

ในการออกแบบนั้น form กับ shape จะไม่แตกต่างกัน เพราะเวลาออกแบบก็จะเขียนเป็นเส้นโครงร่างหรือ Out line ส่วนลักษณะรูปร่างของแต่ละคน ซึ่งจะมีรูปร่างแตกต่างกัน เช่น สูง เตี้ย ผอม อ้วน รูปร่างมีสัดส่วน หรือรูปร่างตรงๆ การออกแบบเสื้อผ้าเพื่อให้เหมาะสมกับแต่ละลักษณะรูปร่าง ซึ่งจะต้องใช้เส้นสาย การลวดตาบนรูปร่างและยังรวมถึงลักษณะของเนื้อผ้าด้วย

การที่จะรู้ว่าลักษณะรูปร่างของเราจะมีลักษณะอย่างไร เพื่อที่จะเกิดความผิดพลาดน้อยที่สุด คือ การสวมชุดผ้ายืดรัดรูป เช่น ชุดว่ายน้ำ หรือชุดแอโรบิค จะเห็นรายละเอียดของรูปร่างอย่างชัดเจน ซึ่งควรจะเป็นสี่เหลี่ยมเดียว ไม่ควรมีลวดลาย เพื่อที่จะไม่ให้เกิดความไขว้เขวในการลวดตา

คนที่มีรูปร่างลักษณะตรงๆ ไม่ค่อยมีสัดส่วน มักจะเป็นคนตัวผอมสูง สะโพกเล็ก แบบ ไหล่กว้าง หน้าอกเล็ก มีส่วนโค้งน้อย หรือคนที่มีรูปร่างไม่ผอมสูง แต่มีสะโพกแบน ไหล่ตั้ง ลักษณะลำตัวเป็นรูปเหลี่ยมทรงตั้งหรือทรงกว้าง ในที่นี้ยังไม่เน้นส่วนสูงหรือน้ำหนัก จะดูรูปร่างก่อน ส่วนมากรูปหน้าก็จะเป็นเหลี่ยมมุม จมูกยาว โหนกแก้มสูง คางเหลี่ยม

คนที่มีลักษณะรูปร่างในแนวโค้ง มีสัดส่วน หรือไม่มีก็ลักษณะกลม แต่มีสัดส่วน เส้นรูปร่างจะปรากฏเป็นทรงกลม ทรงรี สะโพกผายออก เอวเล็ก ออกอิม ส่วนรูปหน้าจะมีลักษณะเป็นรูปไข่ กลม หัวใจบางคนจะมีรูปร่างผสมเป็นลักษณะตรงๆแต่มีสัดส่วน พบได้ในคนที่มีรูปหน้าและรูปร่างที่ตรงกันข้ามกันคือ มีรูปหน้ากลม แต่รูปร่างตรงๆหรือไม่มีก็รูปร่างค่อนข้างกลมมีสัดส่วน แต่มีรูปหน้าเป็นแนวตรง แนวเหลี่ยม เป็นการผสมกันทำให้เกิดความสมดุลระหว่างเส้นตรงและเส้นโค้ง

•

ดังนั้นจึงอาจแบ่งประเภทของรูปร่างของคนได้เป็น 3 ประเภท คือ รูปร่างตรง รูปร่างตรงแต่มีสัดส่วน และรูปร่างกลมแบบมีสัดส่วน

- ลักษณะของเสื้อผ้ากับรูปร่าง

คนที่มีรูปร่างตรง เส้นสายในเสื้อผ้าส่วนมากจะเป็นรูปแบบที่มีเส้นตรง

คนที่มีรูปร่างกลมมีสัดส่วน รูปแบบของเสื้อผ้าจะเน้นความกลมแบบมีสัดส่วน เนื้อผ้าจะเบาละเอียด หรือมีความหนา ปานกลาง เป็นผ้าที่มีน้ำหนัก ผิวของผ้ามีลักษณะขรุขระเล็กน้อย

คนที่มีรูปร่างตรงแต่มีสัดส่วน รูปแบบของเสื้อผ้าควรมีสัดส่วนประกอบที่มีเส้นตรงที่กลมกลืนกับรายละเอียดที่มีความโค้งมน นุ่มนวล หรือเป็นการผสมผสานทั้งเส้นตรงและเส้นโค้ง ในเสื้อผ้าชุดเดียวกันก็ได้

ไม่ว่าจะมีรูปร่างลักษณะอย่างไร form ต่างๆ ที่ออกแบบในตัวเสื้อผ้า การใช้เส้นต่างๆ ควรจะไปด้วยกันได้ แต่ถ้าคล้ายตามกันมากเกินไป ในเรื่องของ form ก็จะทำให้ดูไม่เหมาะสม เช่น คนที่มีรูปหน้าคางแหลม ถ้าใส่เสื้อคอแหลม ก็จะยิ่งเน้นรูปหน้ามากเกินไป หรือคนที่มีรูปหน้ากลมแบ ถ้าใส่เสื้อคอกลมก็จะยิ่งเน้นใบหน้ามากเกินไป แต่ก็ไม่ควรจะออกแบบให้ตรงข้ามกันเลยทีเดียว จะดูขัดแย้งมากเกินไป

- เส้นสายในเสื้อผ้ามีผลต่อรูปแบบ

การตัดเย็บมีผลต่อสัดส่วนของรูปแบบ นอกจากการตัดเย็บแล้ว รูปทรงของเสื้อผ้าอาจจะแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเย็บ สีและคุณสมบัติของผ้าที่เลือกใช้ การเลือกใช้ผ้าหลายสีและหลายรูปแบบ การเลือกสิ่งตกแต่งเพิ่มเติม เช่น ระบาย การจีบผ้า แบบคอเสื้อ แขนเสื้อแบบต่างๆ

การออกแบบบางที่ไม่ใช่ดูแต่รูปร่างอย่างเดียวควรดูลักษณะบุคลิกของผู้สวมใส่เสื้อผ้าที่ขัดกับบุคลิกอาจจะทำให้คนๆ นั้น ขาด ความมั่นใจได้ ลักษณะของบุคลิกของผู้หญิงจะมีอยู่ 2 อย่าง คือ

1. yang เป็นลักษณะบุคลิกที่ออกจะไปทางผู้ชายนิดๆ ไม่ใช่อยากจะเป็นผู้ชายแต่ชอบแต่งตัวแบบที่จะออกไปทางผู้ชายนิดๆ ไม่ใช่รูปแบบที่เรียบร้อยหรือหวานๆ เหมือนผู้หญิงทั่วไป

2. yin เป็นลักษณะบุคลิกที่เป็นผู้หญิงจริงๆ ชอบแต่งกายรูปแบบที่เรียบร้อยหวานๆ เป็นผู้หญิง

2.1.2 แนวโน้มเทรนด์ spring/summer ปี 2012

โลกของเราอยู่บนกระแสความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีเข้ามาเปลี่ยนแปลงรูปแบบการดำรงชีวิตและธุรกิจ เครือข่ายสังคมออนไลน์กลายเป็นเครื่องมือช่วยเสริมสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และเป็นช่องทางค้าขายโฆษณาประชาสัมพันธ์แบบเรียลไทม์กับคนทั่วโลก

ในขณะเดียวกัน ตัวแปรหลักอย่างระบบเศรษฐกิจที่เป็นเสมือนตัวกำหนดวิถีชีวิตความเป็นไปของโลกได้สร้างวิกฤตครั้งยิ่งใหญ่ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา จุดชนวนจากปัญหาเศรษฐกิจภาคการเงินสินเชื่ออสังหาริมทรัพย์ของสหรัฐอเมริกาที่ส่งผลกระทบมาถึงเศรษฐกิจภาคการผลิตของประเทศแถบยุโรปและเอเชียความขัดแย้งทางการเมืองและสังคมทั้งในประเทศและนอกประเทศก็เป็นอีกตัวแปรสำคัญที่สร้างความเสียหายในวงกว้างตั้งแต่ธุรกิจค้าปลีก ความเชื่อมั่นในการลงทุน และราคาทรัพยากรน้ำมันที่มีแนวโน้มพุ่งสูงขึ้น ทั้งยังมีภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันทั่วทุกมุมโลก และปัญหาที่ยังแก้ไม่ได้อย่างภาวะโลกร้อนและทรัพยากรไม่เพียงพอ

แม้ความเปลี่ยนแปลงและปัญหารอบตัวเหล่านี้จะส่งผลต่อ วิถีชีวิต พฤติกรรม และทัศนคติของผู้บริโภคอย่างมากมาแต่ความต้องการในการบริโภคก็ยังคงมีอยู่ รูปแบบการบริโภคต่างหากคือสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไป

"ความใหม่" ของศตวรรษที่ 21 จึงก้าวไปสู่ความต้องการใช้ชีวิตที่ทันสมัย การบริโภคก็สมเหตุสมผล ความมีจิตสำนึกเครือข่ายและความเชื่อมโยงทั้งในโลกออนไลน์และโลกความจริง คุณค่าของชุมชนและท้องถิ่น การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลให้เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิต และการคำนึงถึงความยั่งยืนมากยิ่งขึ้น

ดังที่แสดงให้เห็นในแนวคิดหลักของแฟชั่น วัสดุ เทคโนโลยี สี พื้นที่ และการใช้ชีวิตประจำฤดูกาลใบไม้ผลิ/ฤดูร้อน 2012 นี้ การมองโลกอย่างเข้าใจ การดำรงชีวิตด้วยความสุขแบบทัศนคติเชิงบวก คุณค่าของควมมีคุณภาพ การอยู่ร่วมกับธรรมชาติ บนข้อจำกัดอย่างสมดุลนึกถึงสังคมส่วนรวมด้วยการแบ่งปันโดยไม่ลืมรากเหง้าในถิ่นที่ตนอยู่ และการใช้จินตนาการอย่างสร้างสรรค์ เหล่านี้ คือกุญแจที่สำคัญที่จะทำให้เราเข้าใจสิ่งที่จะเกิดขึ้นในปี 2012 มากยิ่งขึ้น

แบ่งได้ 5 เทรนด์ ดังนี้

ภาพที่ 2.25 แสดงภาพการจำแนกเทรนด์

2.1.2.1 Key trend1 "ความธรรมดาเนียนใหม่"

"จากรายละเอียดมากมายของการใช้ชีวิต คีนกลับสู่ความเรียบง่ายด้วยคุณภาพ และอรรถประโยชน์อย่างแท้จริง"

ภาวะล่มสลายของเศรษฐกิจทำให้เราต้องมองหาแนวคิดใหม่ในการดำรงชีวิต ทศนคติบริโภคนิยมเกินความจำเป็นเปลี่ยนไปสู่ความธรรมดา ความจริง และสิ่งที่เป็นอยู่ทุกวัน การใช้ชีวิตจะถูกขับเคลื่อนด้วยความทะเยอทะยานน้อยลง แต่จะมีความจริงใจและตรงไปตรงมากับความต้องการของตนเองมากยิ่งขึ้น เสี่ยงจากคนธรรมดาและกระแสสังคมกลายเป็นผู้มีอำนาจในการชี้้นำความหรูหราไม่จำเป็นต้องแสดงออกอย่างฉาบฉวยในวัสดุแบบ ทอง เงิน อัญมณี หรือป้ายแบรนด์เนมที่โชว์ความมั่งคั่งอย่างเปิดเผย

ความธรรมดาเนียนใหม่จึงหมายถึง คุณภาพแบบไร้ที่ติ ความงามที่สัมผัสได้ด้วยตาและความรู้สึก ความใส่ใจในวิถีคิด ทักษะเชิงช่างที่ประณีต วัสดุชั้นดี ไปจนถึงรายละเอียดและกระบวนการผลิตที่เป็นธรรมชาติหรือใช้แรงงานอย่างพิถีพิถัน และที่สำคัญที่สุดคืออายุการใช้งานที่ยาวนานอันแสดงได้ถึงการลงทุนที่คุ้มค่า มีประโยชน์ และมองเห็นถึงเหตุผลของการจ่าย

คุณลักษณะเหล่านี้ทำให้สินค้ามีมูลค่าและคุณค่าด้วยตัวมันเองอย่างแท้จริง มิใช่เป็นผลมาจากการสร้างภาพลักษณ์ที่งดงามโดยการโฆษณา ซึ่งจะด้อยความสำคัญลงเมื่อผู้บริโภคมีมุมมองใหม่ต่อความหมายของคำว่า "คุณค่า" และ "ราคา"

ป
TT
๕๖๗
ค.๖๗๑ก
๒๕๕๖

สำนักหอสมุด

Mood and tone

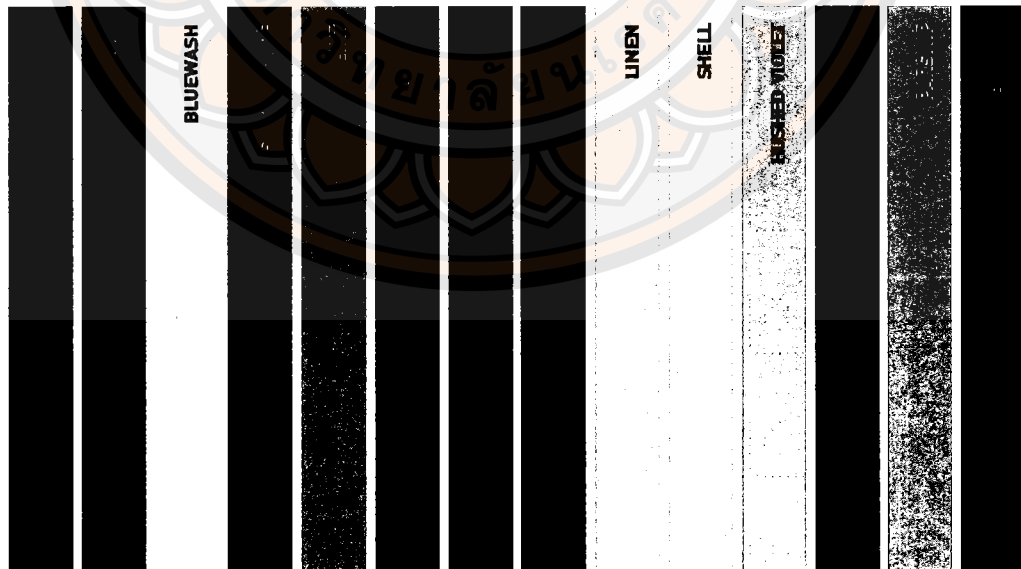
ป. 6030725

1 1 ต.ค. 2555

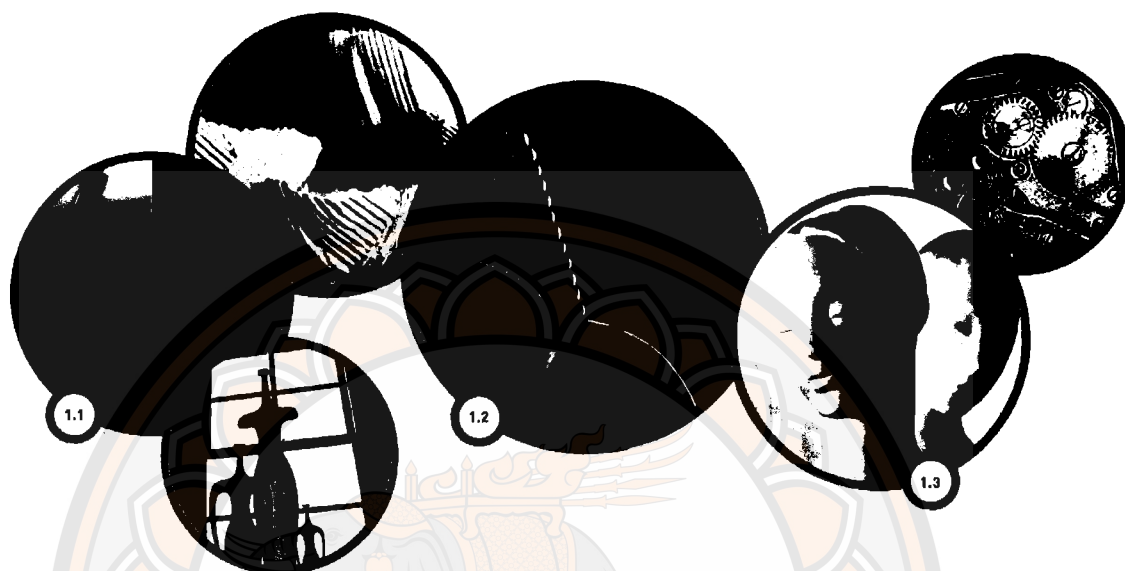
ภาพที่ 2.26 แสดงภาพ Mood and Tone ของเทรนด์ที่ 1

Color way

ภาพที่ 2.27 แสดงภาพโทนสีของเทรนด์ที่ 1

แนวความคิดด้านองค์ประกอบ

ภาพที่ 2.28 แสดงภาพแนวความคิดด้านองค์ประกอบของเทรนด์ที่ 1

- 1.1 ความเรียบง่าย
- การสัมผัสถึงแก่นแท้ของความงามและอารมณ์
 - การสร้างวัสดุธรรมดาให้ดูมีระดับ
 - ความสง่างามจากการไม่ปรุงแต่ง
- 1.2 คุณภาพ
- ใส่ใจในวัสดุ รายละเอียด กระบวนการ และการใช้งานที่ยาวนาน
- 1.3 มีประโยชน์อย่างแท้จริง
- นึกถึงประโยชน์ใช้สอยเป็นสำคัญ
 - วิธีการที่ทำให้สิ่งซับซ้อนเข้าถึงง่ายมากยิ่งขึ้น
 - ทัศนคติใหม่ต่อความหรูหรา

ภาพรวมของเทรนด์

Less is better การกดขี่พื้นฐานและลงรายละเอียด คุณภาพมาเหนือจำนวนมันคือการกลับมาของมินิมอลลิสม์แบบยุค 90 แต่อยู่ในรูปแบบผู้หญิง เรียบแต่มีอารมณ์ ขอบมน อ่อนนุ่ม ความธรรมดาจึงไม่เรียบไร้จุดเด่น แต่เป็นเรื่องของความจำเป็น เต็มไปด้วยจิตวิญญาณ และความหมาย

ความธรรมดาเนียนใหม่ เปรียบได้กับการมองโลกของคนอายุ 40 รู้แล้วว่าอะไรคือความสุขในแบบฉบับของตน เป็นช่วงอายุตรงกลางระหว่างวัยรุ่นที่ใช้ชีวิตไม่แน่นอนรวดเร็ว หรือหาว กับผู้ใหญ่ที่เต็มไปด้วยความคิดแบบไม่ผ่อนปรน ความธรรมดาเนียนใหม่คือช่วงเวลาแห่งความพอดี

ผู้บริโภคมองหาผลิตภัณฑ์ที่มีคุณค่า คุณภาพ และการใช้งานที่ยาวนาน เข้าใจใน "คุณค่า" และ "ราคา" (value and values) มากยิ่งขึ้น แบรินด์ที่ดึงดูด คือ แบรินด์ที่มีความผูกพันทางสังคม (social connection) กับตน ราคาโปร่งใสและให้ผู้บริโภคเป็นผู้มีอำนาจควบคุม สิ่งที่พวกเขาแสวงหาคือประสบการณ์และเรื่องราวของการซื้อทั้งก่อนและหลัง ทุกคนต้องรู้และเข้าใจในเหตุผลที่มาของสินค้า : ทำไม อย่างไร และใครเป็นผู้ทำ

"โมบาย" แนวคิดของความเบา ท่วงท่าที่สวยงาม และความสมดุล

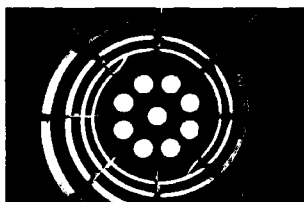
เสียบ สบย โปร่งแสง นุ่มนวล ทีวี

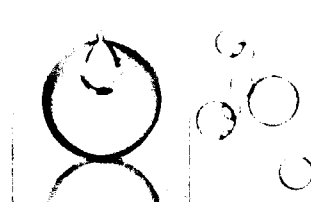
รูปทรงบริสุทธิ์ ชัดเจน เป็นแก่นสาร สักส่วนสมบูรณ์

โค้ง นุ่มนอบ อ่อนนุญ รูปร่างที่ดูมีชีวิต

จุดรวม ใจกลาง โฟกัส

วงกลม รูปทรงกลม ฟองอากาศ

ภาพที่ 2.29 แสดงภาพภาพรวมของเทรนด์ที่ 1

2.1.2.2 Key trend2 "คิดบวก"

"เมื่อเข้าสู่ช่วงวิกฤต ความสุขเป็นสิ่งที่หลายคนมองหา แต่ที่สำคัญคือจะทำอย่างไรให้เราได้สัมผัสกับความสุขที่ได้ใกล้ชิดมากที่สุด"

การคิดบวกจึงเป็นเหมือนจุดเริ่มต้น การคำนึงถึงคุณค่าทางจิตใจ การสร้างอารมณ์ชวนเพื่อฟื้นผลสมความขบขันปนความขี้เล่น การใช้วัสดุและเนื้อผ้าที่บางเบา โปร่งแสง สีสดใสไสบายตา งานสถาปัตยกรรมที่แสดงให้เห็นถึงโครงสร้างภายใน เทคโนโลยีที่ใส่ใจถึงอารมณ์และความรู้สึกของมนุษย์มากยิ่งขึ้นทั้งในแง่ ผิวสัมผัสและรูปทรงที่โค้งมน การสอดแทรกคุณลักษณะที่สื่อถึงความอ่อนโยนแบบผู้หญิงก็สามารถช่วยนำพางานออกแบบให้เข้าถึงกลุ่มผู้บริโภคได้หลากหลายและตรงจุดมากขึ้น

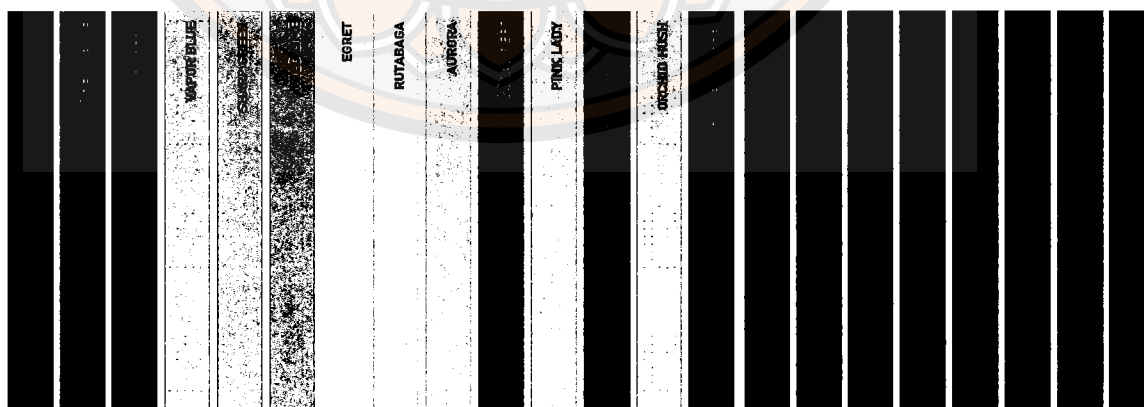
ผู้บริโภคยังต้องการใช้ชีวิตที่ผูกติดกับกฎเกณฑ์น้อยลง แสวงหาความอบอุ่นของบ้านและความสุขจากการสังสรรค์และอยู่ร่วมกันมากขึ้น ผลิตภัณฑ์เริ่มเปลี่ยนรูปแบบให้เอื้อต่อการใช้งานด้วยกัน คุณค่าของการแบ่งปันนี้ได้ขยายตัวในวงกว้าง ผู้คนในสังคมเริ่มเรียนรู้ มีความรับผิดชอบร่วมกันในด้านต่างๆ และตระหนักถึงคุณค่าของการให้ที่ไม่ได้เกิดแค่เพียงในรูปแบบอาจารย์กับศิษย์หรือผู้คนในชุมชนเดียวกันเหมือนแต่ก่อน แต่เป็นการให้แก่สังคมที่ขยายตัวใหญ่ขึ้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นสื่อ การได้ช่วยบรรเทาความทุกข์และมีส่วนสร้างความเป็นอยู่ที่ดี 'ไม่ว่าจะเป็นการใช้ชีวิตหรือการทำธุรกิจ ต่างก็เป็นจุดหมายใหม่ในการสร้างความสุขและความเป็นหนึ่งเดียวกันของโลกใบนี้

Mood and tone

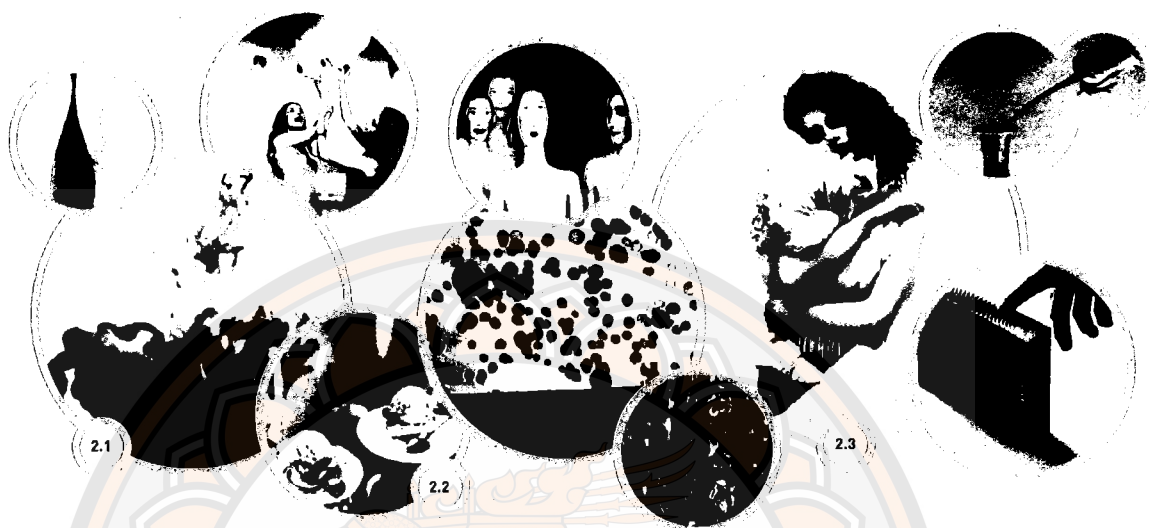
ภาพที่ 2.30 แสดงภาพ Mood and Tone ของเทรนด์ที่ 2

Color way

ภาพที่ 2.31 แสดงภาพโทนสีของเทรนด์ที่ 2

แนวคิดด้านองค์ประกอบ

ภาพที่ 2.32 แสดงภาพแนวคิดด้านองค์ประกอบของเทรนด์ที่ 2

2.1 ความสุข

- เบา ละมุน ชวนฝัน
- คำนี้ถึงคุณค่าทางจิตใจ
- อารมณ์ขันและขี้เล่น

2.2 แบ่งปัน

- สังสรรค์
- แสวงหาความเป็นอยู่ที่ดีและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของโลก

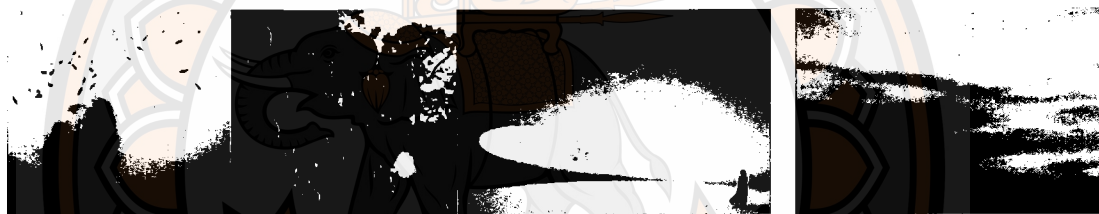
2.3 อ่อนโยนมากยิ่งขึ้น

- คุณลักษณะของความเป็นผู้หญิง
- ทำให้เทคโนโลยีมีคุณลักษณะความเป็นมนุษย์
- ปฏิสัมพันธ์แบบผิวสัมผัส

ภาพรวมของเทรนด์

มนุษย์ต้องการความเป็นอยู่ที่สบายกว่าเดิม ผลิตภัณฑ์และบริการจึงต้องเพิ่มคุณค่า ความรู้สึกอบอุ่น ความเป็นมนุษย์ รวมถึงความพิเศษต่างๆ ลงไป สื่อสารกับอารมณ์ ด้วยกลยุทธ์ของ sense ที่สร้างความรู้สึก กลิ่น เสียง เล่นกับความรู้สึกอิสระการหนีจากโลก สร้างความผ่อนคลาย ทำความเครียดให้เป็นเรื่องง่าย และการเติมเต็มชีวิต

ผู้บริโภคที่คำนึงถึงสุนทรีย์มีมากขึ้น และจะสร้างการเปลี่ยนแปลง กระตุ้นให้เกิดสิ่งใหม่กับความธรรมดาสามัญ พวกเขามองหาผลิตภัณฑ์ที่มีความสำคัญกับสังคม มีความเห็นอกเห็นใจ และความยืดหยุ่นมากขึ้น สังคมแห่งการคิดบวกจึงกำลังเป็นที่ต้องการ ธุรกิจกลับไปสู่ความมีจิตสำนึกและจริยธรรม

เบา พลิ้ว ล่องลอย ไร้น้ำหนัก

อากาศ และแสงสว่าง

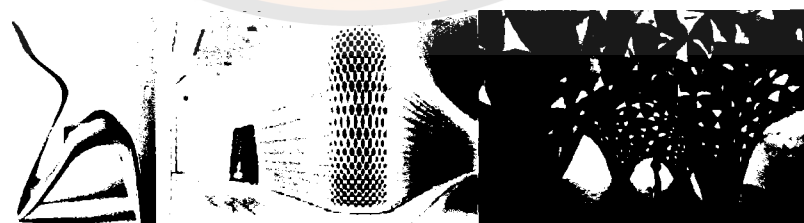
แสงอ่อนๆ ยามเช้า การหยุดภาพความงาม ณ ช่วงเวลาหนึ่ง

คุณลักษณะความเป็นผู้หญิง คิวส์สัมผัส

สังสรรค์

สด เข้ม เบ่งบาน แสงเงาชัดเจน

ลายเส้นพลิ้วไหว โค้งรับสรีระ โปร่ง เห็นโครงสร้าง
เจาะตาข่ายรูเล็กๆ

2.1.2.3 Key trend3 “ธรรมชาติ”

“จากความละเอียดธรรมชาติ ภัยพิบัติเกินความคาดหมาย พื้นชีวิตสู่สมดุล และสุนทรียภาพอย่างมีระบบ” ภัยพิบัติที่เกิดขึ้นทั่วโลกอยู่ตลอดเวลาทำให้เราไม่สามารถคาดเดาธรรมชาติได้อีกต่อไป คงถึงเวลาแล้วที่มนุษย์จะต้องทำความเข้าใจธรรมชาติมากกว่าในระดับการอนุรักษ์ และก้าวไปสู่ระดับของการเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืน

การใช้จินตภาพจากความมหัศจรรย์ของธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็น ดิน น้ำ ลม มาเป็นแรงบันดาลใจในการผลิตผลงานถือเป็นการเริ่มต้นรู้จักธรรมชาติ หลักการ Reuse – Recycle – Reduce ก็อาจจะเป็นหนทางหนึ่งในการแสดงจิตสำนึกรักษ์โลก แต่คำตอบที่ดีที่สุดคือการนำหลักการทางนิเวศวิทยาที่มนุษย์ศึกษาอย่างยาวนานมาปรับใช้ให้ง่ายขึ้น มีสุนทรียภาพ และเข้าถึงคนทั่วไปมากยิ่งขึ้น ซึ่งนับว่าเป็นการเปลี่ยนหลักการสู่การลงมือปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน ดังตัวอย่างเช่นวิถีคิดแบบรอบด้านและครบวงจรอย่าง Cradle to Cradle ที่ให้ความสำคัญต่อวงจรชีวิตของผลิตภัณฑ์ตั้งแต่ขั้นก่อนการผลิตไปจนถึงหลักการใช้งาน โดยมุ่งให้เป็นเสมือนระบบนิเวศน์ของธรรมชาติที่ทุกขั้นตอนไม่มีการผลิตขยะที่ไร้ประโยชน์หรือเป็นพิษใดๆ เลย นี่คือนวัตกรรมที่มุ่งสร้างผลกระทบทางบวกต่อสิ่งแวดล้อมโดยยึดหลักของธรรมชาติเป็นแม่แบบ

ในที่สุดแล้ว เมื่อนักออกแบบและผู้ผลิตได้ปรับเปลี่ยนสินค้าและบริการทุกประเภทให้สอดคล้องกับวิถีแห่งธรรมชาติอย่างสร้างสรรค์ ประสิทธิภาพเชิงนิเวศน์ (eco-effectiveness) จึงจะเกิดขึ้น อันเป็นหนทางที่มนุษย์จะอยู่ร่วมกับธรรมชาติได้อย่างสมดุลและยั่งยืนแท้จริง

Mood and tone

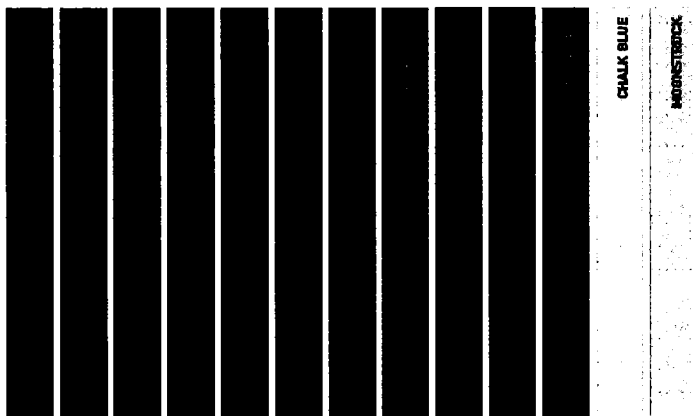

ภาพที่ 2.34 แสดงภาพ Mood and Tone ของเทรนด์ที่ 3

Color way

(กลุ่มดิน)

(กลุ่มฟ้า และลม)

ภาพที่ 2.35 แสดงภาพโทนสีของเทรนด์ที่ 3

แนวความคิดด้านองค์ประกอบ

ภาพที่ 2.36 แสดงภาพแนวความคิดด้านองค์ประกอบของเทรนด์ที่ 3

3.1 ความมหัสจรรย์ของธรรมชาติ

- ฟิช
- ดิน
- ลม

3.2 ความสมดุลของสภาพแวดล้อม

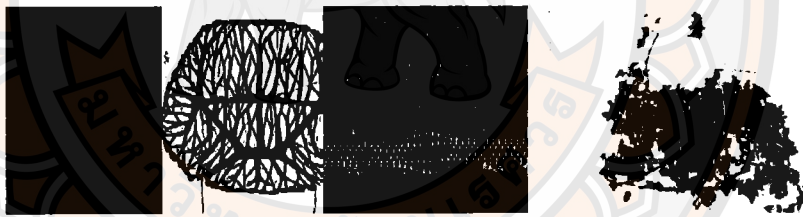
- การนำกลับมาใช้ใหม่
- หลักการทางนิเวศวิทยาที่ได้ผลจริง ใช้ง่ายขึ้น สนุกขึ้น และเข้าถึงคนทั่วไปมากขึ้น

ภาพรวมของเทรนด์

ธรรมชาติเป็นเสมือนครูผู้ยิ่งใหญ่ที่มนุษย์ใช้เป็นแม่แบบแห่งแรงบันดาลใจในการเรียนรู้ สร้างสรรค์ และลอกเลียน

สี สัน พื้นผิว และรูปทรงของธรรมชาติ เป็นความงามที่มองเห็นด้วยตาเปล่า และเป็นแรงบันดาลใจให้นักออกแบบสร้างสรรค์ผลงานมานับไม่ถ้วน แต่สำหรับในฤดูกาลนี้ด้วยความต้องการที่จะเข้าใจธรรมชาติให้มากยิ่งขึ้น จึงเกิดทางเลือกในการออกแบบโดยใช้การมองแบบเจาะลึกลงไป ในรายละเอียดของธรรมชาติขยายลงไปยังพื้นผิวของพืชพันธุ์เพื่อนำให้เกิดความสวยงามที่แตกต่างจากนั้น นักคิดนักออกแบบยังนำเอาประสบการณ์จากพลังของธรรมชาติ มาสร้างสรรค์ผลงานที่สามารถสร้างความประหลาดใจให้กับผู้พบเห็นได้อีกด้วย

แต่การใช้ประโยชน์จากธรรมชาติเพียงอย่างเดียว อาจจะถูกมองแค่ตัวเกินไบนักออกแบบในปัจจุบันจึงเริ่มให้ความสำคัญกับปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่กระทบกระเทือนกับโลกมากยิ่งขึ้น พยายามหาหลักการที่จะนำมาใช้เพื่อให้เกิดสิ่งที่ดีที่สุดกับทุกฝ่ายและส่งผลกระทบต่อแนวคิดรักษ์โลกโดยการสร้างสิ่งที่ทำได้จริง เข้าใจง่ายและสนุก

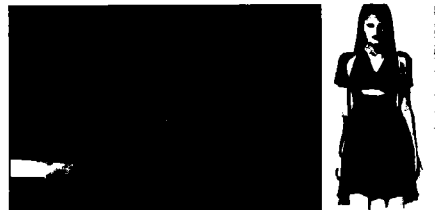
รายละเอียด โครงสร้างด้วยกล่องจตุรทศน์ สานทับ ตาข่าย ง่าย สนุก เป็นมิตร

หัน ตัด เป็นชั้น ทับซ้อน

ทิวสัมผัสแบบนูนสูง นูนต่ำ ขรุขระ เหลี่ยม นูน

พลัง สี สัน บรรยากาศ

ภาพที่ 2.37 แสดงภาพภาพรวมของเทรนด์ที่ 3

2.1.2.4 Key trend4 “ความคิดสร้างสรรค์”

“จากกรอบข้อจำกัด ก้าวข้ามสู่อิสระไร้ขอบเขต”

ทุกอย่างบนโลกล้วนมีสองด้านเสมอ จากด้านลบของเศรษฐกิจที่ตกต่ำทำให้เกิดด้านบวกในการสร้างสรรค์ธุรกิจแบบใหม่ในวันนี้ ความคิดสร้างสรรค์ไม่อยู่เพียงแค่รูปทรงแปลกตาของผลิตภัณฑ์เท่านั้น แต่เป็นการทำธุรกิจแบบใหม่ที่ว่าด้วยการกล้าลองผิดลองถูก แสวงหาความคล่องตัว ความยืดหยุ่น และการสนองตอบอย่างทันท่วงที มันเป็นเรื่องการลงมือทำมากกว่าการคิดและใช้เวลาวางแผนอย่างยาวนานแบบผู้ประกอบการในยุคก่อน

ธุรกิจวันนี้สามารถขับเคลื่อนได้ทุกที่ทุกเวลา เพียงคุณใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม แค่มีคอมพิวเตอร์หรือสมาร์ทโฟนสักเครื่องคุณก็สามารถตั้งบริษัทได้ เทคโนโลยีการสื่อสารที่ก้าวหน้าขึ้นโดยตลอดนี้ก่อให้เกิดวิถีสังคมแบบไม่ยึดติดอยู่กับที่ ซึ่งรวมไปถึงวิถีการบริโภค เช่น การซื้อสินค้าผ่านโทรศัพท์มือถือที่ถูกค้าสามารถทำได้ตั้งแต่การเลือกสินค้าไปจนถึงการทำธุรกรรมการเงินเพียงใช้แค่ปลายนิ้วสั่งงาน

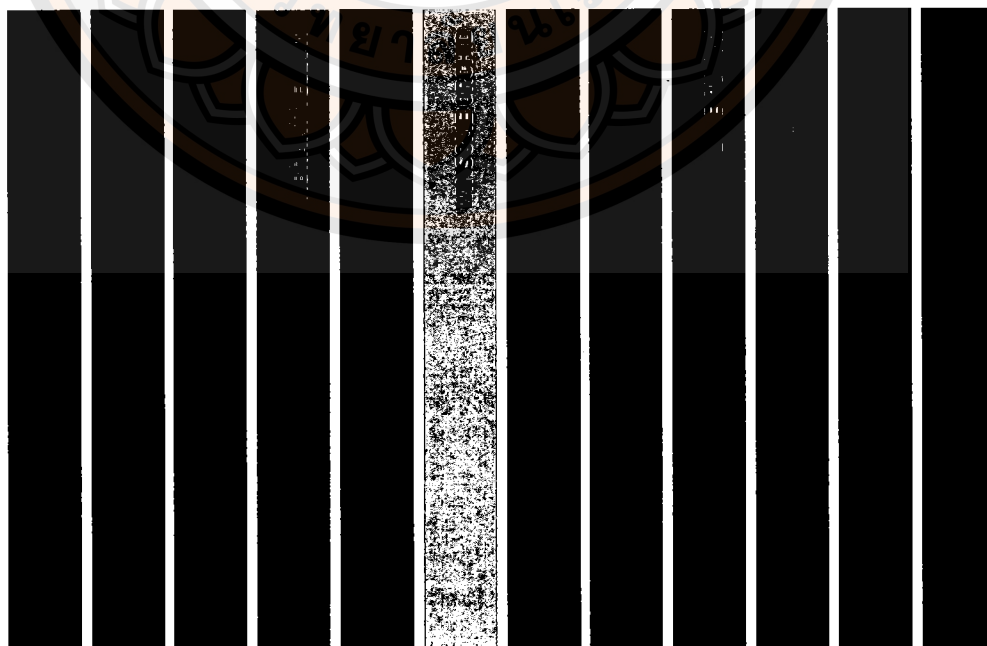
เมื่อกรอบถูกทำลายและทุกอย่างสามารถเป็นไปได้ การกลับไปมองโลกใหม่ในสายตาแบบเด็กไร้เดียงสาอาจเป็นการเปิดประตูสู่การคิดค้น ทดลอง เรียนรู้ผิดถูก ที่จะนำมาซึ่งการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ และพาไปสู่ความอิสระอย่างไร้ขอบเขต

Mood and tone

ภาพที่ 2.38 แสดงภาพ Mood and Tone ของเทรนด์ที่ 4

Color way

ภาพที่ 2.39 แสดงภาพ โทนสีของเทรนด์ที่ 4

แนวความคิดด้านองค์ประกอบ

ภาพที่ 2.40 แสดงภาพ แนวความคิดด้านองค์ประกอบของเทรนที่ 4

- 4.1 เล่น
 - คว้ามไร้เดียงสาแบบเด็ก
- 4.2 เรียนรู้
 - กล้าลองสิ่งใหม่
- 4.3 สร้าง
 - ทดลองเพื่อสร้างสิ่งใหม่
- 4.4 อีสระ
 - แนวคิดการไม่ยึดติดอยู่กับที่

ภาพรวมของเทรนด์

ความคิดสร้างสรรค์เป็นพื้นฐานของทุกสิ่ง พลังของวัยหนุ่มสาวที่ขับเคลื่อนวัฒนธรรมใหม่ๆ เต็มไปด้วยความสนุกสนาน ไร้เดียงสา ที่มาคู่กับความกล้า ท้าทาย และความพยายามก้าวออกนอกกรอบ ผนวกกับความสามารถไร้ขีดจำกัดของโลกออนไลน์ที่ช่วยสร้างโอกาสให้กับสินค้าใหม่ กลุ่มลูกค้าใหม่ และสถานที่ใหม่ ทำให้เกิดการไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์ คล่องตัวพร้อมกับความเปลี่ยนแปลง และทัศนคติเล่นสนุกกล้าลองเหมือนเด็ก ทั้งหมดล้วนจุดประกายให้นักออกแบบแปรเปลี่ยนความกบฏเป็นงานสร้างสรรค์ ผ่านผลิตภัณฑ์ วัสดุ หรือแม้กระทั่งรูปแบบการทำธุรกิจแบบใหม่ที่ความเป็นอิสระคือหัวใจสำคัญของยุคดิจิทัล

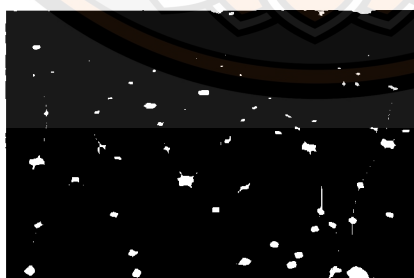
ความเป็นเด็ก ไม่ซับซ้อน

กบฏ กล้า ทดลอง

ผสม รวม ประปน

เครือข่าย เชื่อมโยง

อิสระ ไม่ยึดติด

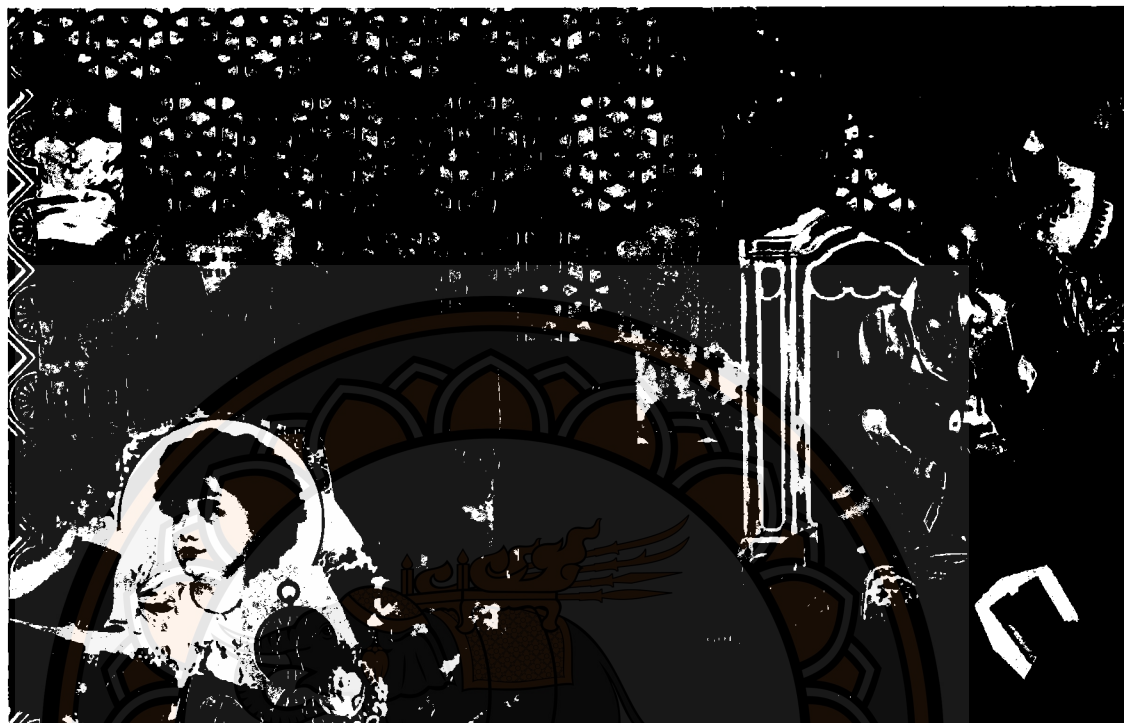
2.1.2.5 Key trend5 “วัฒนธรรมพื้นถิ่น”

“จากความหลากหลายชาติอัตลักษณ์ ย้อนกลับไปใส่ใจในรากเหง้าพื้นถิ่น ย้ำค่าว่าเอกลักษณ์ให้ชัดเจน”

การผลิตแบบเน้นจำนวนในระบบอุตสาหกรรมทำให้เกิดสินค้าไหลที่เหมือนกันไปหมด จนไม่สามารถตอบโจทย์ความต้องการของผู้บริโภคในปัจจุบันได้อีกต่อไป การกลับมาองหารากเหง้าที่มา วัฒนธรรมพื้นถิ่น และทักษะที่บรรพบุรุษเคยปฏิบัติสืบต่อกันมา คือสิ่งที่สร้างเอกลักษณ์ ความแตกต่าง และคุณค่า ไม่ให้สินค้าใหม่ถูกกลืนหายไปในโลกแห่งความเหมือนนี้

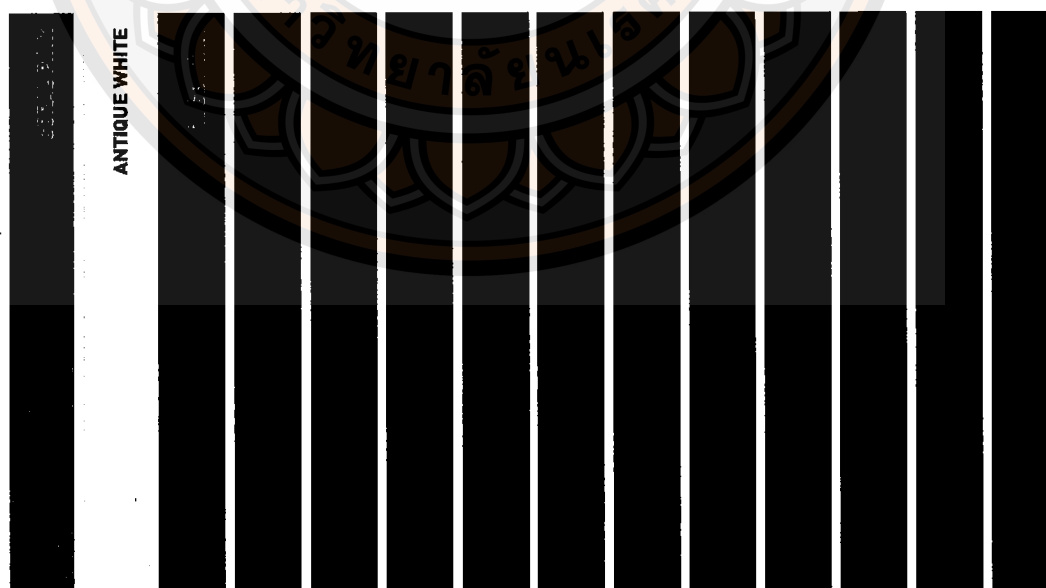
การสืบทอดทักษะงานทำมือแบบประณีตศิลป์หรือแม้แต่เสน่ห์แบบดิบๆ ถูกเรียกพื้นกลับมาอีกครั้งหนึ่ง ผลิตภัณฑ์ที่สำเร็จออกมาจากบ้านพิมพ์ไม่ได้สร้างความรู้สึกรื่นรมย์เท่ากับผลิตภัณฑ์ที่เปิดโอกาสให้ผู้ใช้ได้มีส่วนร่วมในการออกแบบและประดิษฐ์ผลงานที่บ่งบอกความเป็นตัวตนได้ชัดเจน ความเก่า โบราณ และของที่ตกทอดจากรุ่นสู่รุ่นคือสัญลักษณ์ที่แสดงความพิเศษไม่เหมือนใคร ความสวยงามแบบวิเศษสไตล์แสดงอยู่ในรูปแบบของรอยบิน สีชุดลอก หรือภาพเลือนรางไม่สม่ำเสมอ อีกทั้งยังให้ความรู้สึกอุ่นใจที่ว่า อดีตคือสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วไม่เปลี่ยนแปลงซึ่งสามารถทดแทนความไม่แน่นอนของอนาคตที่ยังมาไม่ถึง

Mood and tone

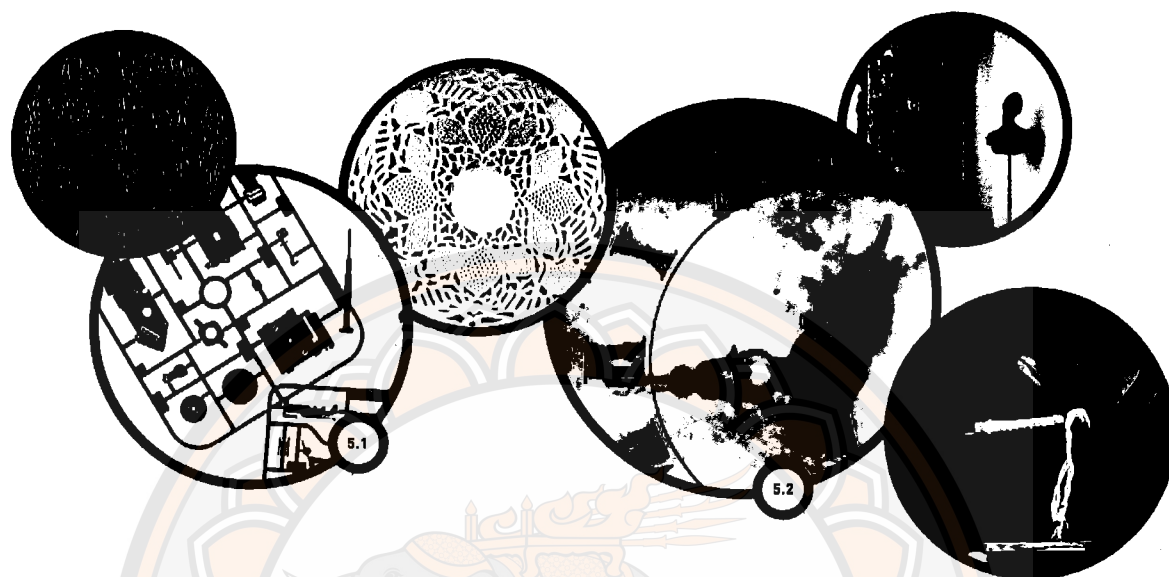
ภาพที่ 2.42 แสดงภาพ Mood and Tone ของเทรนด์ที่ 5

Color way

ภาพที่ 2.43 แสดงภาพโทนสีของเทรนด์ที่ 5

แนวความคิดด้านองค์ประกอบ

ภาพที่ 2.44 แสดงภาพแนวความคิดด้านองค์ประกอบของเทรนด์ที่ 5

- 5.1 ความรู้สึกชื่นชอบในงานทำมือ
- ดิบ
 - ประณีต
 - DIY (Design it yourself)
- 5.2 สิ่งที่สืบทอดกันมา
- ของโบราณ
 - การเลียนแบบของเก่า
 - การรื้อฟื้นทักษะฝีมือแบบดั้งเดิม

ภาพรวมของเทรนด์

วัฒนธรรมเป็นรากฐานของวิถีชีวิตและสังคม กาลเวลาผ่านไปสังคมเริ่มผิດเพี้ยน คนกลับมาถวิลหาความสวยงามของอดีต สุนทรียะของการดำเนินชีวิตแบบไม่เร่งรีบ และมีมือช่างชั้นเยี่ยมแบบดั้งเดิม นอกจากนั้นความหลากหลายทางวัฒนธรรมสร้างเสน่ห์อย่างยิ่ง เมื่อถูกส่งต่อเข้าไปยังบริบทของอีกวัฒนธรรมที่แตกต่างจากเดิม ความงามของศิลปะแบบชนเผ่าสร้างความตื่นตาตื่นใจให้กับผู้ที่ไม่คุ้นเคย แต่การนำมาใช้ต้องสร้างรูปลักษณ์ใหม่ที่เชื่อมโยงกับวิถีของผู้คนและสภาพสังคม ณ เวลาปัจจุบัน

ผู้บริโภคยังคงมองหาสิ่งของที่มีเรื่องราว ทั้งการถ่ายทอดส่งต่อกันมารุ่นต่อรุ่น อันมีคุณค่าทางจิตใจและมีเรื่องราวที่น่าจดจำหรือการทุ่มเทเวลาทำขึ้นมาเองอย่างตั้งใจด้วยจินตนาการและความสนใจส่วนตัว ซึ่งเป็นการนำเอาคุณค่าความภาคภูมิใจใส่ลงไปในงาน แม้สิ่งที่สร้างขึ้นมามูลค่าจะไม่เรียกร้อย สวยงาม สมบูรณ์แบบ แต่ก็เปี่ยมไปด้วยความหมาย ทั้งยังมีคามแตกต่าง สะท้อนความคิดสร้างสรรค์และบุคลิกเฉพาะตัวของแต่ละคน

คุณค่าของงานทำมือ

รายละเอียด พิธีพื้ถัน ประณีต

ขรุขระ คำหณี ร่องรอยการใช้งาน ความไม่สมบูรณ์แบบ

ย้อนระลึกถึงอดีต ความทรงจำ กาลเวลา

การส่งผ่านวัฒนธรรม

2.1.3 การออกแบบรูปแบบการตัดเย็บ

การสร้างแบบตัดเสื้อผ้าสำเร็จรูปจำเป็นต้องมีความแม่นยำสูง ขั้นตอนการสร้างแบบตัดจึงมีลำดับมาตรฐานดังนี้

ขั้นตอนที่ 1. การสร้างเค้าโครงรูปทรงตาม Design และ Spec Size

เป็นขั้นตอนที่กำหนดโครงสร้างรูปทรงทั้งหมด มีข้อบังคับสำคัญที่ต้องได้รูปทรงมาตรฐาน (ในการทำงานจริงหากรูปทรงมาตรฐานไม่ผ่าน แพทเทิร์นชุดนั้นจะต้องแก้ไขหรือถูกยกเลิกไม่ใช่)

ขั้นตอนที่ 2. การทำ Pattern Fitting ตามกฎของสรีระ

เป็นขั้นตอนที่ปรับแพทเทิร์นให้สอดคล้องกับเนื้อผ้าและร่างกายผู้สวมใส่ ถือเป็นขั้นตอนสำคัญที่ทำให้แพทเทิร์นสามารถนำไปทำเสื้อผ้าสวมใส่ได้จริง (ในกรณีของเสื้อผ้าสำเร็จรูป ใช้กฎของสรีระฯ เข้ามาช่วยในการปรับแพทเทิร์น)

ขั้นตอนที่ 3. การกำหนด Cutting หรือ การกำหนดการแยกแบบ

เป็นการกำหนดชิ้นส่วนต่างๆตามรูปแบบ Design เพื่อแยกออกเป็นชิ้นส่วน ในรูปแบบ Design แพชั่น ชิ้นส่วนบางชิ้นจะนำไปทำขั้นตอนพิเศษเช่น ระบายย้วย , รูด , จับจีบ ฯลฯ ซึ่งนับอยู่ในขั้นตอนนี้เช่นเดียวกัน(ที่สถาบันสอนเทคนิคการแยกแบบตั้งแต่พื้นฐานจนถึงขั้นประยุกต์เทคนิค และเป็นวิธีการแยกแบบที่พัฒนาขึ้นมาใหม่เพื่อให้ทำได้ง่ายและสามารถใช้กับโปรแกรมสร้างแพทเทิร์นได้ดี)

ขั้นตอนที่ 4. การกำหนดการเผื่อเย็บ

เป็นขั้นตอนที่เผื่อเนื้อผ้าเพื่อใช้เย็บประกอบชิ้นส่วน มีหลักสำคัญบางประการที่ต้องอ้างอิงกับมาตรฐานการใช้เครื่องจักร ซึ่งผู้เรียนไม่จำเป็นต้องเย็บผ้าเป็นแต่ต้องเข้าใจการใช้งานเครื่องจักรเย็บผ้าอย่างถูกต้อง

2.2 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี

2.2.1 ประวัติศาสตร์เครื่องแต่งกายไทย

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีมรดกทางวัฒนธรรมประจำชาติที่เป็นของตนเองมาเป็นระยะเวลายาวนาน ไม่ว่าจะเป็นศิลปะไทย มารยาทไทย ภาษาไทย อาหารไทย และชุดประจำชาติไทยสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนมีคุณค่า มีความงดงามบ่งบอกถึงเอกลักษณ์แห่งความเป็น "ไทย" ที่นำความภาคภูมิใจมาสู่คนในชาติ

การแต่งกายของไทยโดยเฉพาะในยุครัตนโกสินทร์ซึ่งมีอายุยาวนานมากกว่า 200 ปีนั้น ได้มีวิวัฒนาการมาเป็นลำดับนับตั้งแต่ยุครัตนโกสินทร์ตอนต้น ตอนกลาง ยุคเริ่มการติดต่อกับสัมพันธกับต่างประเทศ ยุคเปลี่ยนแปลงการปกครอง หรือ ยุค "มอลานาไทย" และ จนปัจจุบัน "ยุคแห่งเทคโนโลยีข่าวสาร"

แต่ละยุคสมัยล้วนมีรูปแบบการแต่งกายที่เป็นของตนเองซึ่งไม่อาจสรุปได้ว่า แบบใดยุคใดจะดีกว่า หรือ ดีที่สุด เพราะวิถีชีวิตหรือวัฒนธรรม ล้วนต้องมีการปรับเปลี่ยนนุฏนาการไปตามสิ่งแวดล้อมของสังคมแล้วแต่สมาชิกของสังคมจะคัดสรรสิ่งที่พอเหมาะพอควรสำหรับตน พอดีควรแก่โอกาส สถานที่และกาลเทศะ

2.2.1.1 สมัยน่านเจ้าจนถึงปลายสมัยอยุธยา

สมัยน่านเจ้า(พ.ศ. 1161-1194)เมื่อชนชาติไทยอพยพเคลื่อนที่ลงมาสู่แหลมอินโดจีนโดยลำดับ จนได้ตั้งอาณาจักรไทยน่านเจ้าขึ้นเป็นอาณาจักรไทยแห่งหนึ่งที่หนองแสตาสีฟูหญิงไทยคงรักษาวัฒนธรรมและประเพณีทางการแต่งกายของตนไว้ ไม่ใช่ผูกมัดหน้าหรือเขียนคิ้ว ใช้น้ำกลั่นจากต้นหม่อนทาผม หญิงผู้สูงชันใหม่ ใช้ผ้าไหมอีกผืนหนึ่งคาดเอวไว้ ผมนุ่งสูง บางทีถักเป็นเปียห้อยลงสองข้าง ใช้ต่างหูทำด้วยไข่มุก ทับทิมหรืออำพัน นิยมใช้รองเท้าฟาง

สมัยเชียงแสน(พ.ศ. 1661-1731)อาณาจักรน่านเจ้าสิ้นสุดลง ชนชาติไทยเคลื่อนสู่แหลมอินโดจีนรวบรวมกันเป็นอาณาจักรใหม่ เรียกลานนาไทย หรือเชียงแสน ราว พ.ศ. 1661-1731เนื่องแต่เข้ามาอยู่ในเขตร้อน หญิงไทยจึงนุ่งชันสูง แต่การทอผ้ามีลวดลายตกแต่งประดับประดา เช่น ชินทอลลายขวาง เก้าผมสูง บักปิ่นประดับผม

สมัยสุโขทัย (พ.ศ. 1781-1826)อาณาจักรสุโขทัยเริ่มราว พ.ศ. 1781 เป็นระยะเวลาใกล้เคียงกับที่ไทยอีกพวกหนึ่งเรียกตัวเองว่า ปงหรือปา ไปก่อตั้งอาณาจักรอาหม บัดนี้คือมณฑลลัทธิสัมในอินเดีย พ่อขุนรามคำแหงแห่งสุโขทัย ทรงคิดตัวอักษรไทยขึ้น อิทธิพลทาง

วัฒนธรรมพราหมณ์และขอมแพร่มาถึงสตรีไว้ผมเกล้าสูง อย่างที่เรียกว่า โองชโดง คือรวบขึ้นไป
เกล้ามาวยกลางกระหม่อม มีเกี้ยวหรือพวงมาลัยสวม สนมกำนัลแต่งกรัชกายนุ่งหม้อผ้าลิขิตพัสดร์
ผ้าสุวรรณพัสดร์ ประดับเครื่องอลังการภรณ์ มีจดหมายเหตุบันทึกการแต่งกายสตรีว่า หญิงนุ่งผ้าสูง
พื้นดิน 2 - 3 นิ้ว (กรอมเท้า) สวมรองเท้ายกทำด้วยหนังสีดำสีแดง

สมัยอยุธยา รัชกาลสมเด็จพระมหาจักรพรรดิพระมเหสีเทวีแต่โบราณเสวยพระ
กระยาหารต่างเวลากับพระมหากษัตริย์ ย่อมโปรดให้ข้าหลวงตั้งเครื่องเสวยของพระองค์เองก่อน
หรือภายหลัง เพื่อมีเวลาถวายพรนินิตีพระราชสวามีได้เต็มที่ เครื่องทรงเป็นภูษาจีบหม้อผ้าปัก มี
เครื่องประกอบยศขัตติยนารี ต้นสมัยอยุธยา (พ.ศ. 1893-2131)พระเจ้าอู่ทอง ทรงสถาปนากรุง
ศรีอยุธยา ศิลปะการดนตรีขับร้องและกลอนเพลงเฟื่องฟู ไทยเริ่มนุ่งโจงกระเบน แผลงจากทรงหยัก
รั้งอย่างขอม หญิงนุ่งจีบหม้อสไบ มีผ้าหมั้นชั้นในอีกผืนหนึ่งหม้ออย่างผ้าแถบสไบชั้นนอกใช้ผ้าเนื้อหนา
ก็ได้ ตามกฎมณเฑียรบาลสมัยสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถระบุว่า "เมื่องานใส่เคียรเพชรมวย" คือ
เกล้าไว้ที่ท้ายทอย "เกล้าหนูนัยกเกี้ยวแซม" คือ ผมเกล้าสูงไว้บนกระหม่อม สมัยอยุธยา (พ.ศ.
2275 - 2301)ในสมัยอยุธยา รัชกาลพระเจ้าบรมโกษฐ์ วรรณคดีไทยเฟื่องฟูมาก เช่น มีกาพย์เห่เรือ
ของเจ้าฟ้าธรรมาธิเบศร์ ซึ่งได้ใช้ขับเห่เรือพระที่นั่งมาจนปัจจุบัน การแต่งกายสตรีตามภาพพจน์
นิพนธ์กล่าววว่า

คิดอนงค์องค์เฮอร์ ฝมประป่าอำเคียมไร
และผมเผ้าเจ้าดำขลับ แสงยับยักกลิ่นหอมรวย
ประป่าอำสละสลวย คือมณีสีแสงนิล

แสดงว่าสตรีนิยมไว้ผมยาว เจ้าฟ้ากุณฑลและเจ้าฟ้ามงกุฎ พระราชธิดาสมเด็จพระเจ้าบรมโกษฐ์
ได้นิพนธ์บทละครเรื่อง ดาหลังและอิเหนา ขึ้น ตามเค้าเรื่องที่ข้าหลวงเชื้อชาติมลายูเล่าถวาย

สิ้นรัชกาลพระเจ้าอยู่หัวบรมโกษฐ์ ประเทศไทยต้องทำศึกสงคราม การแต่งกาย
ของสตรีจึงเปลี่ยนแปลงไป ผมที่เคยไว้ยาวประปาก็ตัดสั้น เพื่อสะดวกในการปลอมเป็นชาย
อพยพหลบหนี หม้อผ้าคาดอกแบบตะเบงมานรวบชายผูกเงื่อนที่ต้นคอ แสดงถึงหญิงไทย แม้จะเป็น
เพศอ่อนโยนสวยงาม แต่ก็อาจปรับตัวรับสถานการณ์ฉุกเฉินได้ งานบ้านปรกติก็ต้องทำ เช่น ฝัด
ข้าวไว้หุง แต่พอมีสัญญาณภัยก็วางกะดั่ง คว่าดาบ พร้อมที่จะสู้ได้ทันที

2.2.1.2 ยุครัตนโกสินทร์สมัยใหม่ (รัชกาลที่ 5 - ประมาณปี พ.ศ. 2480)

นโยบายเปิดประเทศอย่างหนึ่งคือ การเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมการแต่งกาย เช่น โปรดให้ข้าราชการและเจ้านายสวมเสื้อเมื่อเข้าเฝ้า ในสมัยรัชกาลที่ 4 การเลิกไว้ผมทรงมหาดไทยของผู้ชายมาไว้ยาวแล้วตัดแบบชาวตะวันตกในสมัยต้นรัชกาลที่ 5 ต่อมาการติดต่อกับต่างประเทศมีมากขึ้น ทั้งด้านความสัมพันธ์ทางการทูต การขยายตัวทางการค้าของบริษัทห้างร้านต่าง ๆ ที่สั่งสินค้าจากตะวันตกเข้ามาขาย เพื่อรับกับการเข้ามาตั้งถิ่นฐานของชาวตะวันตก สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนทำให้วัฒนธรรมการแต่งกายของชาวตะวันตกเข้ามามีส่วนสัมพันธ์กับวัฒนธรรมการแต่งกายเดิม เชื่อว่าเป็นเพราะความนิยมใน "ความเจริญ" ของตะวันตก จึงรับเอาความคิดทางด้านความสวยงามตามทัศนคติของชาวตะวันตกเข้ามาด้วยใน ระยะต้นเป็นการดัดแปลงแบบตะวันตกผสมกับแบบการแต่งกายเดิม ราชสำนักเป็นแกนนำของความเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะราชสำนักฝ่ายใน แต่การ "แต่งอย่างฝรั่ง" ก็เป็นที่ยอมรับเพียงเวลา "ออกการออกงาน" หรือเนื่องในโอกาสต่าง ๆ เป็นพิเศษเท่านั้น ปกติยังคงแต่งกายตามประเพณีเดิม

นักเรียนไทยที่ได้ไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ เป็นแกนนำในการเผยแพร่แบบการแต่งกายของชาวตะวันตก ตลอดจนวิถีทางดำเนินชีวิตบางประการ เช่น การสังสรรค์ที่คลับสโมสร การจัดงานเลี้ยงที่เรียกว่า "ปาร์ตี้" (Party) ประกอบกับการสื่อสารกับประเทศตะวันตกและการสื่อสารภายในประเทศ การแต่งกายแบบ "สากลนิยม" จึงขยายตัวไปสู่กลุ่มชนชั้นกลาง รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้มีการแก้ไขวัฒนธรรมการแต่งกายอย่างเป็นทางการใหญ่" โดยเริ่มนำแบบการแต่งกายของชาวตะวันตกมาผสมผสานกับแบบการแต่งกายตามประเพณี เดิม โปรดให้เปลี่ยนการไว้ทรงผมจากทรงมหาดไทยมาไว้ผมยาวแล้วตัดแบบฝรั่ง เพื่อให้เหมาะสมสำหรับ "การเข้าสมาคมแบบฝรั่ง" เป็นการปรับปรุงตามประเพณีนิยมของชาวตะวันตกเป็นครั้งแรก

หลัง จากการเสด็จประพาสอินเดียและพม่าในปีต่อมา ได้โปรดให้แก้ไขแบบการแต่งกายตั้งแต่ครั้งเสด็จสิงคโปร์นั้น เพื่อมากำหนดเป็น "ยูนิฟอร์ม" (UNIFORM) สำหรับเจ้านายและขุนนางเมื่อเข้าเฝ้า โดยแก้ไขแบบเสื้อ ซึ่งไม่เหมาะสมสำหรับอากาศเมืองไทย มาเป็นสวมเสื้อนอก สีขาวคอปิด ติดกระดุมห้าเม็ดแทน เรียกว่า "ราชแปดแทน" (RAJ PATTERN ภายหลังเพี้ยนเป็น เรียกว่า "ราชปะแตนท์") และยังคงนุ่งผ้าม่วงโจงกระเบน สวมถุงน่องรองเท้า เหตุที่คงนุ่งน่องไว้เชื่อว่าเป็นเพราะเห็นเป็นเครื่องแต่งกายที่สุภาพ

ชายสามัญ โดยทั่วไปนุ่งโจงกระเบนผ้าลายผ้าพื้น หรือนุ่งผ้าลอยชายนิยมไม่ได้เสื้อ ชายสูงอายุจะใช้ผ้าขาวม้าหรือผ้าชนิดอื่นพับตะไกวที่ป่า ส่วนคนหนุ่มจะใช้ผ้าคัล่องไหล่ทิ้ง

ชายมาข้างหน้า หรือห้อยคล้องคอโดยทิ้งชายไปข้างหลัง โดยสามารถใช้ประโยชน์เป็นทำผ้ากราบ บิดยุงและยังคงไม่สวมรองเท้า

คนชั้นสูง เมื่อแต่งกายแบบลำลอง นุ่งผ้าลอยชายหรือผ้าโสร่ง สวมเสื้อคอกลมผ้าขาวบาง แขนเพียงศอก สมัยนี้ชายส่วนใหญ่นิยมสวมหมวกทรงมหาดไทย มาไว้ผมยาวแล้วตัดอย่างฝรั่ง มีทั้งหวีแฉกและหวีเสย นิยมตกแต่งร่างกายตามความนิยมแบบฝรั่งด้วย เช่น ห้อยสายนาฬิกาพกที่อกเสื้อ สวมหมวกรูปทรงแบบยุโรป คล้องไม้เท้าไว้ที่แขน ขุนนางบางคนไว้หนวดหน้าปรกริมฝีปาก

การแต่งกายของสตรี โดยเฉพาะสตรีในราชสำนัก มีการดัดแปลงแก้ไขหลายครั้ง ต้นรัชกาลการภายในวังฝ่ายในขึ้นกับสมเด็จพระยาสุดาร์ตพระราชประยูร (พระราชธิดาในรัชกาลที่ 3) ซึ่งโปรดให้เจ้านายฝ่ายในเปลี่ยนจากนุ่งโจงมานุ่งจีบหม่อมแพรสไบเฉียงตัวเปล่า ถึง พ.ศ. 2416 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดให้แก้ไขใหม่คือ ให้คงการนุ่งจีบไว้เฉพาะเมื่อจะแต่งกับหม่อมตาดหรือสไบปัก ซึ่งเป็นเครื่องแต่งกายเต็มยศใหญ่ของสตรีในวังเท่านั้น ปกติให้นุ่งโจงใส่เสื้อแขนกระบอก แล้วห่มผ้าสไบเฉียงทับตัวเสื้อ และให้สวมรองเท้ากับถุงเท้าหุ้มตลอดน่อง สำหรับเสื้อแขนกระบอกในสมัยนี้ มีการดัดแปลงเป็นแบบต่าง ๆ แล้วแต่จะตกแต่งตามความพอใจของแต่ละบุคคล เชื่อว่า เมื่อเลิกนุ่งจีบหม่อมสไบตัวเปล่าเครื่องประดับแบบที่เหมาะสมกับการแต่งกายดังกล่าว เช่น สร้อยสังวาลย์ กำไลต้นแขน จี้ขนาดใหญ่ ก็มักจะไม่ได้นำออกมาใช้ จึงหันไปประดับเครื่องประดับอื่นแทน เช่น เข็มกลัดติดผ้าสไบ ทำรูปแบบอย่างเข็มกลัดติดเสื้อของสตรีตะวันตกต่อมาได้มีการดัดแปลงการห่มสไบมาเป็นสะพายแพรแทน โดยการนำเอาแพรที่จับตามขวางเอวมาจับตามยาวอีกครั้ง จนเหลือเป็นผืนแคบตรงให้เหมาะแล้วสะพายบนบ่าซ้าย รวมชายไว้ที่เอวด้านขวา เป็นที่นอมนกว่าการห่มสไบเฉียง อาจเป็นเพราะว่าแพรสะพายไม่ปิดบังความงามของเสื้อ เช่น การห่มสไบ เพราะตัวเสื้อได้มีการประดับประดามาก

หลังการเสด็จประพาสยุโรปครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2440 ได้มีการนำแบบอย่างการแต่งกายของสตรียุโรปมาดัดแปลงแก้ไข สตรีชั้นสูงเริ่มใช้เนื้อติดตามแบบอังกฤษสมัยควีนวิกตอเรีย เป็นเสื้อแขนพองตรงไหล่ แขนยาว และบางครั้งก็นิยมแขนเพียงศอกเรียกว่า "เสื้อแขนหมูแฮม" หรือ "ขาหมูแฮม" ตัวเสื้อประดับประดาอย่างงดงามด้วยลูกไม้ หรือติดโบว์ระยิบไปทั้งตัว ตัวเสื้อพอดีตัว คอเสื้อนิยมคอตั้งสูง แต่ยังคงนุ่งโจงกระเบนเป็นผ้าม่วง ผ้าลาย หรือผ้าพื้นเข้ากับสีเสื้อแล้วแต่โอกาส และสะพายแพรสวมถุงน่องรองเท้า ตอนปลายรัชกาล แบบเสื้อได้เปลี่ยนไปอีก ช่วงนี้นิยมใช้ผ้าแพรผ้าไหม และผ้าลูกไม้ตัดแบบยุโรปที่นิยมกันในสมัยนั้นคือ คอตั้งสูงแขนยาวพุงพองมีระบายลูกไม้เป็นชั้น ๆ รอบแขนเสื้อ เอวเสื้อจีบเข้ารูปหรือคาดเข็มขัด และยังสะพายแพรสวมถุงเท้าที่มีลายโปร่ง

หรือปักด้วยด้ายดงาม สวมรองเท้าสั้นสูงสำหรับแพรสะพายไม่ใช่แพรจีบและตริ่งอย่างแต่ก่อน แต่ใช้แพรฝรั่งระบายให้หย่อนพองามแทน เป็นผ้าที่สั่งเข้ามาสำหรับเป็นแพรสะพายโดยเฉพาะ เริ่มใช้เครื่องสำอางที่ส่งมาจากตะวันตกบ้าง เช่น น้ำหอม เครื่องประดับนิยมน้อยไข่มุกซ้อนกันหลาย ๆ สาย ประดับเพชรนิลจินดามากกว่าแต่ก่อน ซึ่งส่วนใหญ่จะออกแบบแล้วสั่งทำจากต่างประเทศ ส่วนหญิงชาวบ้านทั่วไปนั้น ยังคงนุ่งโจงกระเบน สวมมากเป็นผ้าพื้นและห่มผ้าแถบอยู่กับบ้านเช่นเคย สตรีในราชสำนักสมัยรัชกาลที่ 5 เลิกไว้ผมปัก แต่เปลี่ยนมาไว้ผมยาวประป่าแทน ต่อมาก็เปลี่ยนเป็นไว้ผมทรงดอกกระพุ่ม

การแต่งกายของทั้งชายและหญิงได้เปลี่ยนไปเป็นแบบตะวันตกมากขึ้นในระยะต่อมา ข้าราชการและคนในสังคมชั้นสูงทั่วไปยังคงนุ่งผ้าม่วงโจงกระเบน ใส่เสื้อราชปะแตนที่ในสมัยรัชกาลที่ 7 เมื่อมีพระราชทานเลี้ยงในวัง โปรดให้เจ้านายและข้าราชการนุ่งโจงกระเบนสีกรมท่า แต่ใส่เสื้อราชปะแตนที่สีดำแทนสีขาว จนภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 มีการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมการแต่งกายบางอย่างตามนโยบายของรัฐบาลสมัยนั้น คือ ในปี พ.ศ. 2478 ได้มีการตราพระราชบัญญัติการแต่งกายพลเรือนให้ข้าราชการชายนุ่งกางเกงขายาว แทนผ้าม่วงโจงกระเบน แต่แบบเสื้อยังไม่มีการกำหนดให้ใช้แบบเสื้ออย่างชาวตะวันตก อย่างไรก็ตาม การนุ่งกางเกงก็ยังไม่เป็นที่แพร่หลายในเวลานั้น

สมัย รัชกาลที่ 6 เป็นต้นมา การแต่งกายแบบจำลองของชาย เปลี่ยนจากการนุ่งผ้าลอยชายมาเป็นนุ่งกางเกงแพรหลายสีต่าง ๆ เรียกว่า “กางเกงจีน” ยังคงใส่เสื้อคอกลมผ้าขาวบาง ถ้าจะออกนอกบ้าน ก็ จะ สวม เสื้อ ทับ อีก ชั้น หนึ่ง และ สวม หมวก เพื่อ เป็น การ สุ ภาพ

การแต่งกายของสตรีสมัยต้นรัชกาลที่ 6 ยังคงนุ่งโจงกระเบน ใส่เสื้อระบายลูกไม้ ต่อมาเริ่มนุ่งขึ้นตามพระราชนิยมในรัชกาลที่ 6 นิยมผ้าขึ้นมลายเจี๊ยงดงาม แบบเสื้อจึงเปลี่ยนไปเพื่อให้เหมาะสำหรับใส่เข้าชุดกับผ้าขึ้น สตรีสมัยนี้ยังคงสวมถุงน่องและรองเท้าสั้นสูง แต่ถุงน่องไม่นิยมที่เป็นผ้าโปร่งมีลวดลายหรือปิดตีนอย่างแต่ก่อน หันไปนิยมถุงน่องเป็นสีพื้นธรรมดาให้เข้ากับสีฟ้าขึ้นหรือสีเสื้อแทน

ทางด้านทรงผมในระยะแรก มีพระราชดำริให้สตรีในราชสำนักปล่อยผมยาวแบบตะวันตกแทนการไว้ผมทรงดอก กระพุ่ม ต่อมาก็เกล้าผมยาวนั้นตลบไว้ที่ท้ายทอย เรียกว่า ช้าง ๆ ตัด “ผมโป่ง” บางคนนิยมไว้ “ผมบ๊อบ” คือตัดผมยาวเสมอกอ ผมข้าง ๆ ตัดให้ดูเป็นจอนหู ถ้าจอนใหญ่มากเรียกว่า “บ๊อบหู” ในสมัยนี้นิยมใช้เครื่องประดับคาดที่ศีรษะ ผู้ริเริ่มคือ พระองค์เจ้าวัลลภาเทวี พระวรกัญญาพทาน

ในสมัยรัชกาลที่ 7 แบบเสื้อต่าง ๆ ของสตรีแทบจะกล่าวได้ว่า ลอกมาจากหนังสือแบบเสื้อตะวันตก ที่ส่งเข้ามาขายสนสมัยนั้น หรือลอกเลียนจากภาพยนตร์ฝรั่งที่เข้ามาฉาย แบบเสื้อสตรีสมัยนี้คือ เสื้อตัวหลวมไม่เข้ารูป ตัวยาวคลุมสะโพก แขนเสื้อสั้นมากหรือไม่มีแขน นิยมตกแต่งชายเสื้อ ตรงเอวด้านซ้ายเป็นเหมือนโบว์ผูกทิ้งชายยาว นุ่งผ้าขึ้นโดยเปลี่ยนมาตัดเย็บเป็นถุงสำเร็จแทน คือเย็บผ้าขึ้นป้ายให้พอดีเอว ไม่ต้องคาดเข็มขัด ชายผ้าถุงสั้นขึ้นมาจนเหลือปรกเข่าเพียงเล็กน้อยหรือยาวพอดีเข่า เครื่องประดับนิยมสายสร้อยและต่างหูยาวแบบต่าง ๆ สวมรองเท้าส้นสูงและถุงน่องสีเข้ากับสีผ้าขึ้น สำหรับถุงน่องนั้น ต่อมานิยมเป็นถุงน่องในลอนตามที่ส่งเข้ามาขายด้านทรงผมสตรี ดัดเป็นคลื่นด้วยน้ำยาดัดผมที่ส่งเข้ามาขายแล้วหวีเรียบร้อย เรียกกันว่า “ผมคลื่น” ถ้าไม่ตัดผม ก็จะต้องตัด “ผมบ๊อบ” เดิมนั้นให้สั้นเข้าที่ท้ายทอย จนเห็นเชิงผมสูงคล้ายผมผู้ชาย เรียกว่าทรง “ชิงเกิล” ถ้าชอยเชิงผมให้สูงขึ้นไป มากและตัดผมเปิดให้เห็นใบหู จนดูเป็นทรงผมผู้ชาย เรียกว่าทรง “อีตันครีอป” แต่นิยมเฉพาะผู้ที่ “ทันสมัย” บางคนเท่านั้น ประมาณปี พ.ศ. 2480 การแต่งกายของสตรีไทยได้วิวัฒนาการเป็นการนุ่งกระโปรงใส่เสื้ออย่างฝรั่ง ล้วนและเปลี่ยนแปลงตามแนวโน้มของแฟชั่นจากตะวันตก แต่เมื่ออยู่กับบ้านตามปกติยังคงนุ่งผ้าขึ้นใส่เสื้อธรรมดา

กล่าวโดยทั่วไป แม้การแต่งกายแบบตะวันตกจะเข้ามามีอิทธิพลอย่างสูงในสังคมไทยในช่วงนี้ แต่อิทธิพลนั้นก็ยังคงครอบคลุมเฉพาะชนบางกลุ่มเท่านั้น สามัญชนทั่วไปยังคงแต่งกายตามประเพณีเดิม กล่าวคือ ชายยังคงนิยมสวมกางเกงแพร หรือสวมกางเกงขาสวมส่วนที่เรียกว่า “กางเกงไทย” ใส่เสื้อธรรมดาและไม่นิยมสวมรองเท้า สตรียังคงนิยมใส่เสื้อคอกระเช้า เก็บชายเสื้อไว้ในผ้าขึ้นหรือโจงกระเบน ถ้าจะออกนอกบ้านก็จะแต่งสุภาพขึ้น

2.2.1.3 สมัยรัฐธรรมนูญและหลังสงครามโลกครั้งที่ 2

ภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 วัฒนธรรมการแต่งกายของไทยมีลักษณะเด่นด้านการนิยมแบบตะวันตกเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อจอมพล ป. พิบูลสงคราม ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในช่วงแรก (พ.ศ. 2481 -2487) มีนโยบายสำคัญในการสร้างชาติด้วยลัทธิชาตินิยม โดยได้มีการวางเป้าหมายปลูกฝังให้ประชาชนชาวไทยเป็นผู้มี “วัฒนธรรมดี มีศีลธรรมดี มีอนามัยดี มีการแต่งกายเรียบร้อย มีที่พักอาศัยดี และมีที่ทำมาหากินดี”

ด้านการแต่งกายรัฐได้วางระเบียบปฏิบัติ โดยเฉพาะ รัฐนิยมฉบับที่ 10 ประกาศเมื่อวันที่ 25 มกราคม 2484 มีใจความสำคัญคือ เน้นการแต่งกายให้สุภาพเรียบร้อยเมื่อปรากฏตัวในที่ชุมนุมชน หรือสาธารณชน และแยกแยะประเภทเครื่องแต่งกายที่ถือว่าเรียบร้อยสำหรับประชาชนชาวไทย โดยกำหนดการแต่งกายและทรงผมแบบใหม่ ขอให้สตรีทุกคนไว้ผมยาว

เลิกใช้ผ้าโจงกระเบนเปลี่ยนเป็นนุ่งผ้าถุงแทน เลิกการใช้ผ้าผืนเดียวคาดอกหรือเปลือยกายท่อนบน ให้ใส่เสื้อแทน

ชาชนั้นขอให้เลิกนุ่งกางเกงแพรสีต่าง ๆ หรือนุ่งผ้าม่วง เปลี่ยนมาเป็นนุ่งกางเกงขายาวแทน กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ วางระเบียบเครื่องแต่งกายของข้าราชการในเวลาทำงานปกติ และทั่วไปเพื่อให้เป็นแบบอย่างอันดี ในเวลาทำงานปกติข้าราชการหญิงต้องใส่เสื้อขาวนุ่งกระโปรงสีสุภาพ หรือผ้าถุง และสวมรองเท้าหุ้มส้น ถุงเท้าสั้นหรือยาวก็ได้ และต้องสวมหมวก สีของเครื่องแต่งกายนั้นถ้าเป็นงานกลางแจ้งควรใช้สีเทา ถ้าเป็นงานในร่มหรือเกี่ยวกับเครื่องจักร ควรใช้สีน้ำเงินเข้ม เป็นต้น

รัฐบาลได้จัดตั้งสถาบัน และคณะกรรมการวางระเบียบเครื่องแต่งกายสตรีทั้งที่เป็นข้าราชการและที่มี ตำแหน่งเฝ้า ต่อมาได้มีการจัดตั้งสภาวัฒนธรรมแห่งชาติ มีสาขา คือ สำนักวัฒนธรรมฝ่ายหญิง มีหน้าที่อย่างหนึ่ง คือ พิจารณาเครื่องแต่งกายในโอกาสต่าง ๆ และกำหนดเครื่องแต่งกายผู้ประกอบอาชีพบางจำพวก เช่น คนขายอาหาร พนักงานเดินโต๊ะอาหาร (พนักงานเสิร์ฟ) ช่างตัดผม หญิงตัดผม เป็นต้น มีการวางระเบียบปฏิบัติตลอดจนให้ความหมายของเครื่องแต่งกายอย่างละเอียด

การใส่หมวกของสตรีเป็นเรื่องที่รัฐให้ความสำคัญมาก ถึงกับมีคำว่า "มาลานำชาติไทย" มีการแบ่งหมวกเป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ ประเภททั่วไป และประเภทพิเศษ

ประเภททั่วไป หมายถึง ประเภทที่ใช้ในการทำงานในชีวิตประจำวัน เพื่อความสุภาพเรียบร้อยสมกับประเพณีนิยม และเพื่อประโยชน์ในการกันแดด กันฝน กันน้ำค้าง มักเป็นหมวกมีลักษณะเรียบ ปีกเล็ก หรือไม่มีปีก สีไม่ฉูดฉาด

หมวกประเภทพิเศษ หมายถึงหมวกที่ใช้เป็นอาภรณ์ประดับเพิ่มความงาม มีการประดับด้วยอาภรณ์ต่าง ๆ ใช้ในโอกาสพิเศษ

ทรงผมของสตรีไทยในสมัยนี้ เพิ่งจะเริ่มนิยมผมตัดด้วยไฟฟ้าเป็นลอนมาก บ้างน้อยบ้าง นิยมไว้ผมยาวมากขึ้น มีการตัดยาวและตัดสวยแบบหญิงตะวันตก สตรีสูงอายุมักนิยมเกล้ามวย ส่วนใหญ่เป็นมวยแบบเรียบ

ทรงผมของผู้ชายนั้น ทั่วไปนิยมทรงสั้นแบบรองทรงคือไว้ยาวมากขึ้นและตัดสั้นด้านข้างตามแบบที่นิยมมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 6

2.2.1.4 ระยะเวลา พ.ศ. 2500 – 2525

ใน ช่วงเวลานี้ได้มีวิวัฒนาการการแต่งกายแบบไทยที่สำคัญคือ การแต่งกายแบบไทยตามแนวพระราชนิยม คือ ชุดไทยพระราชนิยมสำหรับหญิง และชุดไทยพระราชทานสำหรับชาย ทั้งสองชุดนี้ได้เป็นที่ยอมรับว่าเป็นชุดประจำชาติของไทย

2.2.2 การแต่งกายชุดไทยพระราชนิยม

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เนื่องในวาระที่โดยตามเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จประพาสยุโรป และ สหรัฐอเมริกา โดยที่ทรงมีพระราชดำริว่าไทยเรายังไม่มีชุดแต่งกายประจำชาติที่เป็นแบบแผน เหมือนชาติอื่น ๆ และการเสด็จประพาสครั้งนี้ก็เป็นราชการสำคัญ จึงโปรดฯ ให้ท่านผู้หญิงมณีรัตน์ บุนนาค ได้หารือกับผู้รู้ทางประวัติศาสตร์ ค้นคว้าเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายของไทยสมัยต่าง ๆ และโปรดให้คุณอุไร ลืออำรุง ช่างตัดฉลองพระองค์เลือกแบบต่าง ๆ มาดัดแปลงแก้ไขให้เหมาะสม จัดเป็นชุดไทยพระราชนิยมหลายชุด และกำหนดให้เลือกใช้ในวาระต่าง ๆ กัน คือ ชุด ไทยเรือนต้น สำหรับใช้ในโอกาสลาลอง เหมาะแก่งานที่ไม่เป็นพิธีการ เช่น งานกุฐิน งานทำบุญต่าง ๆ ใช้ผ้าชิ้นฝ้ายหรือไหม มีริ้วตามยาวหรือขวาง หรือผ้าเกลี้ยงมีเชิงยาวจรดข้อเท้า ป้ายหน้า สีของเสื้อจะกลมกลืนหรือตัดกันกับผ้าชิ้นก็ได้ เป็นชุดคนละท่อน แขนสามส่วน ผ่าอกกระดุม 5 เม็ด คอกกลมตันไม่มีขอบ เครื่องประดับที่ใช้นิยมติดเข็มกลัดขนาดใหญ่พอสมควร เหนืออกเสื้อด้านซ้าย ตุ่มหูต้องเป็นแบบติดกับโบหู สร้อยคอประเภทไข่มุกหรือสร้อยทองสองสามสาย

ชุดไทยจิตรลดา คือ ชุดไทยพิธีกลางวัน ใช้ผ้าไหมเกลี้ยงมีเชิงหรือยกดอกทั้งตัว ผ้าชิ้นยาวป้ายหน้าคนละท่อนกับตัวเสื้อซึ่งแขนยาว ผ่าอก คอกกลม มีขอบตั่งน้อย ๆ ใช้ในงานที่ผู้ชายแต่งเต็มยศ เช่น รับประมุขของประเทศที่มาเยือนเป็นทางการ พิธีสวนสนามในวันเฉลิมพระชนมพรรษาหญิงไม่ต้องประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ แต่เนื้อผ้าควรสวยงามมากให้สมโอกาส สำหรับงานพิธีนิยมเครื่องประดับที่หรูหราขึ้น

ชุดไทยอมรินทร์ คือ ชุดไทยสำหรับงานพิธีตอนค่ำ ไม่คาดเข็มขัด ใช้ผ้ายกไหมที่มีทองแกมหรือยกทองทั้งชุด ผู้สูงอายุอาจใช้คอกกลมกว้าง ไม่มีขอบตั่งและแขนสามส่วนได้ เครื่องประดับเป็นชุดสร้อยคอ ต่างหู สร้อยข้อมือ ซึ่งเลือกใช้ให้เหมาะสมกับงานเฉพาะวันเฉลิมพระชนมพรรษาหญิงประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ด้วย

ชุดไทยบรมพิมาน ใช้ในพิธีตอนค่ำที่ใช้เข็มขัด ใช้ผ้ายกไหมหรือยกทองมีเชิงหรือยกทั้งตัวก็ได้ ตัดแบบติดกัน ชิ้นมีจีบยกข้างหน้าและมีชายพกใช้เข็มขัดไทยคาดขึ้นยาวจรดข้อเท้า เสื้อแขนยาว คอกกลม มีขอบตั่งผ้าด้านหน้าหรือด้านหลังก็ได้ ชุดนี้ใช้ในงานเต็มยศหรือครึ่งยศ งาน

เลี้ยงอย่างเป็นทางการ เช่น งานอุทยานสโมสร งานพระราชทานเลี้ยงอาหารค่ำ ใช้เครื่องประดับสวยงาม

ชุดไทยจักรี หรือชุดไทยสไบ ใช้ในพิธีเต็มยศ งานราตรี ผ้านุ่งจีบยกข้างหน้ามีชายพก คาดเข็มขัดไทยและหมสไบ ผ้ายกเป็นแบบมีเชิงหรือยกทั้งตัว เปิดผ่าข้างหนึ่ง ชายสไบคลุมไหล่ถึง ชายยาวด้านหลังพอสมควร เครื่องประดับงดงาม ชุดไทย จักรพรรดิ เป็นแบบไทยแท้แบบหนึ่ง ตัวชีนใช้ผ้ายกทั้งตัว มีเชิงยกใหม่ทองหรือดินทองจีบนางมีชายพก หม่แพรจีบแบบไทย สีสัดกับ ผ้านุ่งเป็นชั้นที่หนึ่งก่อน แล้วใช้ผ้าหมักปักอย่างสตรีบรรดาศักดิ์สมัยโบราณ หม่ทับแพรจีบอีก ชั้นหนึ่ง

ชุดไทยศิวิลลีย์ เป็นแบบไทยแท้ เสื้อใช้ผ้าสีทองเหมือนสีเนื้อ ตัดแบบแขนยาว เสื้อใช้ผ้ายกใหม่หรือยกทอง ตัดแบบติดกัน ชี้นยาว จีบนางมีชายพก ใช้เข็มขัดไทยคาด ตัวเสื้อแขนยาว คอกกลมมีขอบตั่งเล็กน้อย ผ่าหลัง ตัวเสื้อตัดติดกับชีนคล้ายแบบไทยบรมพิมาน แต่หม่ผ้าปักลายไทย ใช้ในโอกาสพิเศษ ที่กำหนดให้แต่งกายเต็มยศ

ชุดไทยดุสิต สำหรับงานพิธีตอนค่ำ เน้นการปักตกแต่งตัวเสื้อเป็นลวดลายด้วยไข่มุก ลูกปัด และเลื่อม ฯลฯ ใช้ผ้ายกใหม่หรือยกทอง มีจีบยกข้างหน้า และชายพก คาดชายพกด้วยเข็มขัดไทย ตัวเสื้อแบบคอกกลมกว้าง ไม่มีแขน ผ่าหลังปักแต่งลวดลายที่ตัวเสื้อ เหมาะสำหรับการสวมสายสะพายในงานพระราชพิธีที่กำหนดให้แต่งเต็มยศ

ชุดไทยประยุกต์แบบต่าง ๆ ดัดแปลงมาจากชุดไทยจักรี นิยมใช้กันมาก ผ่าชีนยกมีเชิงหรือยกทั้งตัว จีบนางมีชายพก คาดเข็มขัดไทย เสื้อคอกกลมหรือคอกกว้าง ไม่มีแขน แต่นิยมปักเลื่อมลูกปัด ตกแต่งสวยงาม ใช้ในงานราตรีสโมสรหรือสำหรับเจ้าสาว

2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน

2.3.1 ประวัติของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน

Alexander McQueen เกิดที่ประเทศอังกฤษ เมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 1969 เป็นลูกคนสุดท้องในบรรดาพี่น้อง 6 คน เขาออกจากโรงเรียนเมื่ออายุ 16 ปี และถูกเสนอให้ฝึกงานที่ศูนย์วัฒนธรรม Savile Row tailors Anderson and Shephard และหลังจากนั้นที่ Gieves and Hawkes ซึ่งทั้งคู่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเทคนิคการสร้างเสื้อผ้า

หลังจากนั้นเขาจึงย้ายไปทำงานเป็นช่างแต่งตัวในละครเรื่อง Angels and Bermans ซึ่งเขาได้คิดค้นลายผ้าทั้งหมด 6 แบบจากยุค 16th

เมื่อเขาอายุ 20 ปี ได้ถูกเชิญให้ไปทำงานโดยดีไซเนอร์ Koji Tatsuno. 1 ปีต่อมา McQueen เดินทางไป Milan ที่ซึ่งเขาได้รับการว่าจ้างให้เป็นผู้ช่วยดีไซเนอร์ Romeo Gigli เขาจบปริญญาเอกด้านแฟชั่นดีไซน์ที่ Central Saint Martin's เขาแสดงผลงาน MA collection ในปี 1992 และถูกซื้อทั้งหมดโดย Isabella Blow

งานแสดงผลงานของ Alexander McQueen มีชื่อเสียงในด้านพลังความรู้สึกและพลังงานดิบๆ เช่น โรแมนติก แต่มีการผสมผสานธรรมชาติสมัยใหม่ ส่วนประกอบสำคัญของงานของ McQueen คือ การเปรียบเทียบระหว่างวัสดุที่ตรงข้ามกัน เช่น ความเปราะบางและความแข็งแรง วัฒนธรรมและความทันสมัย ความยืดหยุ่นและความเข้มงวด ผลงานของ Alexander McQueen มีการผสมผสานความรู้อย่างลึกซึ้งซึ่งตามคำขอของช่างตัดเสื้อชาวอังกฤษที่เป็นลูกค้าในระยะเวลาไม่ถึง 10 ปี Alexander McQueen กลายเป็นแฟชั่นดีไซเนอร์ที่เป็นที่นิยมนับถือมากมายของโลก

ในเดือนเดือนตุลาคม 1996 จนถึง มีนาคม 2001 เขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าการออกแบบ French Haute Couture House Givenchy

ธันวาคม 2000 ผลงานกว่าครึ่งเป็นที่ต้องการของ Gucci เช่น womens ready-to-wear, mens ready-to-wear, เครื่องประดับ, น้ำหอม มีการขยายสาขาใน New York, London, Milan, Las Vegas and Los Angeles.

รางวัลต่างๆ ที่ McQueen ได้รับเช่น British Designer ในปี 1996, 1997, 2001, และ 2003 International Designer of the Year by The Council of Fashion Designer's of America (CFDA) ในปี 2003 A Most Excellent Commander of The British Empire (CBE) by her Majesty the Queen ในปี 2003 GQ Menswear Designer of the Year ในปี 2007.

2.3.2 ผลงานของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน

spring/summer 2001 collection

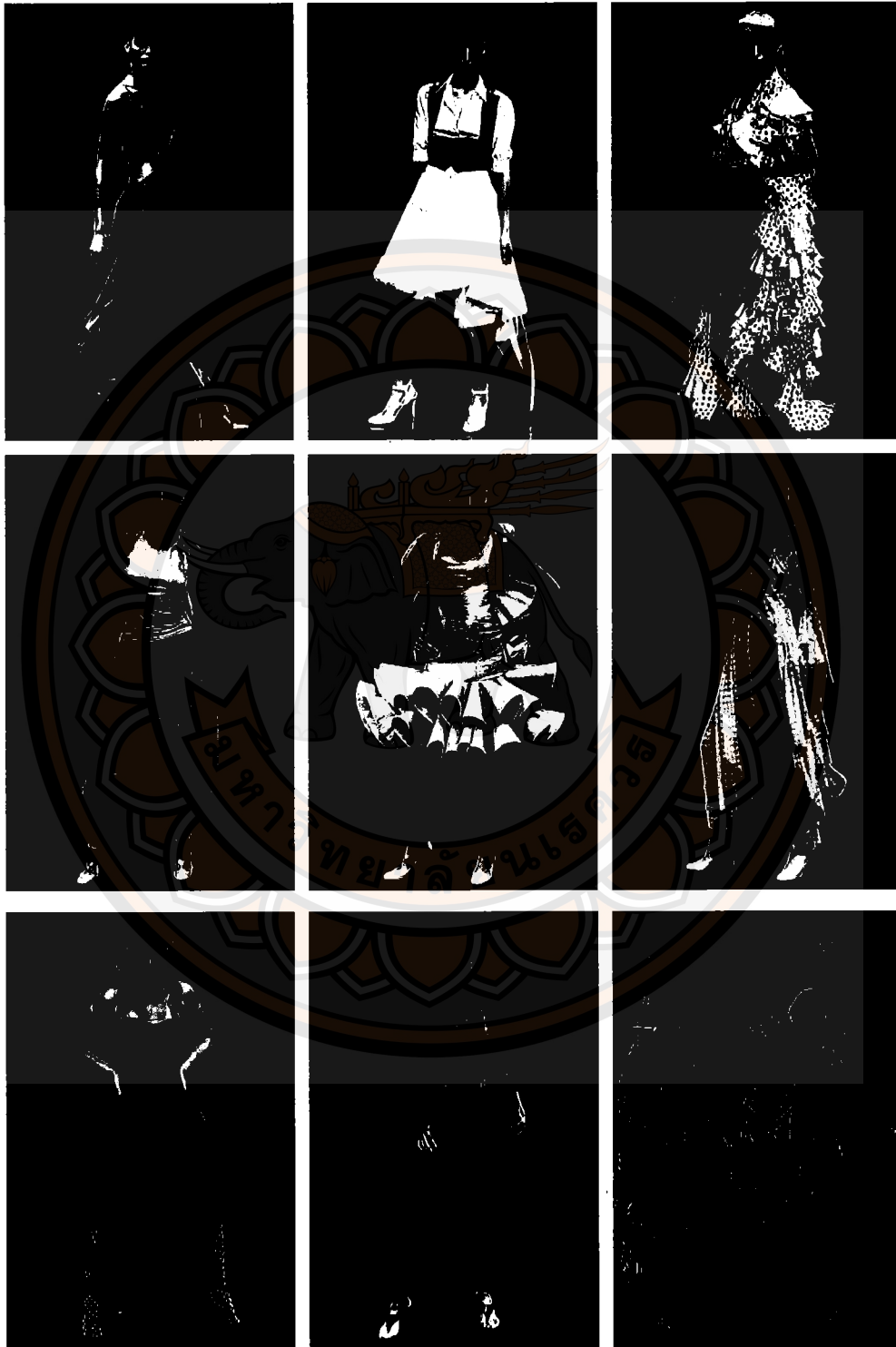
ภาพที่ 2.46 แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2001

autumn/winter 2001 collection

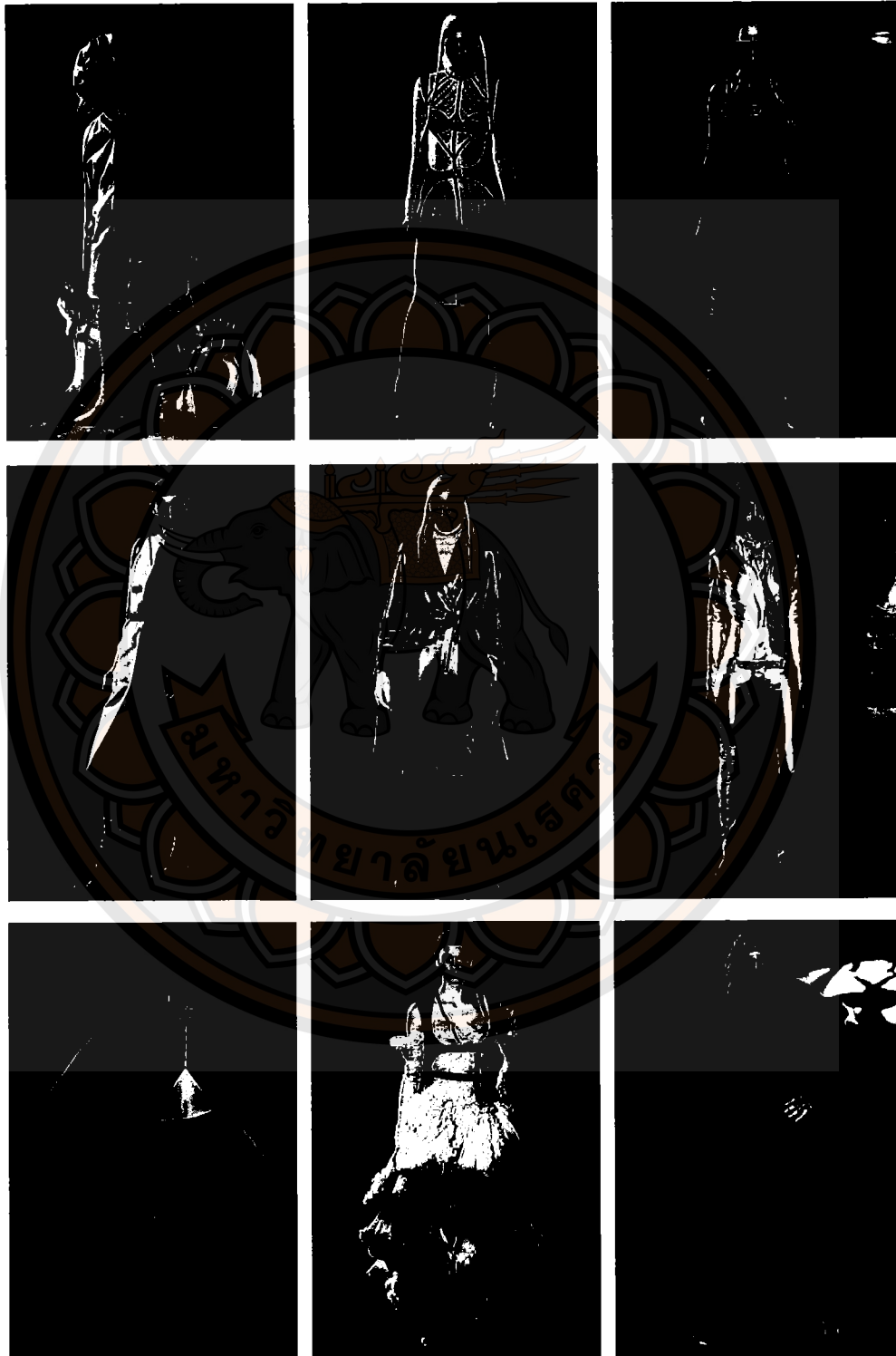
ภาพที่ 2.47 แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2001

spring/summer 2002 collection

ภาพที่ 2.48 แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2002

autumn/winter 2002 collection

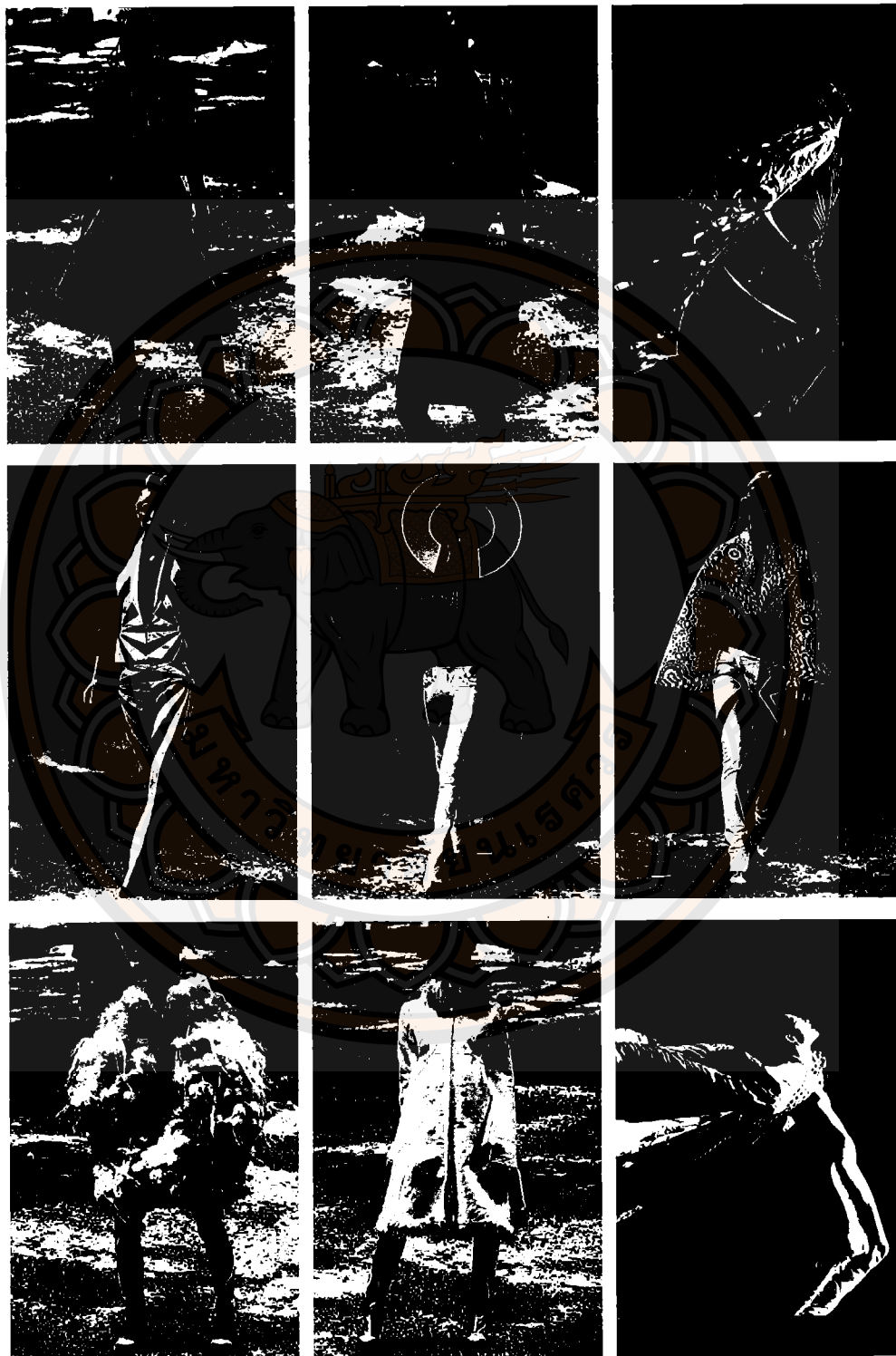
ภาพที่ 2.49 แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2002

spring/summer 2003 collection

ภาพที่ 2.50 แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2003

autumn/winter 2003 collection

ภาพที่ 2.51 แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2003

spring/summer 2004 collection

ภาพที่ 2.52 แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2004

autumn/winter 2004 collection

ภาพที่ 2.53 แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2004

spring/summer 2005 collection

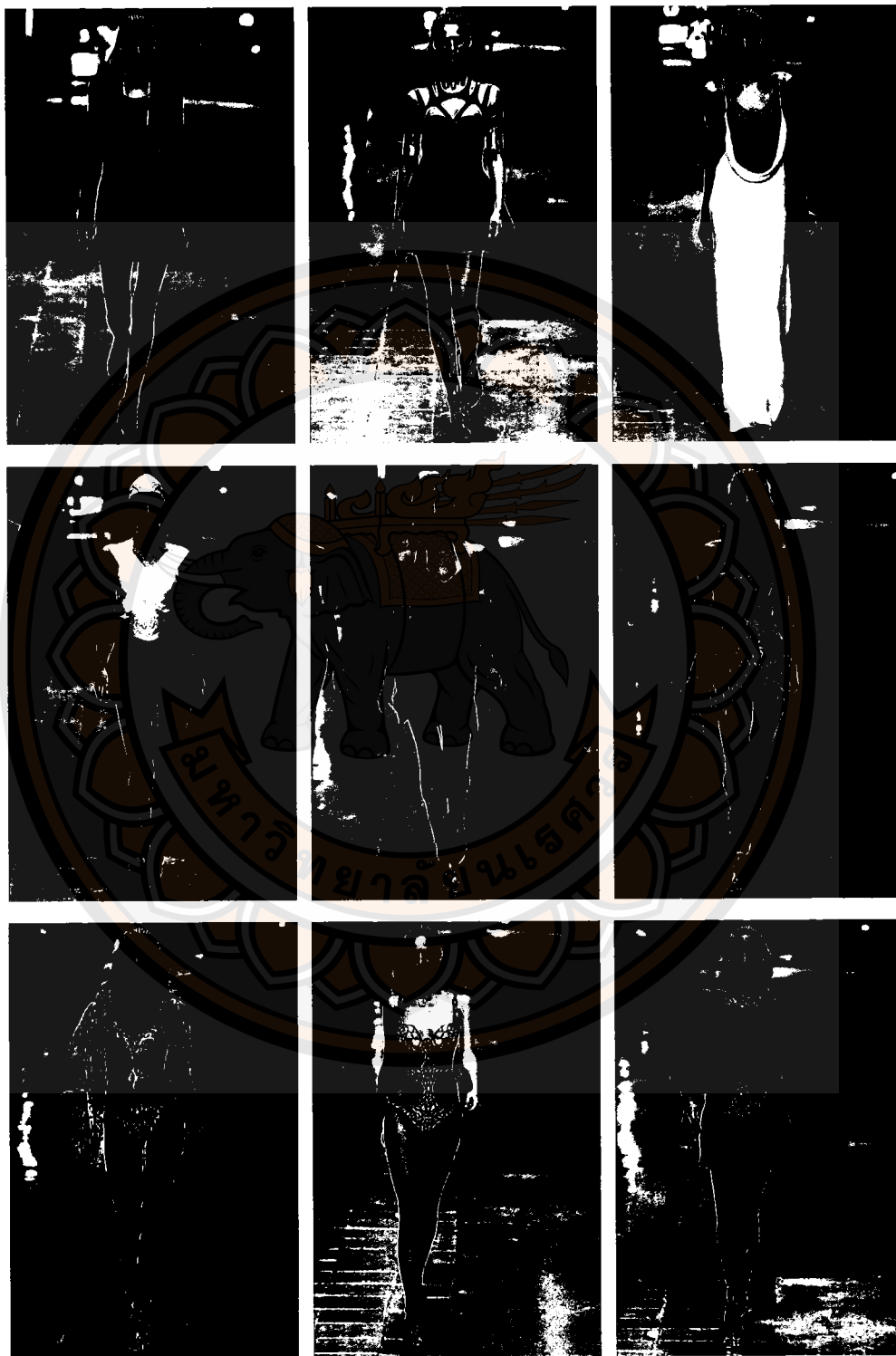
ภาพที่ 2.54 แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2005

autumn/winter 2005 collection

ภาพที่ 2.55 แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2005

spring/summer 2006 collection

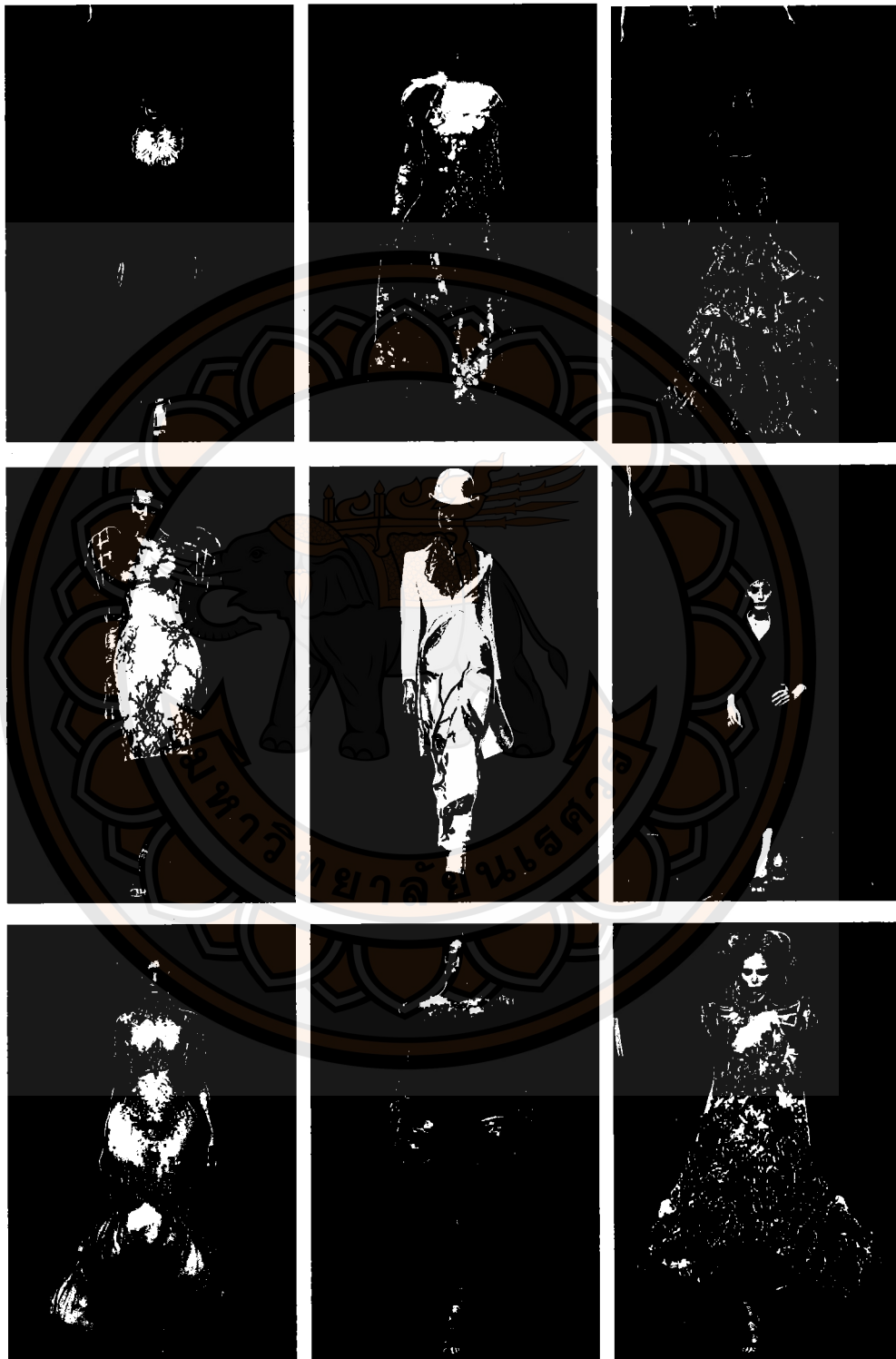
ภาพที่ 2.56 แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2006

autumn/winter 2006 collection

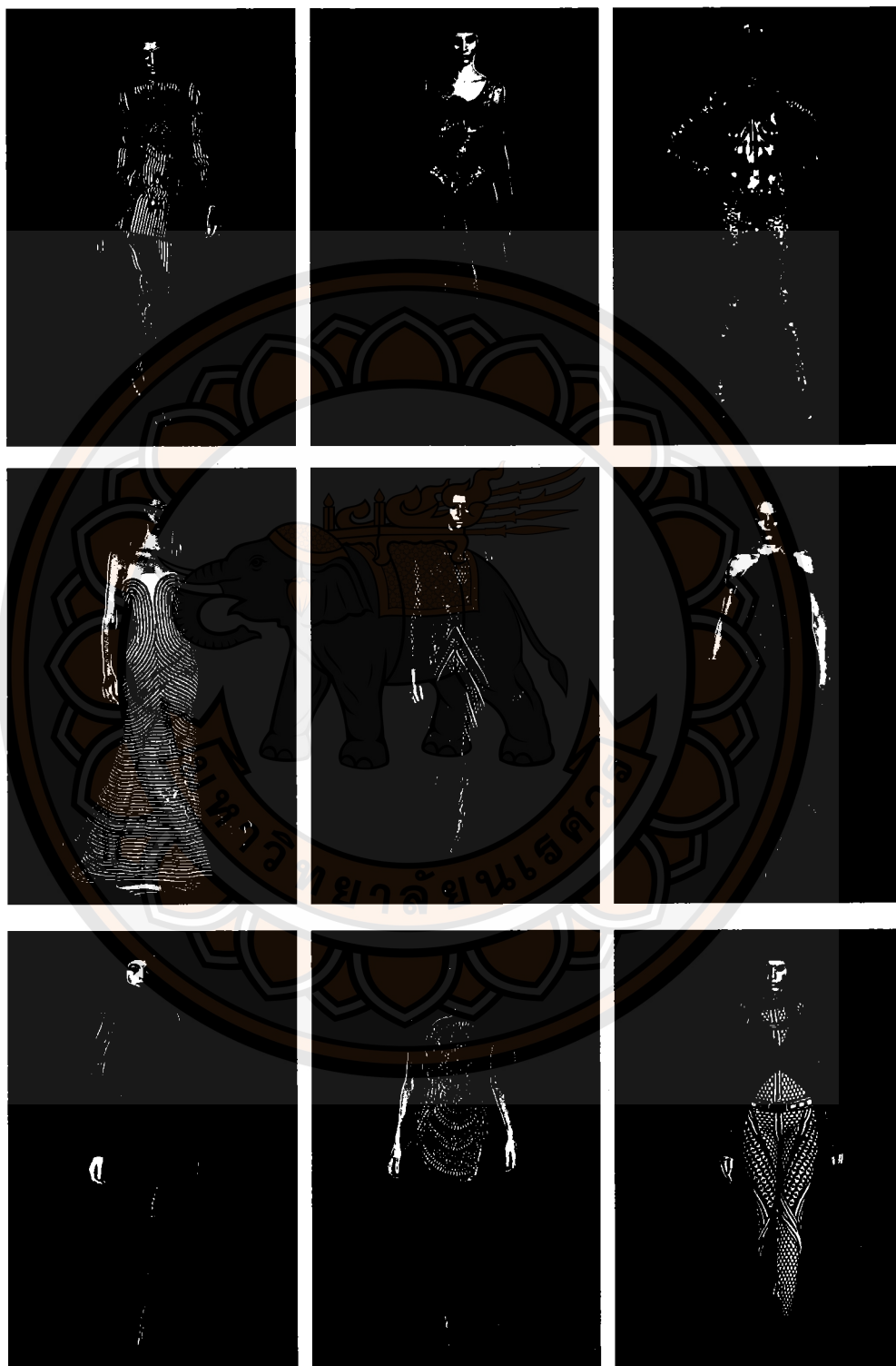
ภาพที่ 2.57 แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2006

spring/summer 2007 collection

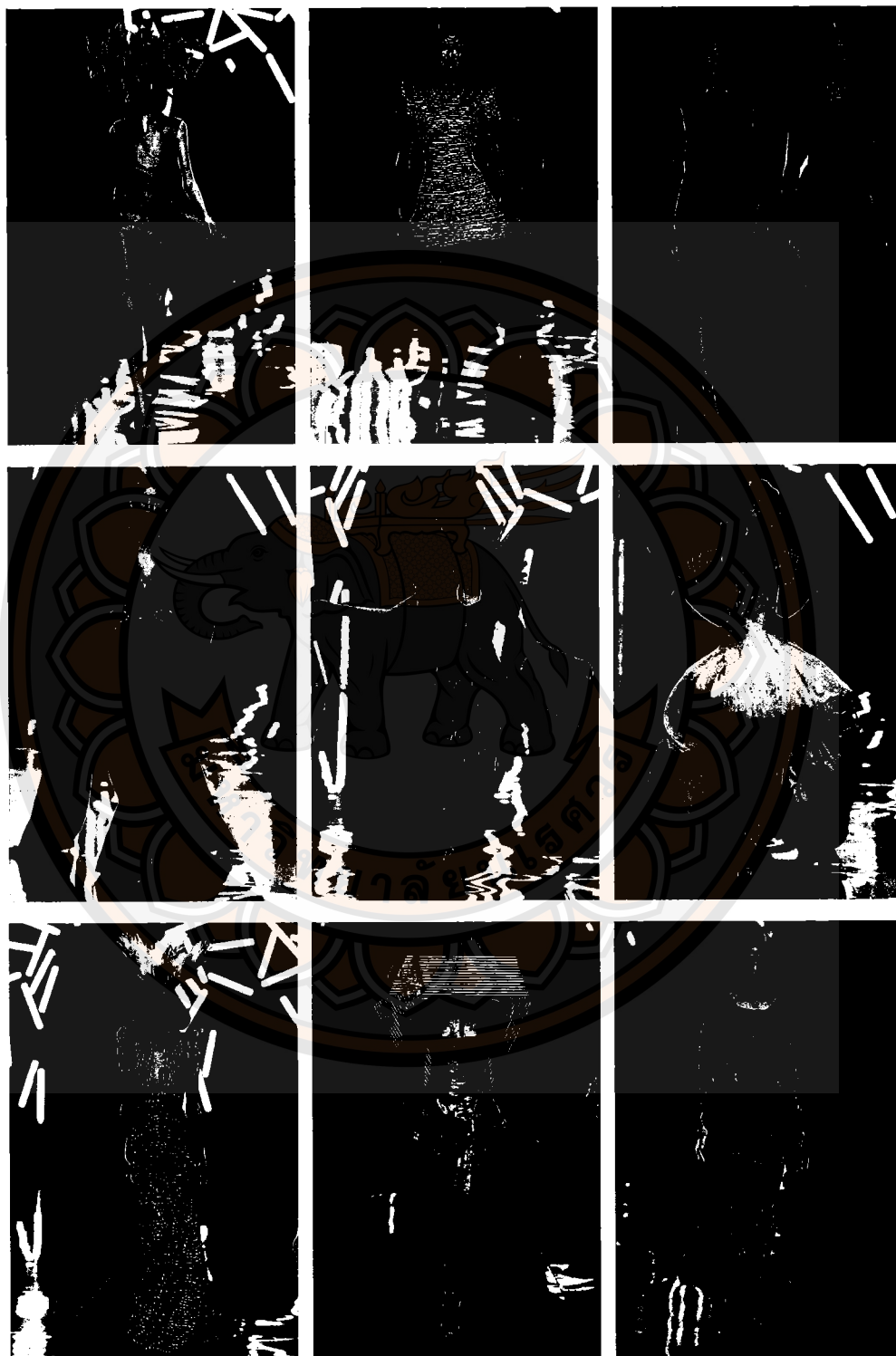
ภาพที่ 2.58 แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2007

autumn/winter 2007 collection

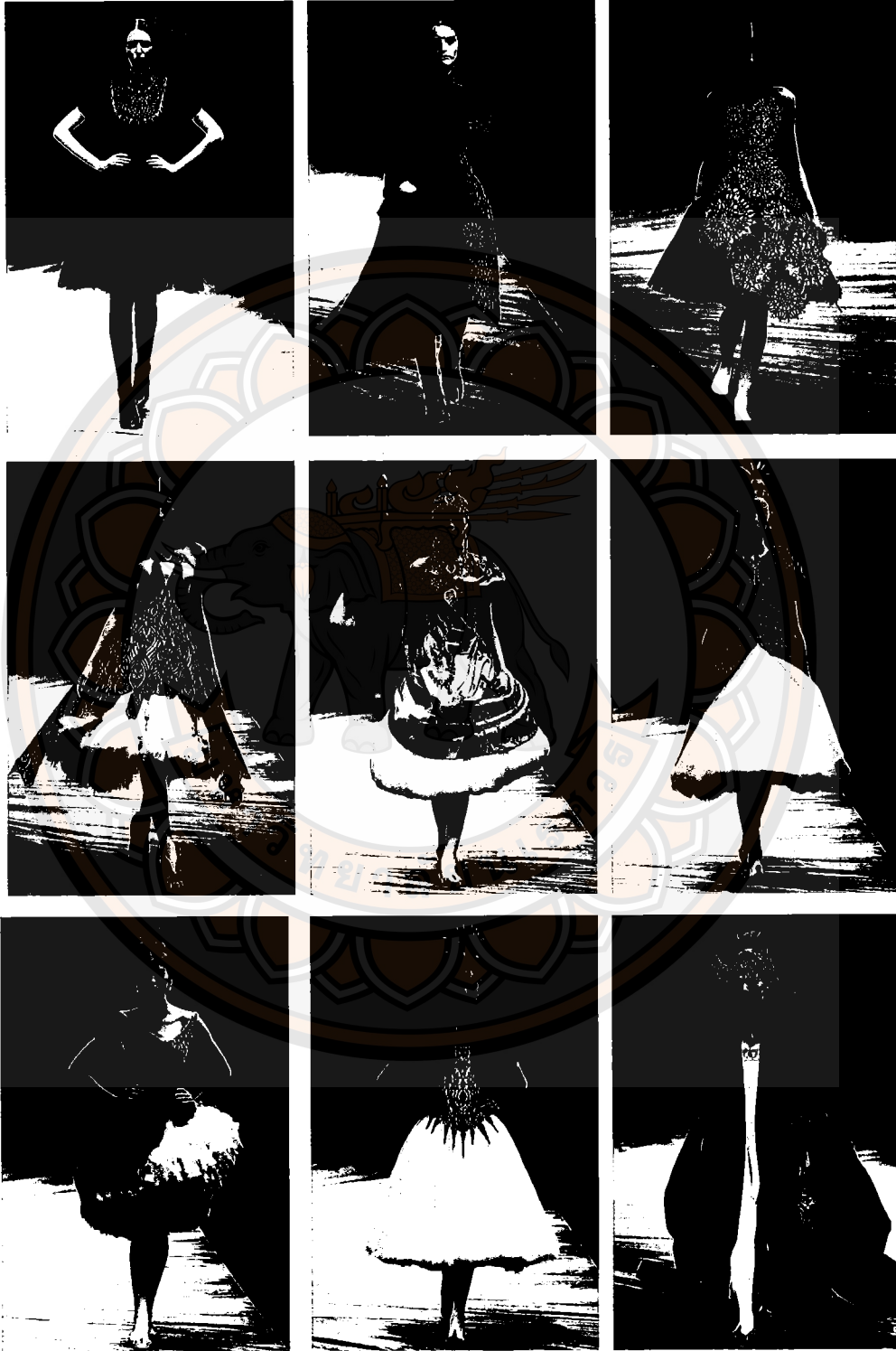
ภาพที่ 2.59 แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2007

spring/summer 2008 collection

ภาพที่ 2.60 แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2008

autumn/winter 2008 collection

ภาพที่ 2.61 แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2008

spring/summer 2009 collection

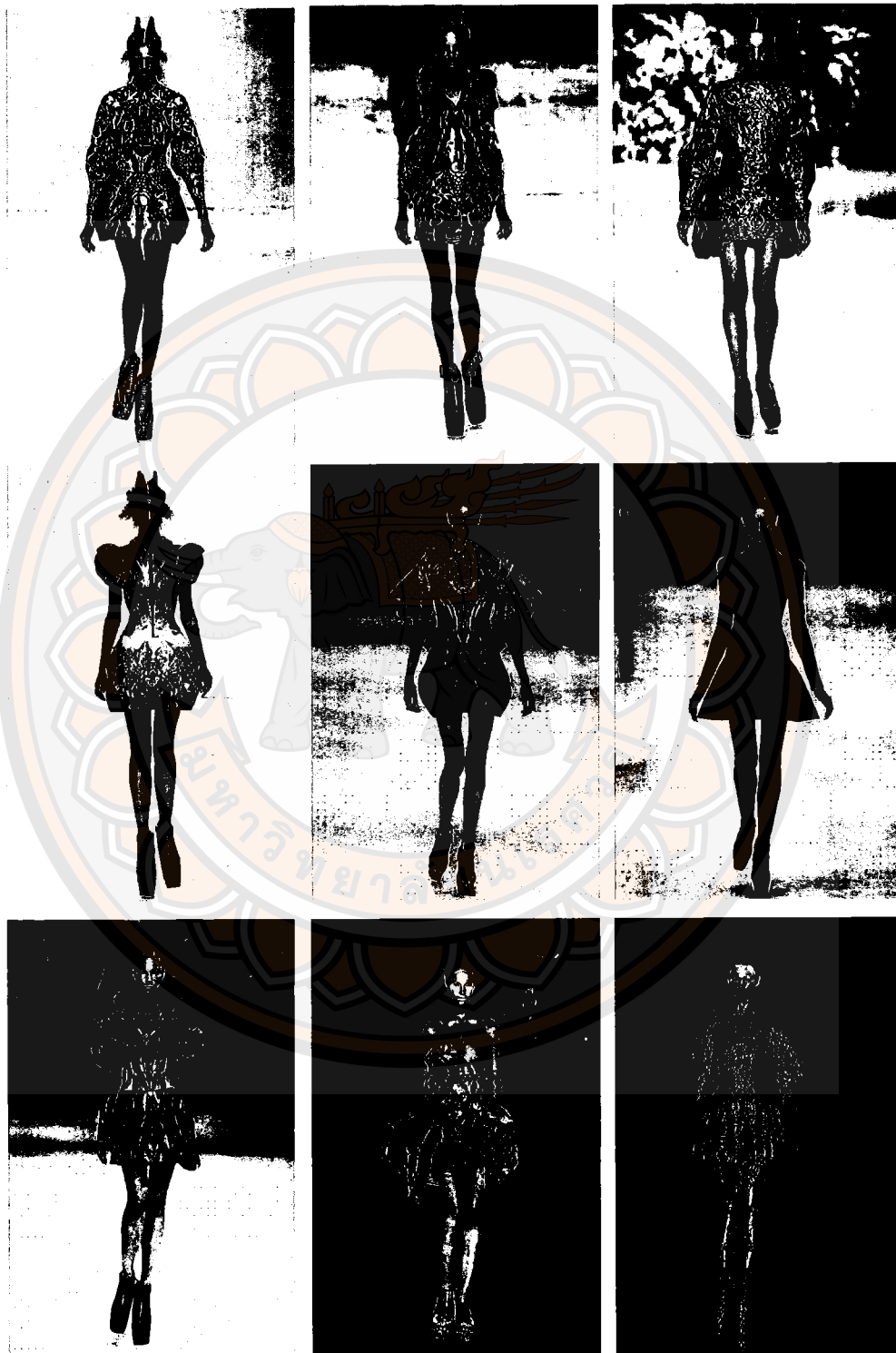
ภาพที่ 2.62 แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2009

autumn/winter 2009 collection

ภาพที่ 2.63 แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2009

spring/summer 2010 collection

ภาพที่ 2.64 แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2010

autumn/winter 2010 collection

ภาพที่ 2.65 แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2010

spring/summer 2011 collection

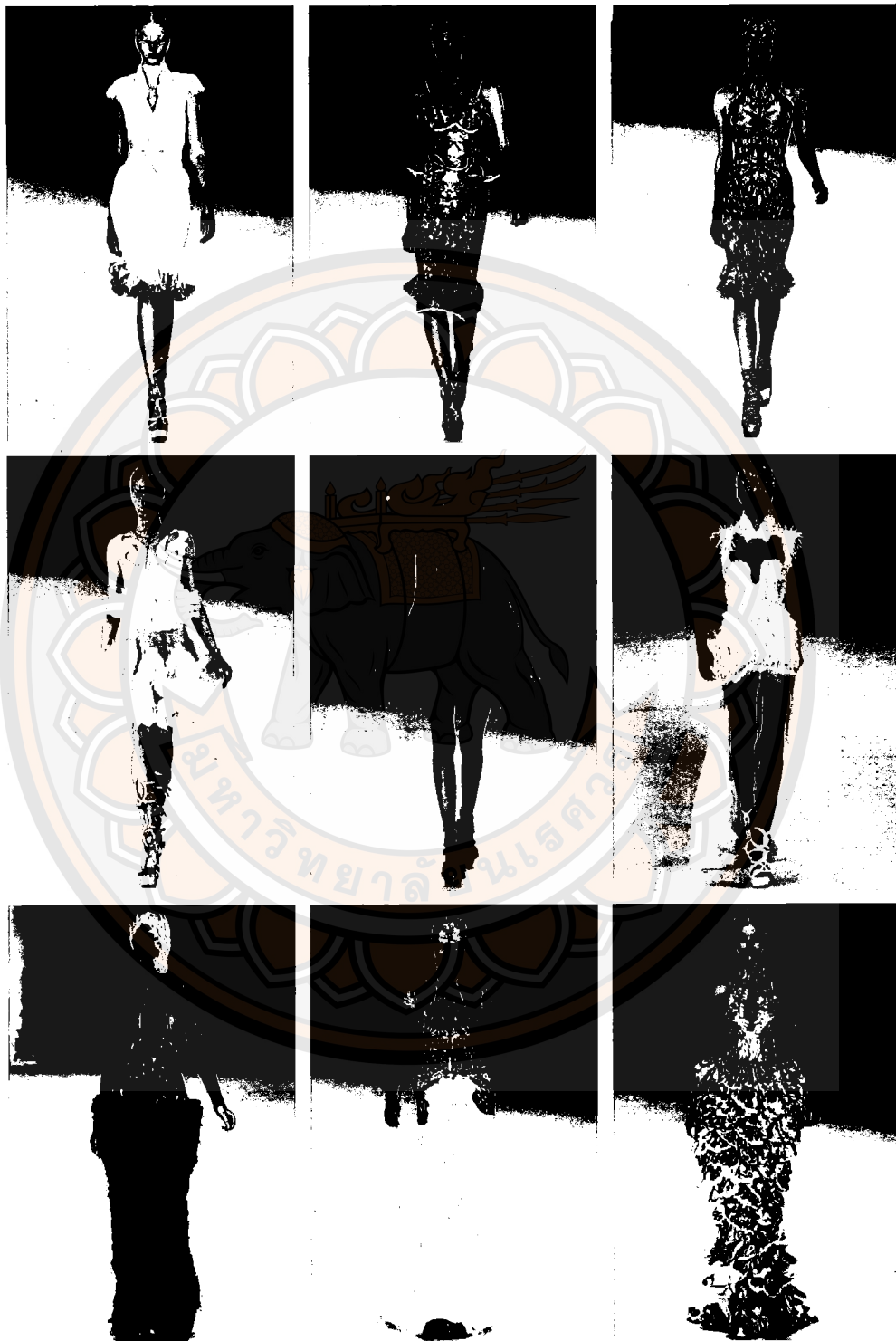
ภาพที่ 2.66 แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2011

autumn/winter 2011 collection

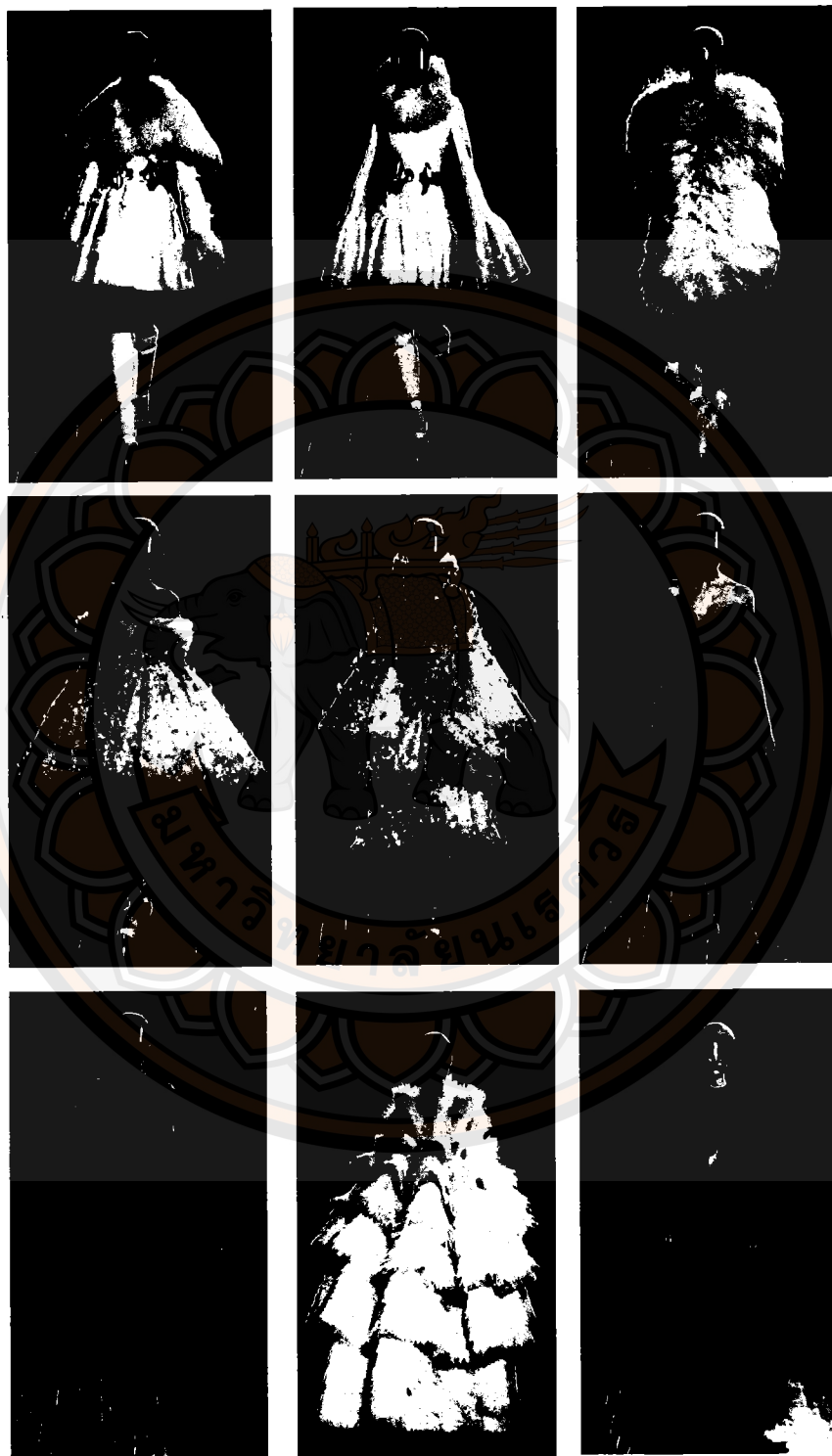
ภาพที่ 2.67 แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2011

spring/summer 2012 collection

ภาพที่ 2.68 แสดงภาพคอลเลคชั่น spring/summer 2012

autumn/winter 2012 collection

ภาพที่ 2.69 แสดงภาพคอลเลคชั่น autumn/winter 2012

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน โดยมุ่งเน้นทางด้านความงามของเครื่องแต่งกาย และออกแบบมาให้ตรงกับแนวความคิดของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน ให้มากที่สุด ดังนั้น เครื่องแต่งกายที่ออกแบบนั้น จะมีความเป็น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน ที่มีแนวคิดหลักมาจากแนวคิดของศิลปะยุค Romanticism ที่ให้ความสำคัญทางอารมณ์และจิตใจของศิลปินมากกว่าเหตุผลใดๆ เป้าหมายของศิลปะยุค Romanticism คือ มุ่งเป้า สันตะเทือนอารมณ์ ความรู้สึกของผู้ชม นำมารวมกับแนวความคิดของตัวผู้วิจัย ที่ศึกษาแนวโน้มของเทรนด์ spring/summer ปี 2012 แล้วนำเทรนด์ "วัฒนธรรมพื้นถิ่น" ที่นำความเป็นไทยโบราณช่วงยุครัตนโกสินทร์นำมาเป็นแรงบันดาลใจของเครื่องแต่งกาย

ผลงานที่ออกมานั้นจะมีกลิ่นอายของความเป็นไทยรัตนโกสินทร์ที่เล่นกับความรู้สึกของผู้ชมโดยใช้แนวคิดต่างๆของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน ทั้ง รูปแบบชุด เทคนิค และอื่นๆ

โดยวิธีการดำเนินงานวิจัยเชิงคุณภาพมาใช้ในการดำเนินงานวิจัยเป็นหลัก ซึ่งนักวิจัยในที่นี้หมายถึงนิสิต ภาควิชาศิลปะและการออกแบบ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

3.1 ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเอกสารเพื่อสร้างกรอบแนวคิดเกี่ยวกับออกแบบใช้ระเบียบวิธีวิจัยดังนี้

1. ศึกษาแนวคิดและรูปแบบเครื่องแต่งกายของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน
2. ศึกษาแนวโน้มเทรนด์ spring/summer ปี 2012
3. ศึกษาเคราะห์เทคนิคต่างๆ ในผลงานของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน

ขั้นตอนที่ 2 การกำหนดประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

การออกแบบเครื่องประดับแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน มุ่งเน้นกลุ่มเป้าหมายดังนี้

- ผู้บริโภครุสสุภาพสตรี ที่มีลักษณะการใช้ชีวิตที่ชอบความโดดเด่นไม่ซ้ำใคร ชอบความแปลกใหม่ ชุดที่ออกแบบสามารถสวมใส่ได้จริงในชีวิตประจำวัน แต่อาจจะถูกมองได้ว่าประหลาด เป็นการสร้างความแปลกปลอมให้เกิดในสังคมนั้นๆ กลายเป็นจุดสนใจของผู้คนรอบข้าง ซึ่งการเป็นจุดสนใจนี้เองเป็นตัวบ่งชี้ว่าชุดๆนั้น มีความโรแมนติกแฝงอยู่ในชุด เพราะการที่จุดสนใจ แสดงว่าชุดที่เราสวมใส่นั้น มีผลกระทบทางด้านจิตใจ หรือ อารมณ์ของผู้พบเห็น อาจจะไม่จำเป็นต้องตามรูปแบบการแต่งตัวตามคนรอบข้างแต่กลายเป็นแต่งตัวให้คนรอบข้างแต่งตามผู้สวมใส่

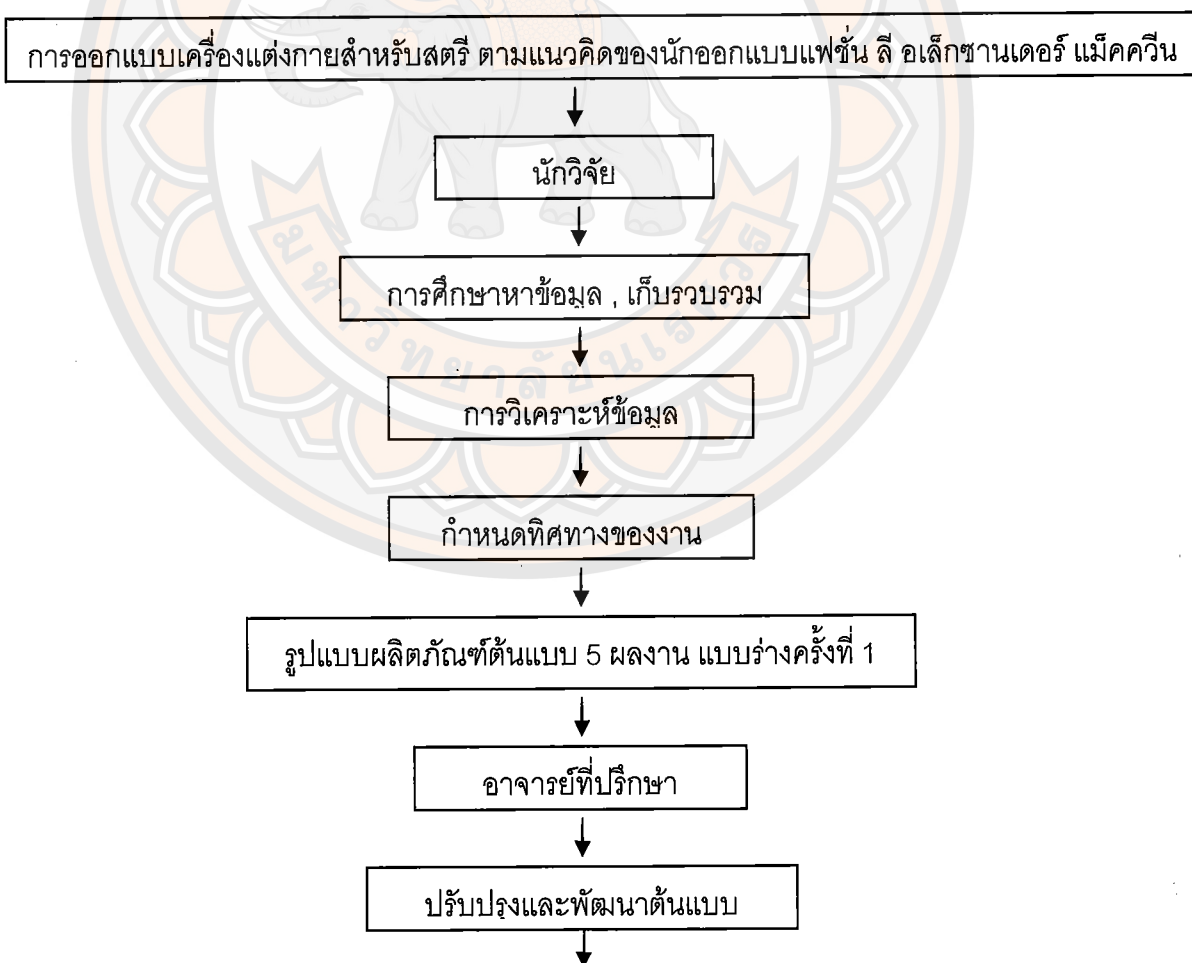
ตารางการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ทางการตลาด

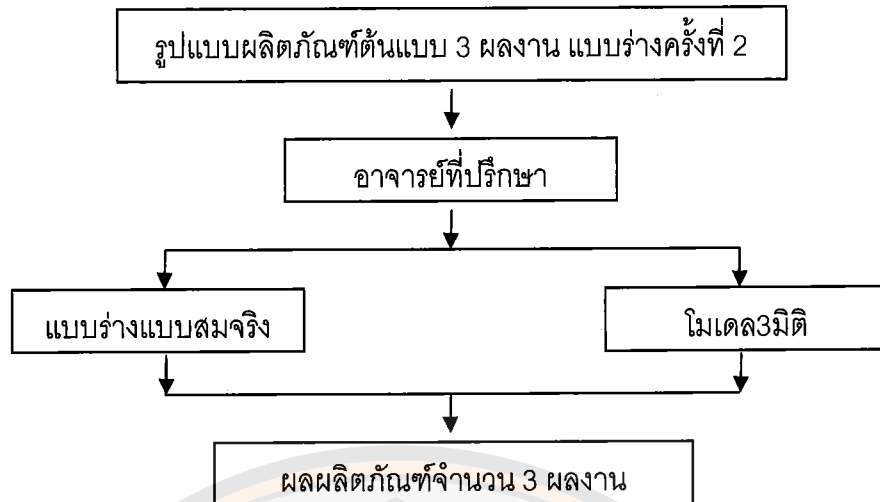
จุดแข็ง	การออกแบบที่แปลกใหม่ เป็นจุดสนใจ ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค โดยรูปแบบลักษณะแฟชั่นปัจจุบัน นักออกแบบจะเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมของผู้บริโภคเอง ไม่ใช่ผู้บริโภคมกำหนดพฤติกรรมของนักออกแบบ ฉะนั้น พฤติกรรมของนักออกแบบจะเป็นตัวชี้ว่าผู้บริโภค
จุดอ่อน	ผู้บริโภคส่วนมากยังไม่กล้าที่จะยอมรับในลักษณะของการออกแบบแบบนี้ จึงทำให้เป็นจุดอ่อนที่สำคัญ แต่เมื่อมีผู้ที่ยอมรับในการออกแบบก็จะมีผู้ตามและกลายเป็นจุดสนใจที่ดี และอาจจะกลายเป็นจุดแข็งไปในที่สุด
โอกาส	การออกแบบเครื่องแต่งกายที่ไม่ซ้ำใคร มีแนวทางและรูปแบบใหม่ๆในการออกแบบ เป็นจุดสำคัญที่จะเปิดโอกาสของงานออกแบบของเราได้เป็นอย่างดี และเป็นเรื่องที่ดี ที่มีบุคคลส่วนใหญ่ในวงการมาอย่าง วงการแฟชั่น วงการภาพยนตร์ สนใจการแต่งกายที่เป็นจุดเด่นเพื่อสร้างจุดเด่นให้แก่ตัวเอง และอีกไม่นานคนทั่วไปก็อาจจะทำตามและแพร่หลายมากขึ้น ถือว่าเป็นโอกาสที่ดีทางหนึ่ง
อุปสรรค	รสนิยมของแต่ละคนไม่เหมือนกัน บางคนก็เปิดรับสิ่งใหม่ๆได้อย่างรวดเร็วแต่บางคนก็ไม่เปิดรับอะไรเลย โดยเฉพาะในเมืองไทยที่จะมีเพียงกลุ่มเล็กๆที่จะยอมรับงานลักษณะนี้ได้

ขั้นตอนที่ 3 การออกแบบและสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน

เครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน ได้แรงบันดาลใจมาจากที่ศึกษาเทรนด์ spring/summer ปี 2012 ที่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการนำวัฒนธรรมพื้นถิ่น กลับมาออกแบบใหม่ โดยใส่ความโรแมนติกตามแบบฉบับ ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีนเข้าไป เพื่อให้เกิดผลงานการออกแบบเครื่องแต่งกายที่มีความเป็นสากลและไทยรวมอยู่ด้วยกัน จึงได้ศึกษาหาข้อมูลโดยการสรุปวิเคราะห์ข้อมูลในด้านแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน และเทคนิคที่ใช้สร้างสรรค์ผลงานของเขา เพื่อเป็นข้อมูลและวางแผนในการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรีขั้นต่อไป

แผนผังแสดงขั้นตอนการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน

ขั้นตอนที่ 4 สรุปผลการศึกษาและวิเคราะห์การออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน

นักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน ถือได้ว่าเป็นนักออกแบบที่ใช้แนวคิดของศิลปะยุคโรแมนติกิสม์มาใช้ในผลงาน แนวคิดหลักของศิลปะยุคโรแมนติกิสม์ก็คือ ยึดถือและให้ความสำคัญที่อารมณ์และจิตใจของศิลปินมากกว่าเหตุผลใดๆ งานศิลปะศิลปินโรแมนติกจึงพยายามใช้รูปแบบศิลปะ ในลักษณะของการใช้ความขัดแย้งเป็นตัวเร้าอารมณ์ เช่นการตัดกันของน้ำหนัก แสงเงา ความสว่างและความมืด

เครื่องแต่งกายต่างๆที่ผ่านการออกแบบโดย ลี อเล็กซานเดอร์แม็คควีน จึงมีลักษณะความคิดที่สุดโต่ง โดยเฉพาะการสร้างขอบเขตใหม่ของการตัดเย็บ ทำสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้ด้วยรูปทรงหรือโครงสร้างใหม่ๆ การใช้วัสดุที่ยากจะใช้ในงานแฟชั่น ไม่ว่าจะเป็ดอกไม้ ขนเปิด ท่อลูมิเนียมที่แข็งแรงถูกนำมาทำให้อ่อนนุ่มในชุดสุดอลังการ ในขณะที่ผ้าไหมหรือผ้าเนื้อบางเบากลับถูกสร้างสรรค์ให้มีโครงสร้างพองโตและแข็งแรง เขาทำเสื้อผ้าให้เป็นมากกว่ามิติที่เราสวมใส่

ศิลปะนิพนธ์ฉบับนี้ ได้นำข้อมูลที่ศึกษาเหล่านี้มาใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกายที่สุดโต่ง แตกต่างออกไปจากเครื่องแต่งกายทั่วไป โดยใช้เทคนิคต่างๆของลี อเล็กซานเดอร์แม็คควีนมาใช้

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นในศิลปินพจน์ฉบับนี้ แล้วนำผลวิเคราะห์มาเป็นแนวทางในการออกแบบ ผลการวิจัยมีดังนี้

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1.1 วิเคราะห์แนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน

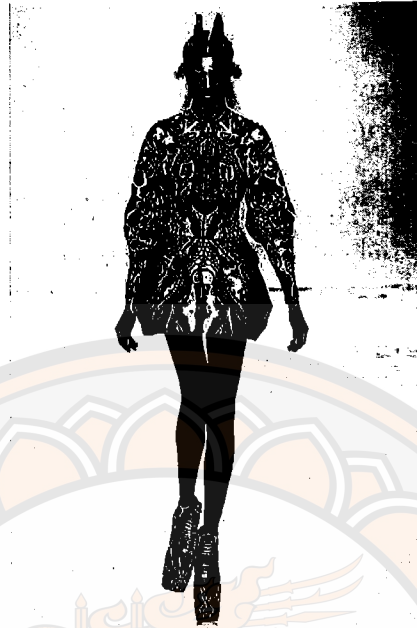
แนวคิดหลักของศิลปะยุคโรแมนติกก็คือนิยมและให้ความสำคัญที่อารมณ์และจิตใจของศิลปินมากกว่าเหตุผลใดๆ และเป้าหมายในผลงานของพวกเขาคือการมุ่งเร้าสัมผัสเทือนอารมณ์ความรู้สึกของผู้ชมและสามารถกระตุ้นอารมณ์ผู้ชมให้เกิดความตื่นเต้น สยดสยอง หรือเฝ้าฝันไปตามท่วงทำนองลีลาทัศนธาตุที่ปรากฏในงานศิลปะศิลปินโรแมนติกจึงพยายามใช้รูปแบบศิลปะ ในลักษณะของการใช้ความขัดแย้งเป็นตัวเร้าอารมณ์ เช่นการตัดกันของน้ำหนัก แสงเงา ความสว่างและความมืด (รัฐ จันทร์เดช. 2523 : 52)

นักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน ถือได้ว่าเป็นนักออกแบบที่ใช้แนวคิดของศิลปะยุคโรแมนติกมาใช้ในผลงาน วิเคราะห์จากรูปดังต่อไปนี้

ภาพที่ 4.1 แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์ 1

มีการกระตุ้นอารมณ์ให้ตื่นเต้นโดยมีการใช้ขนเปิดจำนวนมากมาย้อมสีทอง และชายกระโปรงมีการปกคลุมลายให้ดูมีรายละเอียดในการออกแบบ ซึ่งเป็นการกระตุ้นอารมณ์ของผู้ชมให้ตื่นเต้นของความสง่างามอย่างมากในชุด

ภาพที่ 4.2 แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์ 2

มีการกระตุ้นอารมณ์ให้ตื่นเต้นโดยการแต่งหน้าทำผม การสร้างลวดลายลงบนผ้าโดยนำลายของสัตว์เลื้อยคลานมาเป็นแบบ การใช้สีที่ตัดกันของค่าน้ำหนักอย่างชัดเจน และร้องเท้าในการแสดงงานก็ออกแบบมาให้มีรูปทรงแปลกประหลาด ส่งผลต่อความรู้สึกทำให้น่ากลัวแต่ยังคงมีความงามแฝงอยู่

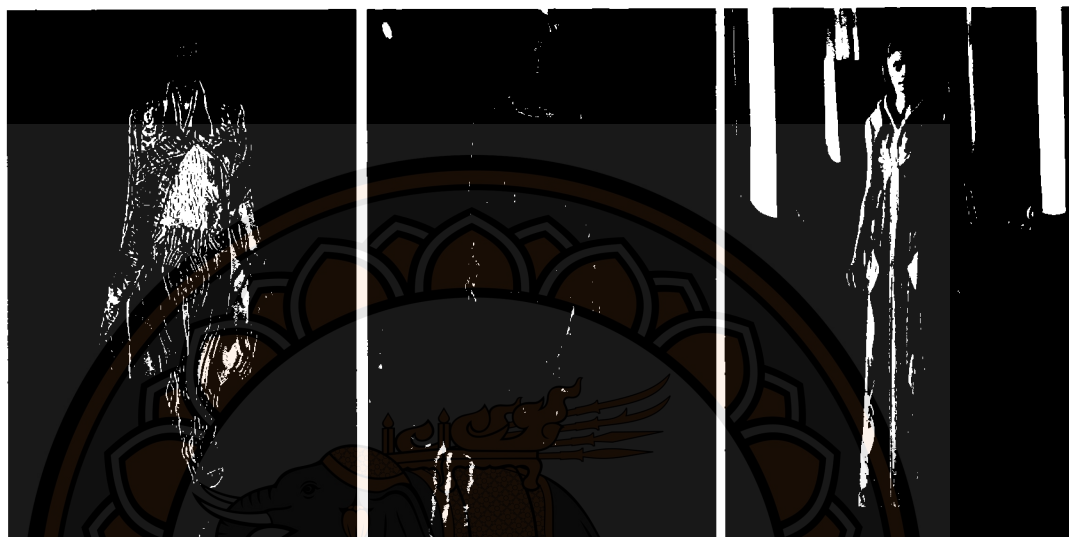

ภาพที่ 4.3 แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์ 3

มีการกระตุ้นอารมณ์โดยการสร้างแบบตัดเย็บที่ยากด้วยเทคนิคชั้นสูง และใช้ผ้าเป็นจำนวนมากในการทำชุด ลายของชุดก็ออกแบบให้มีความแปลกตา รวมไปถึงการแต่งหน้าที่ไม่คุ้นเคย ทำให้ผู้ชมประหลาดใจในการชม

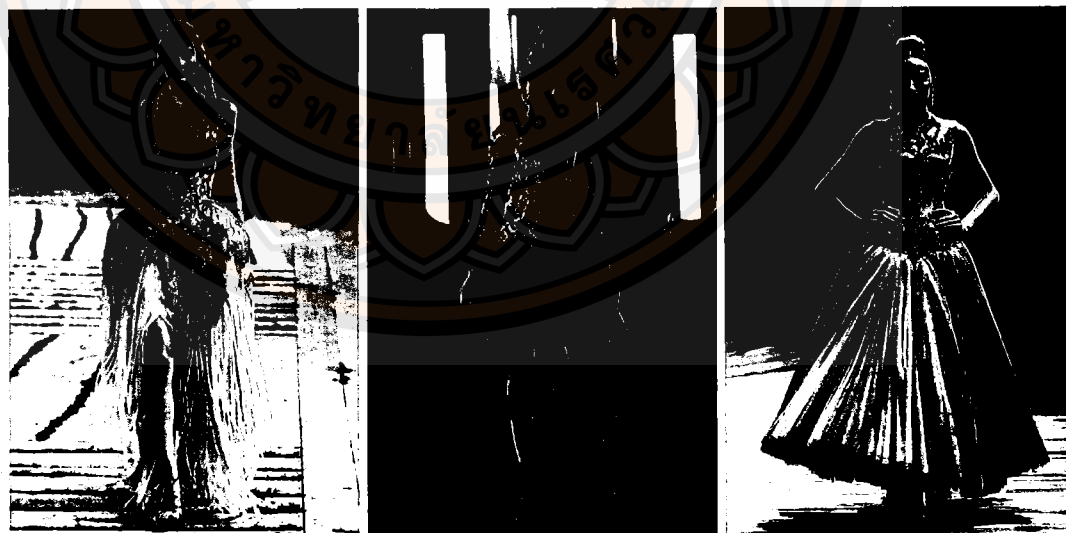
4.1.2 วิเคราะห์เทคนิคต่างๆ ในผลงานของนักออกแบบแฟชั่น ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน

- เทคนิคการพิมพ์ลายผ้า

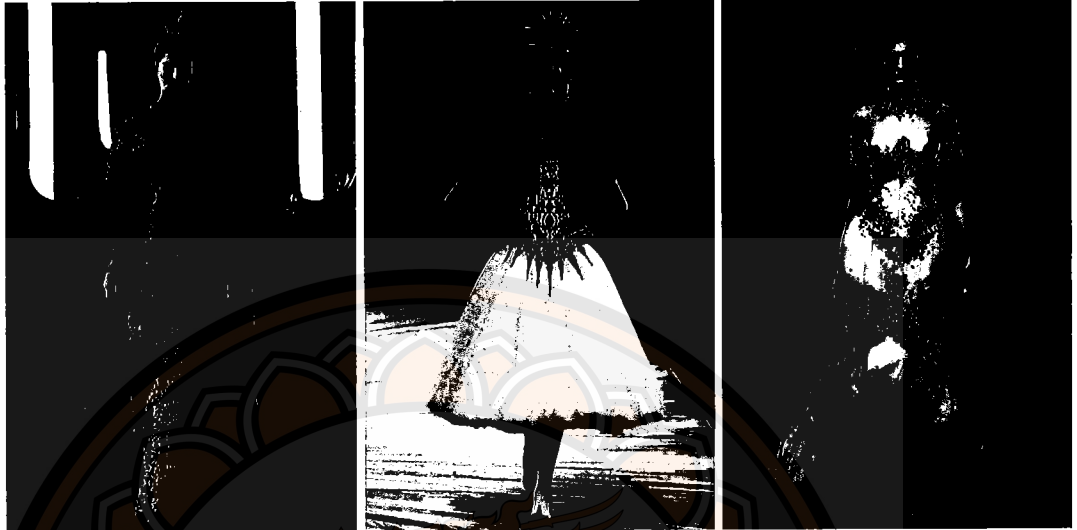
ภาพที่ 4.4 แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์เทคนิคที่ 1

- เทคนิคการปักลวดลาย

ภาพที่ 4.5 แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์เทคนิคที่ 2

- เทคนิคการปักลูกบิด

ภาพที่ 4.6 แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์เทคนิคที่ 3

- เทคนิคการใช้วัสดุอื่น

ภาพที่ 4.7 แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์เทคนิคที่ 4

- เทคนิคการสร้างรายละเอียดเพิ่มเติม

ภาพที่ 4.8 แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์เทคนิคที่ 5

- เทคนิคการตัดเย็บชั้นสูง

ภาพที่ 4.9 แสดงภาพตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์เทคนิคที่ 6

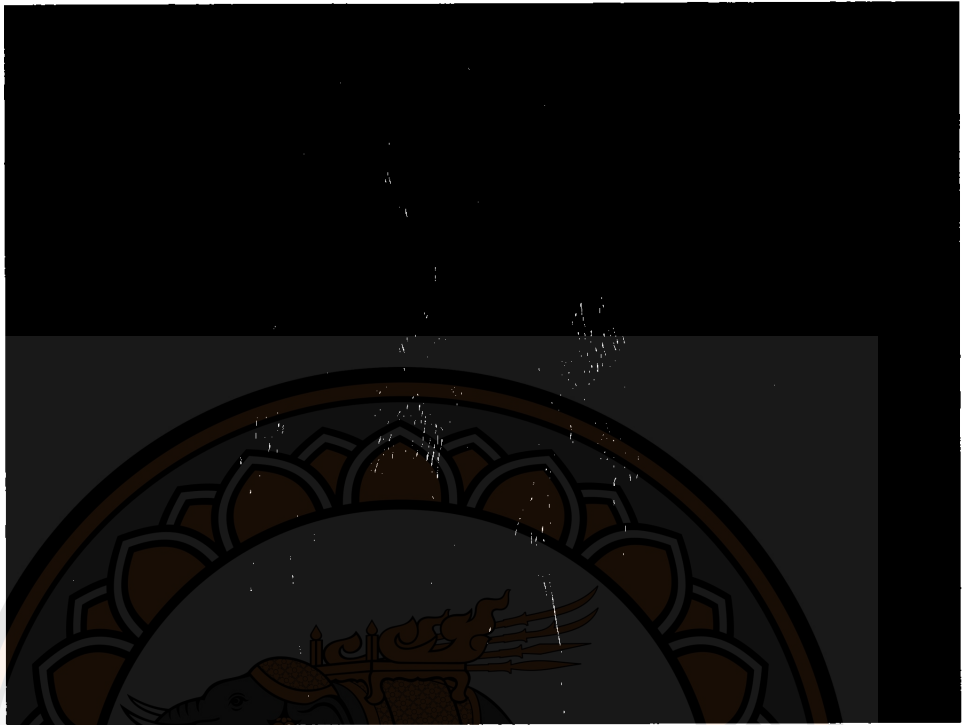
4.2 ดำเนินการออกแบบ

ภาพที่ 4.10 แสดงภาพแรงบันดาลใจของผลงาน

ภาพที่ 4.11 แสดงภาพ Mood and Tone และโทนสี

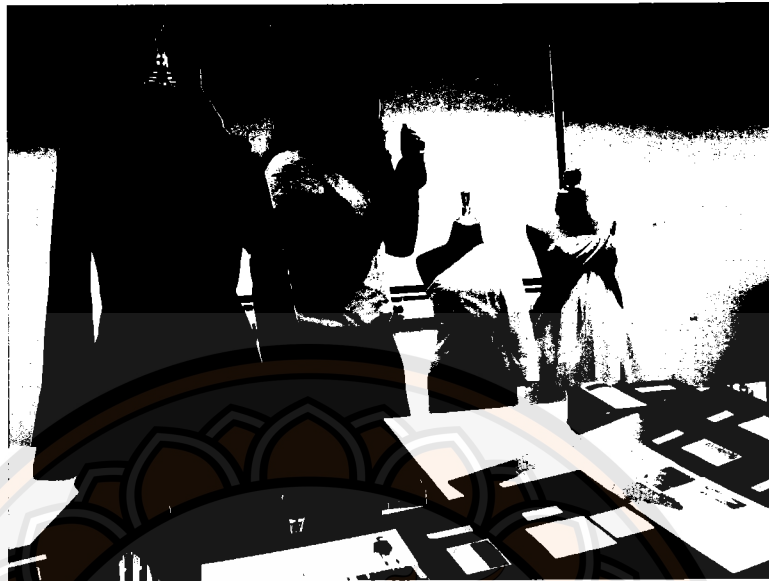
ภาพที่ 4.12 แสดงภาพแบบร่างที่ 1

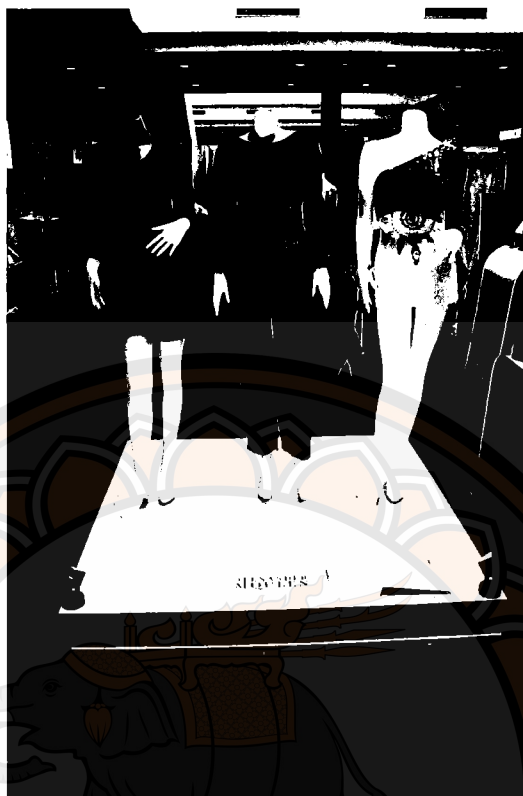
ภาพที่ 4.13 แสดงภาพแบบร่างที่ 2

ภาพที่ 4.14 แสดงภาพแบบร่างที่ 3 (Final sketch)

ภาพที่ 4.15 แสดงภาพโมเดลเสมือนจริง (Model mock up)

ภาพที่ 4.16 แสดงภาพผลงานและการจัดนิทรรศการ

บทที่ 5

สรุปผลงานวิจัย

5.1 ความมุ่งหมายของการวิจัย

การดำเนินการศึกษาศิลปนิพนธ์ในหัวข้อ การออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน เพื่อสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายที่เน้นความงามทางด้านศิลปะและนำเสนอในรูปแบบการนำความคิดของนักออกแบบแฟชั่น ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน มาผสมผสานกับแรงบันดาลใจของผู้วิจัย ทำให้ได้ผลงานที่แปลกใหม่แก่ผู้พบเห็น โดยวัตถุประสงค์ดังนี้

5.1.1 เพื่อศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิดและรูปแบบเครื่องแต่งกายของนักออกแบบแฟชั่น ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน

5.1.2 เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน

โดยใช้วิธีการศึกษา 4 ขั้นตอน

- ศึกษาแนวความคิดของนักออกแบบแฟชั่น ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน
- ศึกษาหาข้อมูลของรูปแบบผลงานของนักออกแบบแฟชั่น ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน
- วิเคราะห์รูปแบบของผลงานของนักออกแบบแฟชั่น ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน
- ทำการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน

5.2 สรุปผลและอภิปราย

วิเคราะห์จากรูปภาพผลงานของนักออกแบบแฟชั่น ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน จากขั้นตอนในการศึกษาดังกล่าวผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

5.2.1 นักออกแบบแฟชั่น ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน เป็นนักออกแบบแฟชั่นที่นำแนวคิดของศิลปะยุคโรแมนติกมาใช้ในการออกแบบโดยวิเคราะห์จากผลงานของเขามีการผสมผสานธรรมชาติสมัยใหม่ ส่วนประกอบสำคัญในงานของ ดี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน คือ การเปรียบเทียบระหว่างวัสดุที่ตรงข้ามกัน เช่น ความเปราะบางและความแข็งแรง วัฒนธรรมและความทันสมัย

ความยืดหยุ่นและความเข้มงวด รวมไปถึงการทำแบบตัดเย็บที่เป็นการตัดเย็บชั้นสูง และวัสดุที่สร้างความประหลาดใจแก่ผู้พบเห็น

5.2.2 จากการวิเคราะห์ข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาหาแรงบันดาลใจในการออกแบบ แล้วก็ศึกษาเพิ่มเรื่องรายละเอียดผลงานของ ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน ว่าเขาใช้เทคนิคใดบ้างและเลือกบางเทคนิคของ ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน มาใช้กับผลงานของผู้วิจัยเอง แล้วจึงทำแบบร่างไปเสนอ

5.2.3 ผู้วิจัยได้ทำการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน โดยมุ่งเน้นทางด้านความงามของเครื่องแต่งกายและออกแบบมาให้ตรงกับแนวความคิดของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน และผสมผสานกันแนวความคิดจากตัวผู้วิจัยเอง ทำให้ได้ผลงานที่มีสุนทรียภาพทางศิลปะ และมีความแปลกใหม่นำเสนอแก่ผู้ชม

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 การดำเนินการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ในหัวข้อการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี ตามแนวคิดของนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และศึกษารูปแบบแนวคิดและรูปแบบเครื่องแต่งกายของ ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน ซึ่งพบปัญหาในการดำเนินการวิจัย คือ การค้นคว้าและเก็บข้อมูลนั้นค่อนข้างยากลำบาก เนื่องจาก การค้นคว้าส่วนใหญ่มาจากเว็บไซต์และข้อมูลที่ได้รับมีเพียงแค่รูปภาพเป็นส่วนใหญ่ มีบทความหรือข้อมูลที่เป็นลายลักษณ์อักษรน้อยมาก จึงต้องเน้นการวิเคราะห์จากรูปภาพเป็นส่วนใหญ่ประกอบกับข้อมูลที่เป็นอักษรเพียงเล็กน้อย หลายๆแหล่งเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องที่สุด ทั้งนี้ได้ใช้ความพยายามและความตั้งใจในการศึกษาค้นคว้าและเรียบเรียง ทำให้การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางเอาไว้

5.3.2 การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงสร้างสรรค์ มีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและทางเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับนักออกแบบแฟชั่น ลี อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน ที่ผู้วิจัยได้นำมาศึกษา ซึ่งเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ยังไม่ได้มีการวิเคราะห์ แยกแยะ ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสับสนในการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์นั้นๆ

5.3.3 ขั้นตอนการวิจัยและการพัฒนาควรให้ความสำคัญอย่างยิ่งเพราะเป็นจุดสำคัญที่สุดของการทำการศึกษาอิสระ ผลจะออกมาดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับความเอาใจใส่และความตั้งใจ

5.3.4 ขั้นตอนการทำแบบจำลองหากต้องมีการบวนการทำที่ยากและซับซ้อน ควรมีการวางแผนระยะเวลาให้ดีเพราะงานอาจล่าช้าไม่ทันตามเป้าหมายที่วางไว้

5.3.5 การจัดลำดับความสำคัญและวางแผนการทำงานที่ดีจะช่วยให้การทำการศึกษ
อิสระเป็นไปด้วยความราบรื่นและประสบความสำเร็จ

5.3.6 การทำวิจัยไม่สามารถทำได้ด้วยตนเองได้ จำเป็นอย่างยิ่งต้องมีผู้ให้ความช่วยเหลือ
ทั้งในด้านข้อมูลและให้คำปรึกษาชี้แนะ

5.3.7 การตัดสินใจในการออกแบบควรใช้เหตุผลกับข้อมูลเป็นส่วนประกอบที่สำคัญใน
การตัดสินใจมากกว่าความรู้สึกของตนเอง

บรรณานุกรม

อัจฉรา สโรบล. 2553. ตำราการออกแบบเสื้อผ้า

TCDC (Thailand Creative & Design Center). (2554). บทสรุป "เจาะเทรนด์โลก โดย

TCDC: แฟชั่น วัสดุ เทคโนโลยี สี พื้น ที่ และการใช้ชีวิต Spring/Summer 2012"

[หนังสืออิเล็กทรอนิกส์]. กรุงเทพฯ: ศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ(สำนักงาน)

ดีไซเนอร์ ดอท ไอเอ็น ดอท ทีเอช. (สิงหาคม 2540). แฟชั่น การแต่งกายยุครัตนโกสินทร์.

ข้อมูลจากหนังสือ "ศิลปวัฒนธรรม". สืบค้นเมื่อ 17 มีนาคม 2555,

จาก <http://www.designer.in.th/fashion-history/>

อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน ดอท คอม. Experience Archive. สืบค้นเมื่อ 17 มีนาคม 2555,

จาก. http://www.alexandermcqueen.com/alexandermcqueen/experience/archive/AAB,en_US,sf.html

อเล็กซานเดอร์ แม็คควีน ดอท คอม. Experience Biography. สืบค้นเมื่อ 17 มีนาคม 2555,

จาก. http://www.alexandermcqueen.com/alexandermcqueen/experience/biography/AAD,en_US,sf.html